

အောင်စိုက်

တစ်မြင့်

ကျားနာ

တက္ကသိုလ်တင်ပြွင့်

ကျားနာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၁၄၉/၂၀၀၄ (၁၀)

ဖျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၁၂၉/၂၀၀၄ (၁၀)

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး ၃၀/-

အုပ်ရေ ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၁၉) မျှော်မင်းလှော်စာပေ

အမှတ်-၄၃/တ၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET

အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်၊

၅၆

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာ

စာပေ

တက္ကသိုလ်တင်ပြွင့်

ကျားနာ

Handwritten scribbles or marks in the upper right area of the page.

Handwritten marks resembling the number '33' in the middle right area of the page.

“ဟေ့... ဟေ့... မင်း...”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားပါ... ဦးဘစိုး... ကျုပ်လက်ထဲက
သေနတ်က တကယ်ပစ်မှာ... ကျုပ်ဘဝက မထူးဘဝလေ
ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပစ်သတ်ပြီးရင် လွတ်အောင်ပြေးမယ်...
မလွတ်ရင် ကျုပ် သေနတ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပစ်သတ်
မယ်... အဲ... ဦးဘစိုးဘဝကတော့... ငွေကြေးလည်း ကျိကျိ
တက်ရမ်းသာတယ်... အရွယ်ကလည်း အသက်ငါးဆယ်
နဲ့ သန်တုန်း မြန်တုန်းနဲ့... မသေချင်စမ်းပါနဲ့ ဦးဘစိုးရယ်...”

နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်း
ကျယ်တစ်ခုအတွင်း၌ ဖြစ်ပါ၏။

ဦးဘစိုးသည် ညအိပ်တော့ ရန်သူအိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာပြီး တံခါးပိတ် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်သည်နှင့် “သူ”
ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကမန်းကတန်းအိပ်ရာမှ လူးလဲထ

ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး “သူ့”အား အထိတ်တလန့် မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ”ဆိုသူမှာ သူ့ကို ဘယ်သူမှန်းမသိနိုင်အောင် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး လည်ပင်းတိုင် ခေါင်းစွပ်အနက်ကြီး စွပ်ထားသည်။ မျက်စိနှစ်လုံးနေရာ၌သာ ကြည့်နိုင်မြင်ဖို့ အပေါက်ပါသည်။

သူသည် အနက်ရှောင် စပိုရှုပ်လက်ရှည်ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီအနက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဂျူးဖိနပ်အနက်စီးထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးတွင် လက်အိပ်နက်စွပ်ထားသည်။

ဒီတော့လည်း သူ့ကို ဦးဘစိုးသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဟူ၍ သိနိုင်တော့မည်နည်း။

သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်အသေးစားပြောင်းတိုနဲ့ နှံတစ်လက်ကိုင်ထားသည်။ ထိုသေနတ်ဖြင့် ဦးဘစိုးကို ချိန်ထားသည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ သာမန်ကိုင်ထားရုံ ပုံစံမျိုးသာ ရှိနေသည်။

ဦးဘစိုးကလည်း ခေသူမဟုတ်။ သူ တိုက်အိမ်ခြံထဲမှ တန်းလျားတွင် မွေးထားသော တပည့်ကြမ်းတွေရှိနေသည်။ သို့သော်...

ယခုလက်ရှိအခြေအနေတွင် သေနတ်ကိုင် အဝတ်နက်လူနှင့် ဦးဘစိုး အိပ်ခန်းတွင်းပိတ်မိနေသည်။

ဦးဘစိုး၏ အိပ်ခန်းထဲရှိ ဗီဒီအံဆွဲတွင် ဦးဘစိုး၏ သေနတ်ရှိပါ၏။

သို့သော် ထိုသေနတ်ကို ဦးဘစိုး ယူနိုင်ခွင့်မရှိ

အောင် အဝတ်နက်နှင့်လူက လက်ဦးထားပေပြီ။
သို့တိုင်အောင် ဦးဘစိုးက မကြောက်။
ဒီလိုကောင် တပည့်မျိုးတွေကိုကောင် ဦးဘစိုးက နိုင်နင်းစွာအုပ်ချုပ်ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ...”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ... ဦးဘစိုး သိဖို့ မလိုပါဘူး... အဲ... ကျုပ် နာမည် ‘ကျားနာ’လို့ပဲ မှတ်ထား...”

“မင်း... ငါ့ အိပ်ခန်းထဲ ဘာလို့ရောက်နေတာလဲ...”

“ဦးဘစိုးကို ကျွန်တော် ခါးပြလာတိုက်တာလေ... ဦးဘစိုး ဆီက ကျွန်တော် ငွေဆယ်သိန်းလို့ချင်တယ်...”

“အဲဟ... ကြီးကျယ်လို့ မင်းက... ဘာကောင်မို့ ငါက ငွေဆယ်သိန်း ပေးရမှာလဲ...”

“ဩဗျာ... ကျုပ်က ခါးပြလာတိုက်တာပါဆိုမှတော့ လောကကြီးမှာ ဘယ်ခါးပြက ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ်သူပါလို့ ပြောရိုးရှိလို့လဲဗျာ... ကဲ... ဦးဘစိုးရဲ့ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပါ...”

“မဖွင့်ဘူးကွာ...”

“ဖန်း...”

အဝတ်နက်လူက သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏သေနက်မှာ အသေးစားလေးဖို့ ခိုင်းခနဲ အသံမမြည်ဘဲ ဖန်းခနဲသာ အသံထွက်လာသည်။

ဦးဘစိုး မတ်တတ်ရပ်နေသော ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်

ကြား အလယ်တည့်တည့်ထဲသို့ ကျည်ဆန်စိုက်ဝင်သွားပြီး ပေါ်လစ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက် သစ်သားတုံးပါကေးခင်းထား သည့် သစ်သားကြမ်းခင်း ပါကေးတုံးကလေးတစ်ခု ကျွတ်ထွက် သွားပေသည်။ အိပ်ခန်းကလည်း အသံလုံအိပ်ခန်း ဖြစ်ပြန်၊ သေနတ်သံကလည်း သေးငယ်ပြန်မို့ သေနတ်သံကို အပြင်မှ မကြားနိုင်ပေ။

“ဒီသေနတ်လေးက ဒဿမနှစ်ငါးပဲ ရှိပေမဲ့ အနီးကပ် ပစ်ရင်... ရင်အုံတို့ နှလုံးတို့ ဦးခေါင်း ဦးနှောက်တို့ ထိ သွားရင်တော့ သေနိုင်လောက်တယ်ဗျာ... မစိုက်ချင်နဲ့ ဦးဘစိုး... ခင်ဗျားက သိန်းပေါင်းထောင်နဲ့ချီပြီး ချမ်းသာ တဲ့လုပ်...ပြီး ခင်ဗျား ချမ်းသာသမျှဟာ သမာအာဇီဝလုပ် ငန်းကရတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘူး... ဒုစရိုက်နဲ့ရတဲ့ ငွေတွေပဲ... အခု ကျုပ်တောင်းတဲ့ ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ ခင်ဗျား အငယ်အနှောင်းထားတဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ကုန်ကျ ငွေတောင် မရှိပါဘူး...”

ဦးဘစိုးသည် အဝတ်နက်လူအား မျက်လုံးမှ မီးခိုး ထွက်မတက် ပြန်ကြည့်သည်။

တကယ်တော့ ယခုဖြစ်နေသည်မှာ ဦးဘစိုးအဖို့ ကျားခေါင်းကို ခြင်ကိုက်ခံရသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုအဝတ်နက် နှင့် သေနက်ကိုင်လူကြမ်းမျိုး ဦးဘစိုးလက်အောက်တွင် နှစ်ဆယ် အစိတ်ရှိသည်။ ဒီလို တပည့်ကောင်တွေ အားလုံး ဦးဘစိုးကို ဆရာ သမားအဖြစ် ပြားပြားဝပ်သူများချည်းဖြစ်သည်။

ယခု လောလောဆယ်တွင် အဝတ်နက်ဝတ်ပြီး သေနတ်အသေးစားလေးဖြင့် မလောက်လေး မလောက်စားက ညကို ခါးပြတိုက်နေခြင်းမို့ ခံပြင်းလှသည်။

ဦးဘစိုး၏ ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ထိုအဝတ်နက်နှင့် အား မီးထွက်လာလေမလား ထင်ရအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပေ သည်။

လက်ရှိတွင်မူ အဝတ်နက်နှင့်လူက လက်ဦးနေပေ တကယ်လည်း မိမိက အကြမ်းဖက်လျှင် မိမိကို ပစ်မည် အပ်လဲကွဏာရှိနေသည်။ ထိုလူသည် အလွန်သွေးအေးသူမှန်း သိသာသည်။

“ခင်ဗျားကြီး သိပ်ယုတ်မာတယ် ဦးဘစိုး... တကယ်ဆို ခင်စန်းဝေဟာ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေးတယ် နောက်ပြီး ကောင်မလေးမှာ သူ့ချစ်သူရှိနေပြီးသား... ကောင်မလေးတို့ မိသားစုအားကိုးနေရတဲ့ ကောင်မလေး ရဲ့အဖေဟာ ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့ တရားမဝင် အလုပ်တွေလုပ် လာခဲ့ပြီ... ခင်ဗျားကြီးအနေနဲ့ ခင်စန်းဝေ တို့သားအမိကို ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်သင့်တယ်... အခုတော့ ခင်ဗျားကြီးကပဲ... ကောင်မလေး ခင်စန်းဝေကို ကြံစည်နေတယ်... တကယ်ချစ်လို့ သိမ်းပိုက်တာမျိုးဆိုရင် တော့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး... ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ် နှစ်ယောက်မြှောက် မယားငယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားပါစေ... မယားမှတ်မှတ် ယူတာမျိုးဆို တော်သေးတာပေါ့... အခု

တော့ခင်ဗျားကြီးက ကာမ ဘီလူးကြီးပဲ... ခင်စန်းဝေကို အပျော်သက်သက်ကြီး ကြံစည်တာ... ”

“ဒါတွေ... မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ”

“ဒါပေါ့... ဦးဘစိုး... ခင်စန်းဝေမိသားစုနဲ့ ကျွန်တော်က သွေးသားတစ်စက်ကလေးမှ မတော်လို့ပေါ့... တကယ် လို့သာ သွေးသားတစ်စက်လေးလောက်သာ တော်စပ် ရင်... ခုဆို ခင်ဗျားဆွေနေပြီပေါ့...ကဲ... ဒါတွေ ထားလိုက် ပါ... ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ငွေဆယ်သိန်းသာ ထုတ်ပေး တော့ဗျာ... ”

“အောင်မာ... ငါက ဘာလို့ မင်းကို ငွေဆယ်သိန်းပေးရမှာ လဲ... လူပါးဝလို့... ”

“ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခါးပြတိုက်နေတာလေ... ဦးဘစိုး... ”

“ဘာတိုက်တိုက်... မပေးဘူးကွာ... ”

“ဖန်... ”

“အား... ”

ထိုလူက တကယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဦးဘစိုး ခြေတစ်ဖက်မြောက်တက်သွားပြီး အား ကုန်အော်ကာ ကိုယ်တစ်ပတ်လည်သွားပေသည်။

ဦးဘစိုး၏ လက်ယာဘက်ပေါင်တစ်ဖက်သည် ပူခနဲ ကျင်ခနဲ မီးစနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“နောက်တစ်ချက်ဆိုရင် ခင်ဗျားပေါင်ခွကြားထဲကို ပစ်

ထည့်မယ်... ဦးဘစိုး မယုံမရှိနဲ့... ကျုပ်သေနတ်ပစ်မှာ တကယ် လက်ဖြောင့်တာနော့... ဒီသေနတ်ကျည်ဆန် လောက်လေးနဲ့ ခင်ဗျားပေါင်ကြားခွဆုံကို ပစ်ထည့်လို့ သေတော့ မသေဘူးပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်သက် လုံး ယောက်ျားပြန်မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ... ”

ဦးဘစိုး၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်နေရာမှ ကြောက် လန့်သော အသွင်ကူးပြောင်းသွားသည်။

အခြားနေရာတိုင်းမှာလိုလိုပင် ကိုယ်ကကျားဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း ယခုလက်ငင်းအခြေအနေတွင် ကိုယ်က ယုန်သူငယ် ဖြစ်သွားပေပြီ။

ဒီလူရွယ်ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း တကယ်လုပ် မည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

ဦးဘစိုးသည် သူခါးကြားတွင် အမြဲတစေမချတမ်း ချိတ်ထားလေ့ရှိသော သော့တွဲကြီးကို ဖြုတ်ယူကာ လူရွယ်အဝတ် နက်နှင့်လူကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေး... သော့တွဲ... ဟောဟိုမှာ မီးခံသေတ္တာ... ”

“ဒီလိုဘယ်ရမလဲ ဦးဘစိုး... ဦးဘစိုးကိုယ်တိုင် မီးခံသေတ္တာ ကို ဖွင့်ပါ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကနောက်ကနေပြီး သေနတ် နဲ့ ချိန်ထားမယ်... ”

မတတ်သာပြီ။

ဦးဘစိုး ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် မီးခံသေတ္တာခံ သွားကာ မီးခံသေတ္တာကို သူကိုယ်တိုင်သော့ဖွင့်ပေးရတော့သည်။

မီးခံသေတ္တာထဲဝယ်...

ငွေစက္ကူတွေ အစည်းလိုက် အထပ်လိုက်ရှိနေသည်။ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော စိန်၊ ပတ္တမြား စသည့် လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း ဘူးမပါဒီအတိုင်း စုပုံထည့်ထားသည်။ အခန်းမှ မီးရောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေကြလေသည်။

ဦးဘစိုးသည် မလုံသောအကြည့်ဖြင့် လူရွယ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဤလက်ဝတ်လက်စားတွေကိုသာ ဒီအဝတ်နက်နှင့်လူ ယူသွားပါက ဦးဘစိုးအဖို့ သိန်းပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးသွားတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

“ကျုပ်ကို ပြန်မကြည့်နဲ့ ဦးဘစိုး... စိတ်ချ ခင်ဗျား မီးခံသေတ္တာထဲက ကျုပ်လိုချင်တာ ငွေဆယ်သိန်းကိုပဲ... ဘခြားဘာကိုမှ လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ဘူး... ငွေဆယ်သိန်းကိုတော့ ဘဏ်ထုပ်တွေ မပေးနဲ့... အဟောင်းထုပ်တွေပဲပေး...”

အဝတ်နက်နှင့်လူပြောသည့်အတိုင်း ဦးဘစိုးသည် သွက်သွက်ပင်ငွေစက္ကူအဟောင်းထုပ်ဆယ်သိန်းဖိုး မီးခံသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူသည်။ သွက်သွက်လေးပင် ဆောင်ရွက်ပါ၏။ တော်ကြာ ထိုလူစိတ်ပြောင်းပြီး မီးခံသေတ္တာထဲရှိ ငွေအားလုံးနှင့် လက်ဝတ်ရတနာတွေ အားလုံးကိုသာ ယူသွားပါက ဦးဘစိုးချမ်းသာသမျှ အများကြီးထိခိုက်သွားနိုင်သည်။

“ငွေဆယ်သိန်းကို ခင်ဗျား ဗီရိုပေါ်က ဆွဲအိတ်ယူပြီး ထည့်လိုက်ပါ ဦးဘစိုး...”

ဦးဘစိုး လိုက်နာပေးသည်။ ဗီရိုပေါ်မှ ဆွဲအိတ်ကို သူ့ကား ငွေဆယ်သိန်းအားလုံး မြန်မြန်ပင်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး မီးခံသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်သောခတ်ပြီး ဆွဲအိတ်ကို ထိုလူထံသို့ ပြန်လှောက်လာပြီး ပေးလိုက်သည်။

ပေါင်တွင် ထိမှန်ထားသော သေနတ်ဒဏ်ရာမှ သွေးများလမ်းလျှောက်တိုင်းကျဆင်းနေပြီး ဦးဘစိုးလမ်းလျှောက်ရာတွင် ထော့နင်းထော့နင်းဖြစ်နေသည်။

ဆွဲအိတ်ကို အဝတ်နက်နှင့်လူရွယ်က ပခုံးတွင် လွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်သည်။

ပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ယူလာသော လက်သန်းလုံးခန့် နိုင်လွန်ကြိုးခွေလေးကို ထုတ်ယူကာ ဦးဘစိုးကို လက်နှောက်ပြန် ကြိုးတုပ်သည်။ ကြိုးစကို ခုတင်ခြေတိုင်ဖြင့် တွဲချည်ထားသည်။

ဦးဘစိုးပါးစပ်ကို လက်လေးလုံးခန့်ရှိ ဗျက်ကျယ်သော ပလတ်စတစ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ကပ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်တစ်ဆင့် ခြောက်ပေခန့်အကွာတွင်ရှိသော သရက်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းသို့ ခုန်ကူးပြီး ဘားကျွမ်းကစားသလို သရက်ပင်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် သရက်ပင်စည်မှ အောက်သို့ဆင်းသက်သွားပေးတော့သည်။

ဦးဘစိုးသည် ထိုလူနက်၏ ဘာမဆိုပေါ့ပါးသွက်သက်စွာ လုပ်ဆောင်သွားသည်ကို ငေးကြည့်တွေ့မြင်ရသည်။

တက္ကသိုလ်တင်မြင်

ဒီကောင် ရူးနေသလား။ ဗီဒီယိုတိတ်ခွေများတွင် မကြာခဏကြည့်ဖူးသော စိတ္တဇလူဆိုးပုံမျိုး တကယ်ဖြစ်နေ သလား။ မိမိ မီးခံသေတ္တာထဲမှ ငွေဆယ်သိန်းတိုသာ ယူသွား သည်။

ငွေဆယ်သိန်းလောက်ဆိုသည်မှာ ဦးဘစိုးလို လူ အဖို့ အပျော်တန်းသုံးဖြန်းငွေမျှသာ ဖြစ်သည်။

မိမိဗီဒီယိုထဲတွင် အပေါ်ပိုင်း၌ သိန်းပေါင်းအများကြီး တန်ဖိုးရှိသည့် လက်ဝတ်လက်စားတွေရှိသည့်အပြင် မီးခံသေတ္တာ ၏ အောက်အံ့ဆွဲထဲတွင် တန်ဖိုးကြီးမားလှသော ရတနာမျိုးစုံ ရှိနေသေးသည်။

စိတ္တဇဆန်သော လူဆိုးများသည် သာမန်ရိုးရိုး လူ ဆိုးများထက် ပို၍ညစ်ထက်မြက်သော လှုပ်ရှားမှုပို၍ သွက် လက်သည်ဟု ဦးဘစိုးကြားဖူးသည်။ ရပ်ရင် ဗီဒီယိုများတွင်လည်း ဇာတ်လမ်းကြည့်ဖူးသည်။

ရဲကိုတိုင်ရကောင်းမလား။

ဦးဘစိုး စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ရဲကိုတိုင်၍ မဖြစ် ဟုပင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်သတိထား ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

ကိုယ်တိုင်က မဟုတ်တော့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ တစ်သိကြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း လုပ်ဆောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ညောင်မြစ်တူးလေမှ ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်သွား မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရဲကိုတိုင်၍မဖြစ်။

 ကျားနာ

ပြီး ထိုအဝတ်နက်နှင့် စိတ္တဇလူဆိုးလူရွယ်ကို မိမိ က ဘယ်လိုမှ မှတ်မိနိုင်လိုက်သည်မဟုတ်။

သူ့အသား ဖြူသလား၊ မည်းသလားဆိုသည်ပင် ဦးဘစိုး သိခွင့် မြင်ခွင့်မရလိုက်။

အရပ်အမောင်းအားဖြင့် မြင့်မားပြီး ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကျစ်လစ်ပြီး ဒေါင်ကောင်း ဗလကောင်းလူရွယ်တစ် ယောက်ဟူ၍သာ ဦးဘစိုးပြောနိုင်ပေမည်။

ခေါင်းစွပ်အမည်း၊ အင်္ကျီအမည်း၊ ဘောင်းဘီ အမည်း၊ ဘိနပ်အမည်း ခတ်ထားပြီး ထောင်မောင်းကျစ်လစ်သူ တစ်ယောက်ဟု ပြောရုံဖြင့် လုံလောက်သော တိုင်ချက်မဖြစ်နိုင် ပေ။

နောက်ဆုံး ဦးဘစိုးသည် ငွေဆယ်သိန်းနှင့်ပြီးသွား သည်ပင် တော်သေးသည်ဟုသာ သဘောထားလိုက်ရတော့ သည်။

သို့သော်...

ဦးဘစိုးအဖို့ ရရှိလိုက်သော သေနတ်ဒဏ်ရာ ကြောင့် အနည်းဆုံးတစ်လလောက် အိမ်တွင်းမှာပင်ကျိတ်၍ ကုသရပေတော့မည်။

ထွန်းထွန်းသည် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သော ဟွန်ဒါ (125.C.G) မော်တော်ဆိုင်ကယ် အနီရောင်နှင့် လူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

စီးလာသော လူနှင့်စာလျှင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်က အတန်ငယ်သေးနေပြီး လူကောင်က ထွားနေသည်။

လူရွယ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်ပါ၏။

လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည်။ လွယ်အိတ်မှာ အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး ဖေါင်းနေပါ၏။

ထိုလူရွယ်သည် ထွန်းထွန်း၏ အိမ်လေးဆီသို့ တန်းဝင်လာသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ကိုထွန်းထွန်း...”

ထွန်းထွန်း အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ မော်

တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လာပြီး လွယ်အိတ်လွယ်ဆင်းလာသော လူရွယ်ကို ထွန်းထွန်းလုံးဝမသိဘူး မမြင်ဘူးသောကြောင့်ပေ။

“ကျွန်တော့်မှာမည်ကို ဒက်ထီကြီးခေါ်တာဆိုတော့... ခင်ဗျား လူမှားတာတော့ မဟုတ်ပါနိုင်းဘူးပေါ့ဗျာ... အေးဗျာ... ဆောရီးပဲ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ မသိကျွမ်းဖူးတာတော့ အမှန်ပဲ... ဒါပေမဲ့ ထိုင်ပါဗျာ... သိသိမသိ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဧည့်သည်ပဲပေါ့”

ထွန်းထွန်း၏အခြေအနေမှာ နှမ်းပါးသည်။ သယ်နိုးကျွန်းမြို့နယ်ထဲရှိ လမ်းတစ်လမ်းတွင် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးဖြင့် နေထိုင်သည်။ အိမ်ထဲတွင် စားပွဲ ကုလားထိုင်စသော ပရိဘောဂတွေမရှိ၊ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင်သာ ထန်းသားပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချထားသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လာသူက ထန်းသားထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထွန်းထွန်း၏ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းထွန်းက ကျွန်တော့်ကို မသိပေမဲ့ ကျွန်တော့်က ကိုထွန်းထွန်းကို သိနေတယ် ဆိုပါတော့...”

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ သိထားတာပါလိမ့်... အားနယ်တယ်ဗျာ... လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို သိနေပါတယ်ဆိုလျက်သားနဲ့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး မသိပါဘူးလို့ ပြောရတာ တော်တော်လူမှုရေးအရ ကျွန်တော်ရိုင်းနေတာပဲ... နောက်ပြီး လာလည်တဲ့လူကို စော်ကားရာလည်း ရောက်နေတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ...”

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုထွန်းထွန်းကို နာမည်ရယ် နေရပ်လိပ်စာရယ်နဲ့ ကိုထွန်းထွန်းအကြောင်းအချို့ကို သိထားပေမဲ့ ကိုထွန်းထွန်းကိုမြင်ဖူးတာ အခုပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ... ဟဲ့... ဟဲ့... ပြောရရင်တော့ ခင်စန်းဝေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုထွန်းထွန်းရဲ့ နာမည်နဲ့နေရပ်လိပ်စာကို ကျွန်တော်သိထားတဲ့ ပုံစံမျိုးပါ... ခင်စန်းဝေဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူမဟုတ်လား ကိုထွန်းထွန်း...”

“အော်... အော်...”

ကိုထွန်းထွန်းဆိုသူ၏ အမူအရာနှင့် ပြောပုံဆိုပုံမှာ အားတက်သရောမရှိသောကြောင့် လူရွယ်က အကဲခတ်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ... ကိုထွန်းထွန်း... ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ဘာမဆို အားလျှော့ထားပြီး အင်အားမရှိတဲ့ ပုံစံကြီးပါလား...”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတော့ ကျွန်တော်မသိတာ အမှန်ပါပဲ... အခု ကျွန်တော့်လက်ရှိ အခြေအနေက...”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူးလေ... အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားနဲ့ ခင်စန်းဝေ မြန်မြန် အဆင်ပြေသွားဖို့ပဲ ဟုတ်လား...”

“အဲဒါပဲ... ကျွန်တော်ပြောချင်တာပါ... ခင်ဗျားလည်း အစန်းရဲ့ အခြေအနေကို သိပြီးဖြစ်မှာပေါ့... ဖအေကြီးက ထောင်ကျသွားတယ်ဗျာ... သူ့အမေက ရောဂါသည်... သူ့မောင်လေးက ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေး... ဖအေ

လည်း ထောင်ကျရော သူတို့မိသားစုမှာ ဒုက္ခကပ်ဆိုက်တော့တာပဲ...”

“ခင်ဗျားက ဝင်ကယ်ပေးပေါ့... ကိုထွန်းထွန်း... ခင်ဗျားရဲ့ အစန်းကို ခင်ဗျားက အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက် နောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ မိသားစုတာဝန်ကို ခင်ဗျား အားလုံးယူလိုက်... ဒါဆို ပြေလည်ရောပေါ့ဗျာ...”

ကိုထွန်းထွန်း ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြင်ကံလေသည်။

“ကောက်ရိုးမျှင်ရော လူရော အားလုံးနစ်သွားရုံရှိတော့မပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော်က ကောက်ရိုးမျှင်ပဲ... ကျွန်တော့်မှာ နစ်နေတဲ့ အစန်းတို့မိသားစုကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ အင်အားမရှိဘူးလေ...”

“ပြောပါဦး... ဘယ်လိုအခြေအနေနဲ့ အင်အားမရှိတာကို”

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ဟောဒီအဒေါ်ရဲ့ အိမ်မှာကပ်နေရတယ်... အဒေါ်က လမ်းထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်ရောင်းတယ်... အဲဒီ အဒေါ်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားပေးလို့ အခု ဝိဇ္ဇာတန်းမှာ ကျွန်တော် တတိယနှစ်ရောက်နေတယ်... ကျွန်တော့်မှာ တခြားအားကိုးစရာ ဘာမှမရှိဘူး... အစန်းနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားတာက ကျွန်တော်ဘွဲ့ရပြီး ရရာအလုပ်ဝင်လုပ်မယ်... အလုပ်ရပြီးရင် အစန်းကို လက်ထပ်မယ်... အစန်းရဲ့ တာဝန်တွေ ကျွန်တော်ယူမယ်ပေါ့...”

လူရွယ်က လက်ဝါးကာပြလိုက်သည်။
 “အဲဒီ စိမ့်ကိန်းကို ရေထဲမှောပစ်လိုက်ပေတော့... ကိုထွန်းထွန်း... အခုလက်ရှိအခြေအနေမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အစန်းနဲ့ ဦးဘစိုးဆိုတဲ့ ဘုတားကြီးက ငွေအင်အားနဲ့ ကယ်တင်ပေးလိုလို့ ဘာလို့လို့နဲ့ ပေးပြီး ခင်စန်းဝေကို အပိုင်စီးဖို့ ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်လား... အဲဒါကိုလည်း ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား...”

ကိုထွန်းထွန်းက လေးတွဲစွာ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။
 “အစန်းက တပိုပိုနဲ့ အဲဒီ ဦးဘစိုး ကြီးစားနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါတယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီဦးဘစိုးလက်က အမြန်ဆုံးလွှတ်အောင် ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ကြပါလို့ ပြောနေတယ်...”

“အဲဒါ... သိပ်မှန်တာပေါ့... ခင်ဗျား လုပ်စရာ ဒီလမ်းပဲရှိတာပဲ... အဲဒီ ဦးဘစိုးကြီးက ခုစရိုက်ကောင် လူဆိုးလူယုတ်မာကြီးဗျား... ခင်ဗျား အစန်းကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူမဲ့ လူကြီးလည်း မဟုတ်ဘူးဗျား... ဒါတောင် ခင်ဗျားက လက်ပိုက်ကြည့်နေမလား...”

“ကျွန်တော့် လက်ရှိအခြေအနေက ကောက်ရိုးမျှင်လို့ ကျွန်တော်ပြောသားပဲဗျား...”

“မခင်စန်းဝေရဲ့မအေကြီးကတော့ သူ့သမီး မခင်စန်းဝေနဲ့ ဦးဘစိုးကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ...”

“ဗျား... အစန်းက သမီးနုနုထွတ်ထွတ်လေး... ဦးဘစိုးရဲ့

မြေးအရွယ်လောက်ရှိတာ... သူတို့မှာ စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ ဘဝမရောက်နေရင်တော့ ဦးဘစိုးလိုလူကြီးကို ဘယ်လက်ခံချင်မလဲ... ဒါပေမဲ့...”

“ထားပါ... ခင်ဗျား ဆက်ပြောမဲ့ ဒါပေမဲ့ကို ကျွန်တော် သဘောကပေါက်ပြီးသားပါ... သူ့အမေကြီးက ငွေမက်ပြီး အလိုတူအလိုပါ မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ... နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်မေးချင်တာက ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူ အစန်းကို ခင်ဗျားရင်ထဲက တကယ်ကိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ရဲ့လား”

“ဟာဗျား...”

“ပြောပါ... ကိုထွန်းထွန်း ရွယ်တူယောက်ျားချင်းပဲဗျား... ဒါမျိုးပြောရတာ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ...”

“မေးဖို့တောင် မလိုတဲ့မေးခွန်းပဲဗျား... အခုဆို ကျွန်တော် ခံစားနေရတာ အစန်းစိတ်နဲ့ မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ခံစားနေရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် သတ်သေပစ်လိုက်ချင်နေမိတယ် ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်... ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ဦးဘစိုးရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားမှာကိုလည်း မမြင်ရက်နိုင်နဲ့ ငါသေတာပဲ ကောင်းမယ်လို့...”

“ဘာလို့ သေရမှာလဲဗျား... ယောက်ျားပဲ... ဒါထက် ကိုထွန်းထွန်းကို ကျွန်တော်ထပ်မေးရဦးမယ်... စပ်စုလိုက်တာလို့ တော့ မထင်နဲ့ပေါ့ဗျား... အခုနေ ခင်ဗျားအလုပ်ထွက်လုပ် မယ်ဆိုရင် ဘာအလုပ်မျိုး လုပ်တတ်လဲ...”

ထွန်းထွန်းတွေဝေသွားသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော်တွက်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ... ကျွန်တော်မော်တော်ကား မောင်းတတ်တယ်... ကျွန်တော့်အဖေက မကွယ်လွန်မီက ဒရိုင်ဘာလုပ်ခဲ့တယ်... အဖေက ကားမောင်းသင်ပေးလို့... ကျွန်တော်အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်သားကတည်းက ကားမောင်းတတ်တယ်... အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ကျွန်တော်ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ရထားတယ်... အခု အစန်းဒီလိုဖြစ်လာတော့ ယာဉ်မောင်းအလုပ် ကျွန်တော်လိုက်ရှာတယ်... မလွယ်ကြောကြီးပဲဗျာ... စပေါ်ငွေတစ်ပြားမှ မတင်နိုင်တဲ့လူကို ဘယ်ကားပိုင်ရှင်ကမှ ပေးမမောင်းဘူး... အလုပ်မခန့်ဘူးလေ”

“ခင်ဗျား မော်တော်ကားငှားမောင်းလို့ ရတယ်ထားဦး... ခင်ဗျားတက်နေတဲ့ တတိယနှစ်စာသင်ပျက်သွားမလားကိုထွန်းထွန်းက ဘွဲ့ရကာနီးပြီ မဟုတ်လား...”

“ဒါကတော့ ဖြစ်ပါတယ်... စာပေးစာယူတို့ အဝေးသင်တို့နဲ့ အပြင်က စာမေးပွဲဆက်ဖြေလည်း ရတာပဲ...”

ထိုလူရွယ်သည် သူ့စလွယ်သိုင်းထားသော လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှချွတ်ခါ နှစ်ယောက်သားအလယ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

“ဟောဒီ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ငွေရှစ်သိန်းပါတယ်... အဲဒီငွေရှစ်သိန်းကို ကျွန်တော်က ကိုထွန်းထွန်းကို ဈေးခွဲမယ်... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအဖို့ တက္ကသိုလ်ကား ကောင်းကောင်းတစ်စီး စပေါ်ငွေတင်ပြီး ငှားမောင်းလို့ ရနိုင်မလား...”

“ဟာ... သိပ်ရတာပေါ့... ကားသန့်သန့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ့်အတွက် သိပ်ကျန်မဲ့ တက္ကသိုလ်ကားမျိုး စပေါ်တင်ငှားလို့ ရနိုင်တာပေါ့... နည်းနည်းပါးပါးတောင် ငွေပိုဦးမယ်... ဒါပေမဲ့ဗျာ...”

လူရွယ်က လက်ဝါးကာပြလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါ ကိုထွန်းထွန်း... အဲဒီလို စပေါ်တင်မောင်းရင် ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လောက်အကျိုးရှိနိုင်လဲ...”

“အဲဒီလို စပေါ်ငွေများများတင်ငှားတာမျိုးကျတော့ ကန်ထရိုက်စာချုပ်စနစ်နဲ့ ငှားတာမျိုးပဲ... ကားငှားတဲ့ အံ့နာကို တစ်လကို ဘယ်လောက် ကျွန်တော်က ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ လန့်နဲ့သတ်မှတ်ပြီး နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ်ချုပ် လက်မှတ်ထိုးရမယ်... အံ့နာက မငှားတော့ဘူး... ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်က ဆက်မမောင်းချင်တော့ဘူးဆိုရင် တစ်လကြိုတင် နို့တစ်ပေးရမယ်... အံ့နာကို ကားပြန်အပ်တဲ့အချိန်မှာ ကားယူစဉ်က အခြေအနေတိုင်း မော်တော်ကားက ရှိနေရမယ်... လိုအပ်တာရှိရင် အံ့နာက ပြန်အမ်းမဲ့ စပေါ်ငွေထဲက နှုတ်ယူပြီးမှ ပြန်အမ်းမယ်... မော်တော်ကားကို စပေါ်တင်ငှားထားသူကို ပေးထားရမယ်... အဲဒါ ကန်ထရိုက်ငှား အကြမ်းသဘောပါပဲ... ကားကို ကိုယ်က ယူထားပြီး ကျွန်တော် နေ့ရော ညရောမောင်းမယ်ဆိုရင် ကားကောင်းတာ သန့်တာအပေါ်မူတည်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရနိုင်တာပေါ့...”

“အဲဒါ... မဆိုးဘူး... အဲဒီအလုပ်က ဝင်ငွေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အစန်းမိသားစုစားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေနိုင်တာပဲ... ကဲ ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဒါပေမဲ့ ကြီးကို ကျွန်တော်က ဆက်ပြောမယ်... အဲဒီလွယ်အိတ်ထဲက ငွေရှစ်သိန်း ခင်ဗျား ယူထား... အစိုးမရှိ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ချေးထား တယ်ပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားရဲ့ အစန်းနဲ့ မိသားစု စားစရိတ်ကုန် ကျငွေအပြင် ပိုရင်လည်း စုထားပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ချို့တည်း ပြန်မဆပ်နိုင်ရင်လည်း အရစ်ကျဆပ်နိုင် သလောက်သာဆပ်...”

ထွန်းထွန်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ထိုလူ ရွယ်ကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

သွေးသားတော်စပ်ဖို့ နေနေသာသာ ယခုမှပင် မြင်ဖူးသူက အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြီး ငွေရှစ်သိန်းပက်ခနဲ ချေး ဝှားသည်ကို ထွန်းထွန်းမှာ တအံ့တဩဖြစ်နေပါ၏။

“ခင်ဗျားအစန်းတို့နဲ့များ ဆွေမျိုးတော်သလားဗျာ... အစန်း ရုပ်ချောသလို ခင်ဗျားကလည်း ရုပ်ဖြောင့်တယ်... ဒါဆို လည်း ကိုယ့်ဆွေမျိုးချင်းတွေပဲ ခင်ဗျား အစန်းကိုတိုက် ရိုက်သွားပေးပါလား...”

“ခင်ဗျား အစန်းကို ဆွေမျိုးတော်ဖို့နေနေသာသာ ကျွန် တော်မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး... အဲ... ဝေဘင်ဥက္ကလာ ခြောက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်... သူက ခင်ဗျားနဲ့ ခင်စန်းဝေတို့အကြောင်း

အားလုံး အသေးစိတ်သိနေတယ်... ဖအေထောင်ကျပြီး သူတို့မိသားစု လူယုတ်မာဦးတစ်ဦးကြီးက ဝင်မွှေတော့ မခင်စန်းဝေဘဝ ပျက်တော့မယ်ဆိုတာ အားလုံးသူသိ ထားတယ်... သူက ခင်ဗျားရဲ့ အစန်းကိုရော ခင်ဗျားကို ရော သိပ်သနားပြီး ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ အကြောင်း ဂယနဏ ပြောပြလို့ပဲ...”

“ဒါဆို... အဲဒီလူကိုယ်တိုင်ကများ အစန်းကိုသဘောကျနေ လို့များလားဗျာ...”

“ထပ်သိရဲ့... အဲဒီကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မိန်းမနဲ့ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့လူပါ... ခင်ဗျား အစန်းကလည်း အဲဒီရပ်ကွက် မှာနေတာဆိုတော့ အားလုံးအကြောင်းတွေ သိနေပြီး ကရုဏာသက်နေလို့ ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာစကားပြော တာ... ကဲ... စိတ်ရှင်းရှင်းသန့်သန့်နဲ့ပဲ ဒီငွေနဲ့ လုပ်ကိုင်စား သောက်ပြီး ခင်ဗျား အစန်းကို ခင်ဗျားမြန်မြန်လက်ထပ် လိုက်ပေတော့...”

“အေးဗျာ... ခင်ဗျားရဲ့ ကူညီမှုကို ကျွန်တော် သိပ်လိုချင် တာတော့ အမှန်ပဲ... ဘိုးဘိုးအောင် တောင်ဝေးနဲ့လာတို့ ပြီး မ၊သလားလို့တောင် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အံ့ဩနေမိ တယ်... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီငွေတွေ လက်ခံဖို့ ရှိန်းတိမ်း တိမ်း ဖိန်းတိမ်းတိမ်းကြီးဖြစ်နေတယ်...”

“ဘာလို့လဲ...”

“တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ... ဘယ်လိုခံစားရတယ် ဆိုတာတောင် မပြောပြတတ်အောင်ပဲ... စိတ်ဓာတ်တအားကျပြီး လုံး မျှော်လင့်ချက် မထားတာတစ်ခု ဖြန့်ခနဲဖြစ်လာတာမျိုး”
 “ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်... ကိုထွန်းထွန်း... ဒီငွေကို ရဲရဲသာလက်ခံပါ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့မနီးမဝေး မှာ အမြဲရှိနေမှာပါ... ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ကြာ ကိုထွန်းထွန်းဆီ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့မယ်... ကဲ... သွားမယ်ဗျာ...”

ထိုလူရွယ်ထိုင်ရာမှ ထသည်။ လွယ်အိတ်ကို ဦးအတိုင်းပင် ထားခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်မှ အဆင်းတွင်...

“ဒီမှာဗျာ... ခဏ”

ထွန်းထွန်းလှမ်းခေါ်သည်နှင့် ထိုလူရွယ်ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီငွေရှစ်သိန်းကိုစွဲကို ကျွန်တော်နဲ့ စာချုပ်လောက်တော့ ချုပ်ထားသင့်တယ်...”

“မလိုပါဘူး... ကိုထွန်းထွန်း စာချုပ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မယုံကြည်ရတဲ့ လူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်ပါ... ကိုထွန်းထွန်းကို ကျွန်တော်ယုံတယ်လေဗျာ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ခင်ဗျား နာမည်လေးလောက်တော့ ကျွန်တော် သိခွင့်ပေးဗျာ... ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ နာမည်မသိဘူးဆိုတာတော့... ဥပေက္ခာသဘောသက်ရောက်လွန်းနေလို့ပါ...”

“နာမည်သိတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ... ကိုထွန်းထွန်းကို ကျွန်တော် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ လာတွေ့မှာမှ မဟုတ်တာ... အဲ... နာမည်ဆိုတာ သင်္ကေတတစ်ခုအနေနဲ့ မှတ်သားထားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ‘ကျားနာ’ လို့ပဲ မှတ်ယူထားပါ ကိုထွန်းထွန်း...”

“ဗျာ... ကျားနာဟုတ်လား... ခင်ဗျားနာမည် ကိုကျားနာ လို့ မှတ်ထားရမယ် ဟုတ်လား...”

ထိုကျားနာဆိုသူသည် ဦးခေါင်းတစ်ချက်နှိတ်ပြုရင်း သူ၏မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

ထွန်းထွန်းသည် ဒီလူ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ သူ့နာမည်ကို ‘ကျားနာ’ ဟု ပေးထားသည်မှာ မူလ နာမည်တော့ မဟုတ်တန်ရာ ယေဘုယျအားဖြင့် ဒဏ်ရာရပြီး နာသွားသော ကျားတစ်ကောင်သည် သာမန်ရိုးရိုးကျားထက် ပိုမိုဒေါသတကြီး ကုတ်ခြစ် ကိုက်ခဲတတ်သည်။

ထိုလူသည် ဘဝတွင် နာကြည်းသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ရထားသူတစ်ဦးမို့ သူ့ကိုယ်သူ ‘ကျားနာ’ ဟု နာမည်ပေးထားခြင်းမျိုးပေပဲလား။

ထိုလူမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်ပြီး ထိုလူ မိမိမျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေမှ ထွန်းထွန်းသည် ထိုလူထားသွားသော လွယ်အိတ်ကို တထိတ်ထိတ်ရင်ခုန်စွာဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်ပင် ငွေစက္ကူထုပ်များ တွေ့ရသည်။ တစ်ထုပ်လျှင် ငွေတစ်သိန်းထုတ်ထားပြီး အားလုံး (၈)ထုပ်တိတိရေတွက်တွေ့ရှိရသည်။

ထွန်းထွန်းမှာ တုန်ရီသော လက်များဖြင့်ငွေစက္ကူထုပ်ကို ရေတွက်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာမှုအပြည့်ဖြင့် ထိုလူကို မျက်စိတစ်ဆုံးပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။

ထိုလူသည်

အရပ်(၅)ပေ(၈)လက်မခန့်လောက်အထိ မြင့်သည်။ ကိုယ်ထည်ကျစ်လစ်ပြီး အရပ်မြင့်သောကြောင့် သွယ်ထယောင်းရှိသည်။

အသားရောင်မှာ ညိုသလိုရှိသော်လည်း ပင်ကိုယ်အသားညိုခြင်းမျိုးမဟုတ်မူဘဲ နေလောင် လေလောင်ထဲတွင် သွားနေသူမို့ ညိုယောင်သမ်းနေခြင်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

အကြောင်းမူ သူ၏ မျက်နှာနှင့် လက်ဖျံတို့မှာ နေလောင်လေလောင် ညိုယောင်သမ်းနေသော်လည်း သူ၏ ခြေသလုံးသားတို့မှာ ပုဆိုးဝတ်၊ ဘောင်းဘီဝတ်ခြင်းဖြင့် ပင်ကိုယ်အသားရောင်အတိုင်း ခပ်ဖြူဖြူ ခပ်လတ်လတ်ကို ထွန်းထွန်းသတိထားမိသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် အစီးများသူများသည် ယင်းသို့ပင် နေလောင်လေလောင်ထားသော အသားအရောင်မျိုး ရှိတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ထိုလူရွယ်ကို တယ်သူကပဲ တွေ့မြင်တွေ့မြင် သောကံ့ကံ့ပီသပြီး တော်တော်ကြည့်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်တူ မှတ်ယူမည်သာဖြစ်သည်။

လူထူးလူဆန်းလူချောလူလှ တစ်ယောက်ပါပေ။

သူသည် သုဿန်ဝအထိ တက္ကစိကားငှားလာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် သုဿန်ထဲသို့ ခြွေကျင်လျှောက်ဝင်လာသည်။ မနေ့ကပင် သူ၏ပွန်ဒါမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်သည်။

မရောင်း၍လည်း မဖြစ် သူတိုင်ကျသွားပြီ။ သူစရိတ်ကလည်း နေ့စဉ်မသေးလှ။ မြို့ထဲရှိ ထိပ်တန်းတည်းခိုခန်းများတွင်လည်း သူတည်းခိုသည်။ ဟိုတယ်ကောင်းများတွင်လည်း သူစားသောက်သည်။ ဒါက သူ့တွင် ငွေထောနေသော အချိန်မျိုးမှာဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ငွေရှားပါးသွားပြီဆိုလျှင် မြို့စွန့်ကာ တည်းခိုခန်းများတွင် တည်းခိုပြီး တော်ရုံလမ်းဘေး ထမင်းဆိုင်များတွင် သူစားသောက်သည်။

သူ့တွင် အခြေတကျ အိုးအိမ်မရှိ။ ရှိလျှင် ရှိသလို မရှိလျှင် မရှိသလို စားသောက်နေထိုင်လေမှတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ငွေသည် ကြာလေကုန်လေမျိုးသာဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် သူ့ကမမူ။ သူ့တွင် နာကြည်းသောအတိတ်ရှိသည်။ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ရှိသည်။ သို့တစေ... သူ့တွင် အနာဂတ်ဘာမျှမရှိ။ ရေစန့်လျှင်မျှောလိုက်သွားပြီး ရေဆန်ကိုတွေ့လျှင် သူ့အတင်း လှော်မည် ကူးစက်မည်ဆိုသည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူသည် တိုင်ကျတိုင်း ခါးပြထွက်တိုက်သူမဟုတ်။ သွစ်တံထဲတွင် ဒီလူကိုခါးပြတိုက်သင့်ပြီဟု ယူဆဆုံးဖြတ်မှသာလျှင် ကျကျနနအကွက်ကျကျဆင်ပြီး စိစဉ်ပြီးတိုက်သူဖြစ်သည်။

ဥပမာ... ။ စင်စန်းဝေလို မိန်းကလေး၌ အကျပ်အတည်း ရောက်နေပြီမို့ ဦးဘဦးလိုလူအား တစ်ကိုယ်တော်ခါးပြတိုက်ခြင်းမျိုးသာ သူပြုကျင့်ခဲ့သည်။ သူ ခါးပြတိုက်ခံရသူသည် တကယ်ပင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်သမာအာဇီဝ လုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာသောသူမျိုးဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာသူများ ကိုသာ သူက တစ်ကိုယ်တော်ခါးပြင်တိုက်သည်။

ဦးဘစိုးကို ခါးပြင်မတိုက်မီ (၆)လခန့်က သူသည် ဒေါ်အရှာဘီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီး၏ လေးထပ်အမြင့် တိုက်ခန်းသို့ တစ်ကိုယ်တော်ဝင်ရောက်ပြီး ငွေနှစ်သိန်းဖိုးခန့် ဝင်တိုက်ခဲ့သေးသည်။

ဒေါ်အရှာဘီကို တိုက်ခိုက်ရယူခဲ့သည့် ငွေနှစ်သိန်းထဲမှ ကြူကြူဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ငွေတစ်သိန်းခွဲ ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်အရှာဘီသည် မိမိခေါင်းမကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

'မိမိ'လုပ်ငန်းကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် လုပ်နိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်။ မိမိမယ်များ အနေနှင့် သူမတို့ဘာသာ စိတ်တူသဘောတူ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် နေသူဆိုလျှင် 'သူ'က ဘာမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိဘဲ နေလိုက်သည်။

ဒေါ်အရှာဘီဖြစ်စေ သဘောတူလုပ်ကိုင်နေသော မိမိမယ်များကိုဖြစ်စေ သူတို့လုပ်ငန်း သူတို့လုပ်နေကြတာပဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။

ကြူကြူဆိုသည့် မိန်းကလေးကျတော့ ဒါမျိုး မဟုတ်။

ကြူကြူသည် အရပ်ပျက်ဘဝက လာသူ မဟုတ်။ ဆင်းရဲပြီး အားကိုးမဲ့နေစေကာမူ သူမ၏ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်

အဝတ်လျှော်၊ ပန်ကန်းဆေး စသည့်အလုပ်လေးဖြင့် အကျင့်ကောင်းလုပ်ကိုင် စားသောက်နေရှာသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကြူကြူက ထိုက်သင့်သော ရုပ်ရည်ရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြည့်ကောင်းသော အပျိုမလေးဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်သာရှိသေးသည်။

ဒေါ်အရှာဘီသည် ကြူကြူကိုတွေ့သည်နှင့် သူမအတွက် ငွေတုံးငွေခဲ၊ ရွှေတုံးရွှေခဲဖြစ်လာနိုင်သည်ကို မြင်သည်။

ဒေါ်အရှာဘီသည် ထောက်ချောက်ဆင်သည်။

ကြူကြူအပေါ် ပိုက်ကွန်အုပ်လေပြီ။ ငွေပိုက်ကွန် ဖြစ်ပါ၏။

အချိန်မီ ဒါတွေကို 'သူ'သိလိုက်သည်။

ကြူကြူအနေနှင့် ဒေါ်အရှာဘီပေးသော ငွေများကို လက်မခံမီ ဒေါ်အရှာဘီ၏ လေးထပ်တိုက်ခန်းသို့ သူဝင်ရောက်ပြီး တစ်ကိုယ်တော်ခါးပြတိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကြူကြူအား ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် ငွေတစ်သိန်းခွဲ သူက ပေးလိုက်ပြီး ကျန်ငါးသောင်းကိုတော့ သူ၏ အသုံးစရိတ်အတွက် ယူထားလိုက်သည်။

ကြူကြူသည် ငွေအရင်းအနှီးရသည်နှင့် သူမ၏ ဇာတိ သနပွင်သို့ ပြန်ကာ သူ၏တံအိမ်လေးတွင် ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေးဖြင့် အခြေအနေတည်တံ့သွားပေသည်။

'သူ'က ဒီလိုအကွက်ပေါ်လာမှ ထပြီး တစ်ကိုယ်တော် ခါးပြတိုက်သူဖြစ်သည်။

သူကိုယ်ကျိုးအတွက် တိုင်ကျတိုင်း ခါးပြတိုက်သည်မျိုးမရှိ။

ဒေါ်အရှာဘီကို ခါးပြမတိုက်မိကလည်း ဒီလိုပင် ဒုစရိုက်ကောင်တွေဆီမှ ခါးပြတိုက်ခဲ့သည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်အရှာဘီနှင့် ဦးဘစိုးကို သူတိုက်သည်အထိ (၅)ကြိမ်ရှိသွားပြီ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူ့ခါးပြ အတိုက်ခံရသူတိုင်းသည် တစ်ဦးတစ်လေမှ ရဲအဖွဲ့သို့ ခါးပြတိုက်ခံရကြောင်း မတိုင်ကြားရဲပေ။ အမှုမဖွင့်ရဲကြပေ။ တိုင်ကြား အမှုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ်ရူးကိုယ်ပတ်ဖြစ်ကာ သူတို့မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ ပေါ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး ရေငုံနေသူများချည်း ဖြစ်နေပါ၏။

နောက်တစ်ချက်ကလည်း ခါးပြတိုက်ခံရသူတိုင်းသည် သူ၏ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်ကြောင့် သူ့ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဟူ၍ မမှတ်မိသူတွေချည်းဖြစ်နေပေသည်။

ခံရသူတိုင်း မှတ်မိသောအချက်မှာ သူ၏အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ ခြေတံလက်တံနှင့် သွက်လက်ဖျက်လက်သော လှုပ်ရှားမှုလောက်သာ သူတို့မှတ်မိကြသည်။

ယခုလောလောဆယ်ဆယ်တွင် သူခါးပြတိုက်ရန်အကြောင်းလည် မရှိသေးသည်မို့ သူ၏ဟန်ဒါမော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး ထိုရောင်းရငွေနှင့်ပင် သူ့ဆက်လက်သုံးစွဲနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မရောင်း၍လည်း မဖြစ်။

သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် သက်သက်သာသာဆိုလျှင် သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုခုတွင် သွားရောက်တည်းခိုကပ်စားနေ၍ရသည်။

သို့သော်

နှစ်စဉ် ဤလ၊ ဤရက်၊ ဤအချိန်ရောက်လျှင် သူသည် သူ၏ကွယ်လွန်သွားရှာသော သူသိပ်ချစ် သိပ်ကြည်ညိုသော မိခင်မြုပ်နှံ အုတ်ဂူသွင်းထားရာ သင်္ချိုင်းသို့ သွားရောက်ပြီး ချစ်လှစွာသော မိခင်ကြီးကို သွားရောက်ကန်တော့ရမည်။ အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းရေးအတွက် အလုပ်သမားများနှင့် ဆောင်ရွက်ရမည်။ အုတ်ဂူကိုပလတ်စတစ် ဆေးအစိမ်းရောင် နုနုလေးပြန်သုတ်ရမည်။ အုတ်ဂူဝန်းကျင်တွင် ပေါက်နေသော ချုံတွေ အမှိုက်တွေ မြက်ပင်တွေကို ဖယ်ရှားရမည်။ အုတ်ဂူတွင် အဖိုးတန်ပန်းတွေကပ်၊ အဖိုးတန်သစ်သီးတွေကပ်၊ သက်စေ့ဖယောင်းတိုင် မီးပူဇော်ခြင်းဖြင့် တစ်နေ့ကုန် မိခင်၏အုတ်ဂူတွင် သူနေပြီး ညနေမိုးချုပ်မှ သူပြန်လေ့ရှိသည်။

သူသည် သင်္ချိုင်းအတွင်း မေမေ၏အုတ်ဂူဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အုတ်ဂူဘေးတွင် ကမ္မည်းထိုးထားသော ရေညှိကပ်နေသည့် စာတမ်းကို သူရပ်ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ခင်မေမိုး။

အသက် (၄၈) နှစ်။

(-----) နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ကောင်းရာသုဂတိ လာပါစေ။

ချစ်လှစွာသော မေမေ ဒေါ်ခင်မေမိုး ကွယ်လွန်
အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ (၅)နှစ် တင်းတင်းပြည့်သွားပြီ
သူ့အသက်(၁၇)နှစ် သူ့ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်
သောနှစ်မှာပင် ချစ်မေမေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

သူသည် ချစ်မေမေ၏ အုတ်ဂူခြေရင်းတွင် ဆော့
ကြောင့်ထိုင်ချကာ ကန်တော့သည်။ ပြီး ချစ်မေမေ၏ အုတ်ဂူကို
မိုးပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိရှိုက်ဖွာနေလိုက်သည်။

သူတင်ကြိုမှာကြားထားသော အလုပ်သမားနှစ်
ယောက်ကို သူစောင့်ရှောက်မည်။ သူက ချစ်မေမေကို စိတ်စောပြီး
စောစီးစွာ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နံနက် (၈)နာရီ အချိန်မျိုးတွင် သူ့သန်ထဲသို့ တို့
ယိုတာ ကော်ရီနာဆလွန်းကားတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီးလိမ့်
ဝင်ရောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။

သူက ဝင်ရောက်ဘီးလိမ့်လာသော တို့ယိုတာ
ကော်ရီနာ ကားအဝါလေးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

သူ တင်ကြိုပိုက်ဆံအပြည့်အဝပေးထားပြီး ခေါ်ယူ
ထားသော အလုပ်သမားနှစ်ဦးကလည်း မလာကြသေး။ သူတို့
သည် ဗန်းတွေ၊ သစ်သီးတွေ၊ အမွှေးတိုင်တွေ၊ အုတ်ဂူသုတ်ရန်
ပလတ်စတစ်ဆေးအစိမ်းနုတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီးမှ ပေါက်တူး ပေါက်
ပြား၊ ရဲတင်းစသည်တို့နှင့် လာကြရမည်မို့ နောက်ကျလေမည်
သာ။

တို့ယိုတာကားကို စက်ပိတ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာသူကို သူသည် တအံ့တဩကြည့်နေမိသည်။

ဆင်းလာသူမှာ အရွယ်ငယ်နုပျိုလှပသော အမျိုး
ဝမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

သူက မိခင်၏ အုတ်ဂူကွယ်တွင် ထိုင်နေပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မြေလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ တော်တော်လေး အလှမ်းဝေးစေကာမူ မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိသောကြောင့် ယေရုရှယ်လုပ်ခြင်းကို သူတွေ့မြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကြည်ပြာရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသဖြင့် မော်တော်ကားအဝါရောင်နောက်ခံနှင့် သူမသည် ပေါ်လွင်လှပေသည်။ သူမလေးသည် ကိုယ်တိုင်တစ်ယောက်တည်း သူ့ဟာသူမောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ဒရိုင်ဘာဘက်တံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်ခါ နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်ပြန်သည်။

နောက်ခန်းကူရှင်တွင် ထောင်ပြီး မှီထားသော ပန်းခွေကြီးတစ်ခွေကို ထုတ်ယူ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အုတ်ဂူများရှိရာ မျှော်ကြည့်ရင်း ပန်းခွေကို ကိုင်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

လမ်းလျှောက်ပုံလည်း သိပ်လှသည်။

အချို့အချိုးသမီးတို့သည် ကိုယ်အချိုးအစားပြေပြစ်စေကာမူ လမ်းလျှောက်ရာ၌ လမ်းလျှောက်ပုံ ကြည့်မကောင်းတတ်ပေ။ သူမလေးသည် ခြောက်ငါးမူးပျဉ်ပြားပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ကျင့်ခဲ့လေသလား မပြောတတ်။ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်ပြီး တစ်ဖက်လှမ်းရာတွင် ပျဉ်ပြားပေါ် ခြေဖဝါးကျစေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရှိပါ၏။ ဘေးသို့ ကားသွားခြင်းမျိုး တစ်လှမ်းမျှမရှိပေ။

လမ်းလျှောက်ပုံလှသောကြောင့် သူမ၏အချိုးကျ

သော ခန္ဓာကိုယ်လေးပို၍ လှုပ်လီလှုပ်လဲဖွင့် ကြည့်ကောင်းလှပါ၏။

သူမလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမလေးကတော့ သူ့ကိုမမြင်နိုင်ပေ။ ချစ်မေမေ၏ အုတ်ဂူက သူ့ကိုကွယ်ထားစေသည်။ ချစ်မေမေ၏ အုတ်ဂူတော်လည်တွင် ရှုံ့နှယ်မြက်ရိုင်းများ ပေါက်နေသောကြောင့်လည်း နောက်တစ်မျိုး ကွယ်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အဲ့...”

သူမလေးသည် ပန်းခွေကိုင်ရင်း အုတ်ဂူများကြားသို့ လျှောက်လာရင်း သူ့ကွယ်နေသော မေမေအုတ်ဂူဘေးမှ မီးခိုးများထွက်လွင့်လာနေသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ပြီး ‘အဲ့’ဟု အာမေဇိုတ်သံလေး ထွက်သွားသည်။

အုတ်ဂူကွယ်နေသော သူ့ကိုမမြင်ရဘဲ သူ့ဖွာလိုက်သော စီးကရက်ငွေ့များ တက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“သရဲခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး... တို့ထိုင်ပြီး စီးကရက်ဖွာနေတာပါ...”

သူက အသံပြုစကားဆိုရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“အဲ့... ဟုတ်သားပဲ... လှုပ်ဟာ ဒေဝီကလည်း သင်္ချိုင်း သရဲခြောက်မလားလို့ ကြောက်နေတာ...”

“နေရောင်ရှိနေတဲ့ နေ့အချိန်မှာ သရဲမခြောက်ဖူးဘဲ ထား

ဦး ဒီလောက် လူပြတ်တဲ့ သင်္ချိုင်းထဲကို အမိရဲ့ ရုပ်၊ အမိရဲ့ အရွယ်မျိုးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း မလာသင့်တာတော့ အမှန်ပဲ... ”

ဒေဝီဆိုသည့် အမျိုးသမီးလေးက သူမ၏ လည်တိုင်မျက်နှာကလေးမော့ကာ သူမျက်နှာကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်လေသည်။ ပြီးနောက် သူမလေးသည် ပြုံးလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲတွင် ‘သူ့’ကို လူချောတစ်ဦး ပဲဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒေဝီကလည်း သရဲကိုသာ ကြောက်တာ လူလူချင်းကျတော့ သိပ်ကြောက်လေမရှိပါဘူး... နောက်ပြီး... ကိုယ့်မော်တော်ကားနဲ့ ကိုယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း တယ်ကို သွားရသွားရ သွားတဲ့အကျင့်လည်း ရှိပြီးသား...”

သူက ထပ်၍ စောဒကစကားမတက်တော့ဘဲ ပန်းကျယ်ကြီးကိုသာ တစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်သည်။

တိုသွားပြီဖြစ်သော စီးကရက်ကိုလည်း မြေသို့ပစ်ချလိုက်ပြီး သူစီးထားသော ခြေညှပ်ဖိနပ်နှင့် တက်နင်းမီးသတ်လိုက်သည်။

သူမလေး၏အပြုံးတွင် ပေါ်ထွက်လာသော သွားဖြူပုလဲတန်း ထောင့်ကွက်တစ်ဘက်တွင် သွားထပ်ကလေးရှိနေသည် ရို၍ပင် တစ်မျိုးလှနေသေးသည် ထင်နေမိသည်။

“ရှင်ကကော ဒီမှာတာလာလုပ်နေတာလဲ...”

“စောင့်နေတာပါ...”

“မဟုတ်နိုင်တာ... ရှင်က ရုပ်ချောရုပ်သန့်ပြီး ဝတ်စားထားတာတွေက အဖိုးတန်အဝတ်တွေနဲ့ ရှင်သင်္ချိုင်းစောင့်လို့ ဘယ်သူက ယုံမှာတဲ့လဲ...”

သူ ရယ်မိပါ၏။

“တို့... သင်္ချိုင်းစောင့် မဟုတ်ပါဘူး... တို့ စောင့်နေတယ်လို့ပြောတာက ချိန်းထားတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာလို့ပြောတာ...”

သူ၏ ချစ်မေမေ၏ အုတ်ဂူကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဘစ်ဆက်တည်း ပြောပြသည်။

“ဒါ... တို့မေမေရဲ့ အုတ်ဂူ... တို့မေမေ ကွယ်လွန်သွားတာ ဒီနေ့ဆိုရင် ငါးနှစ်မြောက်တိတိပဲ... တစ်နှစ်စေ့တဲ့ နေ့တိုင်း မေမေအုတ်ဂူကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်... ဆေးစိမ်းပြန်သုတ်တယ်... ပန်း... ဆီမီး... သစ်သီးဝလံလည်း လာဆက်တယ်... အဲဒါတွေလုပ်ပေးဖို့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ခေါ်စားထားတယ်... အခု အဲဒီအလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို တို့ စောင့်နေတယ်လို့ပြောတာ...”

“ဒါဖြင့်... တူလိုက်တာ... ဒေဝီလဲ ဒက်ဒိုအုတ်ဂူကိုလာပြီး ပန်းပူဇော်တာ... လွမ်းသူပန်းခွေလာချတာ...”

“ဘယ်အုတ်ဂူလဲ...”

“ဟိုမှာလေ... တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး... အဲဒီကနေ ခြောက်ဂူမြောက်ဂူဟာ ဒက်ဒိုပျေ...”

သူလှမ်းကြည့်သည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ပြီးခဲ့သည့် ချစ်မေမေလေးနှစ်
ခြောက် သူလာစဉ်က ထိုအုတ်ဂူမရှိသေး။

“အဓိက တို့လိုတစ်နှစ်တစ်ခါ လာပြီး ပူဇော်တာမျိုး မဟုတ်
ဘူးထင်တယ်... ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အဲဒီအုတ်ဂူ ရှိမှမရှိတာ...”

“ဟုတ်တယ်... ဒက်ဒီဆုံးသွားတာ ရှစ်လပဲရှိသေးတယ်...
တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး... ဒေဝီက ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
ဒက်ဒီကို သတိရလို့... ဒက်ဒီဆီလာပြီး လွမ်းသူပန်းခွေချ
တာ... အင်းပါလေ... ဒက်ဒီကို သတိရနေတာကတော့ နေ့
စဉ်နေ့တိုင်းပါ...”

“ဒီကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်ဆိုတော့ အဓိက ရန်ကုန်မှာ
နေတာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်...”

“ဟင့်အင်... ဒေဝီက တောကပါ...”

သူမယ့်... ။

ဒေဝီဝတ်စားပုံရော ဖီးလိမ်းခြယ်သပုံရော၊ ကား
ကိုတစ်ယောက်တည်း မောင်းလာပုံရောကို ချင့်တွက်လျှင် ဒေဝီ
တောကပါ ပြောခြင်းမှာ လုံးဝယုံနိုင်စရာမရှိ။

“ယုံတော့ မယုံဘူး... ဒါပေမဲ့ ထားပါလေ တို့နဲ့ဆိုင်တဲ့
ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ... လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်သဘောနဲ့
ကိုယ် နတ်ပြည်ကလာတယ်ပဲ ပြောပြော၊ ငရဲပြည်က
လာတယ်ပဲ ပြောပြော... ပြောချင်သလို ပြောလို့ရတာပဲ”

“ဘာလဲ... ဒေဝီ တောကလာတာဆိုတာ မယုံလို့လား...”

“ယုံစရာကော ရှိလို့လား အဓိ... ရန်ကုန်မှာ ကားမောင်း

ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နယ်ကလာတဲ့ ကားမောင်းသမား
တွေတောင် ကားမမောင်းရဲဘူး... ရန်ကုန်မှာ လမ်းတွေ
မသိတာတို့... ယာဉ်ကြော နားမလည်တာတို့နဲ့...”

ဒေဝီက သွားဖြူသွားတက်လေးပေါ်လာအောင်
ဒုတိယအကြိမ် ရယ်ပြန်သည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုလေ... ဒေဝီဟာ ရန်ကုန်မှမပွေး...ရန်ကုန်
မှာကြီးပြင်းလာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ... ရန်ကုန်မှာပဲ နေခဲ့
တာဆိုတော့...ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီဆုံးသွားပြီး ငါးလအကြာ
မာမီနောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်... မာမီရဲ့ ယောက်ျားက
ဘုရားသုံးဆူမှာ နေတယ်... သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါပေါ့
လေ... မာမီလည်း ဘုရားသုံးဆူမှာ လိုက်နေရတာပေါ့...
ဒီတော့လည်း မာမီနောက်ကို ဒေဝီလိုက်နေပြန်ရော...
ဒေဝီမှာ ချစ်သူလည်းမရှိ... ယောက်ျားလည်း မရှိဘူး
ဆယ်တန်းကျလို့လည်း ကျောင်းကထွက်ထားရတယ်...
အခု မာမီတို့ ရန်ကုန်လာကြလို့ ဒေဝီလိုက်လာတာ... ကဲ
ဒါဆို ဒေဝီရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာဟာ တောကလာ
တာလို့ ပြောမှမှန်မှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား...”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြရတော့သည်။

“ဒါဆို... ဒေဝီ... ဒက်ဒီကို သွားကန်တော့ တော့မယ်...
ဒေဝီအကြောင်းကိုသာ အပြည့်အစုံပြောပြရရင် မနက်စာ
ညစာမစားဘဲ ပြောတောင် ညသန်းခေါင်ကျော်ထိဆုံးမှာ
မဟုတ်ဘူး...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေဝီဆိုသည့် ကောင်မလေး
ငယ်ငယ် ရုပ်ချောချောလှလှလေးသည် သူ့ဒက်ဒီအုတ်ဂူရှိရာသို့
ပန်းခွေကိုင်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ဒေဝီ၏ နောက်ကျောပိုင်းကို သူငေးကြည့်နေမိ
သည်။ အပျိုရည် အပျိုသွေးအပြည့် တင်းတင်းစိုစို ကျော့ကျော့
ရှင်းရှင်းရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။

သူ၏ အကြည့်သည် မရိုးမသား အကြည့်မျိုး
မဟုတ်။ ကိုယ်ချင်းစာစရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာ
အကြည့်မျိုး ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ပထမ ဒီကောင်မလေးခမျာသည် သူကဲ့သို့ပင်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာပင် ဖခင်မရှိရှာပါလားဟု တွေးမိသည်။ သူမ
၏ မိခင်မှာ အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးသည်မို့ တော်ပါသေးရဲ့ဟု
လည်း ဖြေလိုက်မိသည်။

သူ့တွင်မူ ချစ်လှစွာသော မေမေပင် မရှိတော့။
သူ့ဘဝတွင် သူသည် တကယ့်အထီးကျန်မှ တကယ့်အထီးကျန်
တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာသာရှိတော့သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ကောင်မလေးသည် မလွယ်
ကြောလေးပါလား အကြောက်အလန့် မရှိသောကြောင့် ဆိုဆုံးမ
ရန်ခက်မည့် ကောင်မလေး၊ ပြောချင်ရာပြော လုပ်ချင်ရာလုပ်မည့်
ကောင်မလေး၊ ဆယ်ကျော်သက်ပုံစံ မပျောက်သေးသော ကောင်
မလေးပါလားဟူသော အတွေးများဖြင့် ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်ပါပေ။

သူ့လူတွေ မလာကြသေး။

နည်းနည်းတော့ ကြာချေမည်။

ယခင်နှစ်တွေတုန်းကလည်း သည်လိုပင် ကြာ
သည်။ မေမေပုဇွန်မို့ သစ်ခွပန်းလှလှလေးတွေ ဆိုသည်က ပိုက်
ဆံပေးတိုင်း ပြုန်းခနဲ ဝယ်၍ရသည် မဟုတ်။ တခြားပလတ်စတစ်
ဆေးစိမ်းဘူးနှင့် အခြားပန်းများ သစ်သီးဝလံများ၊ အမွှေးတိုင်
များနှင့် ဖယောင်းတိုင်များကလည်း ဈေးတွင်သွားဝယ်ရမည်။

အရေးမကြီး ကြာပါစေ။

သူ့အဖို့က ယခင်နှစ်များကလည်း မေမေအုတ်ဂူ
သန့်ရှင်းမှာပင် တစ်နေ့လုံး နေပြီး နေဝင်မိုးချုပ်လေမှ ချစ်မေမေ
ကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး ပြန်သည်သာဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ် မေမေထံလာရသည်မို့ ယနေ့
အဖို့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

သူသည် မေမေအုတ်ဂူကို မှီရပ်ခါ စီးကရက်ထပ်ခံ
မီးညှိရှူဖွာရင်း ဒေဝီဆိုသည့် ကောင်မလေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိ
ပြန်သည်။

ကောင်မလေးသည် မြေကြီးပေါ်၌ပင် ပုဆစ်ကွေး
ထိုင်ပြီး သူမ၏ ဒက်ဒီအုတ်ဂူကို လက်အုပ်ချီကန်တော့နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

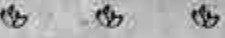
ကောင်မလေးကို သူ့စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းပေသည်။
သူမ၏ ဒက်ဒီကွယ်လွန်သည်မှာ (၈)လသာသာရှိသေးသည်မို့
အပူမအေးနိုင်ရှာသေးဘဲ ကန်တော့ရင်း ကျိတ်ငိုနေလား မပြော
တတ်ပေ။

အမိမဲ့သားသမီးဖြစ်စေ အဖမဲ့သားသမီးဖြစ်စေ သူသည် ကိုယ်ချင်းစာလေ့ရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင်က မိဘမဲ့သား ဘဝဖြင့် ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်စွာခံခဲ့ရသည်ပေကိုး။

ယခုမူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို သူကစွတ်လက် မခံတော့ဘဲ ကျားနာဖြစ်နေပြီမို့ ကောင်မလေးထံမှ အကြည့်လွှဲ ကာ လမ်းဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော...”

သင်္ချိုင်းထံသို့ နောက်ထပ်လူသုံးယောက် ထပ်မံ ရောက်ရှိလာသည်ကို သူလှမ်းမြင်နေရသည်။

ပတ်ဗလစ်ကာကားနှင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဒေဝီရုပ်ထားခဲ့သော ကားဝါလေး၏ နောက်တွင် ၎င်းပါဗလစ်ကာကားက ရပ်သည်။

ကားပေါ်မှ လူသုံးယောက်ဆင်းလာသည်။

သုံးယောက်စလုံးရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းအသက် နှစ်ဆယ်နှင့် အစိတ်ကြားလူငယ်သုံးယောက်ဖြစ်ပါ၏။

မြင်ရုံနှင့်ပင် လူချမ်းသာများ၏ သားများမှန်းသိ သာသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် အောက်ဆင်းပြီး ချက်ချင်း ဘယ်ကိုမှ မသွားမလှမ်းသေးဘဲ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြပုံရသည်။

သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက် က တစ်ခုခုတိုက်တွန်းအားပေးနေပုံရသည်။ အတိုက်တွန်းခံရသူ က တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ဒေဝီရှိခိုးကန်တော့နေရာ သို့လည်း ခဏခဏလှမ်းကြည့်သည်။ ဒေဝီရှိခိုးနေသော အုတ်ဂူ မှာ မကြာသေးသော ကာလက တည်ဆောက်ထားသောအုတ်ဂူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှင်းနေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူသုံးယောက်သည် တစ်ခုခုတွင် ဆန္ဒစောနေ သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ 'သူ' ရှိရာ သူ့ချစ်မေမေ အုတ်ဂူ တွင် ချုံနွယ်များ ကွယ်နေ၍သော်လည်းကောင်း၊ 'သူ' ကိုတော့ သူတို့သုံးယောက် မြင်ဟန်မတူ သတိထားမိဟန် မတူဖြစ်နေပုံရ သည်။

ထို့နောက်...

အတိုက်တွန်းခံရသော လူရွယ်သည် တစ်ခုခုကို ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည့်အလား ရင်ကော့ကာ အုတ်ဂူများရှိရာသို့ တန်း တန်းမတ်မတ် လျှောက်ဝင်လာသည်။

ဒေဝီရှိရာသို့သာ တစ်စိုက်မတ်မတ် လျှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေဝီကိုလည်း ထိုသူက တစ်စိုက်မတ်မတ်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။

ဒေဝီထိုင်ကန်တော့နေရာသို့ ထိုသူတစ်ယောက် တည်း ရောက်လာသည်။

ဒေဝီက ခြေသံကြားဟန်တူသဖြင့် ရှိခိုးနေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

ပြီးနောက် ဒေဝီက ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ဖေဖေ၏

အုတ်ဂူကို လက်စသတ်ကန်တော့လိုက်လေသည်။

ဒေဝီက ထ၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ ထိုလူနှင့်စကား ပြောဆိုနေသည်ကို 'သူ' မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဩ... လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး သူတို့နှစ်ယောက် ဤ သချိုင်းမှာ လာချိန်းတွေ့ခြင်းပေကိုး... ဒါကြောင့် ဒေဝီ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်း လာတာကိုး...”

သူက သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို 'သူ' က ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ စီးကရက်ခဲကာ ချစ်မေမေ၏ အုတ်ဂူတွင် ကျောမိုထိုင်ချလိုက် သည်။

ပြီး 'သူ' သည် သူ့မှာထားသော အလုပ်သမားနှစ် ဦးကို စောင့်ရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“လွတ်... လွတ်... ငါ့ကို လွတ်... နင် ခွေးလိုအကောင်...”

ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သော ဒေဝီ၏အသံ 'သူ' နားထဲ ဝင်ကြားလိုက်သည်။

မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို 'သူ' ဖွင့်ကြည့် တော့သည်။

မြင်၍ မတင့်တယ်သော မြင်ကွင်းကို သူလှမ်းမြင် ရတော့သည်။

ဒေဝီ၏ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြီကာ ခါး ဆီသို့ အင်္ကျီအပြစ်တွေကျနေပြီး အထဲဝတ် ဘရာဇီယာပင် ပေါ်နေ ပေသည်။

လူရွယ်က ဒေဝီကို အတင်းဖက်ထားကာ သူ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဒေဝီ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင် ကန့်လန့်ခံကာ ခြေကလိန်ထိုးပြီး ဒေဝီလဲကျသွားစေဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

ဒေဝီက ရှိသမျှအင်အားဖြင့် ရုန်းကန်ရင်း နှုတ်မှလည်း ထိုလူရွယ်ကို ဆဲဆိုနေသည်။

အလိုမတူဘဲအမွေကြံစည်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားနေပေပြီ။

နှစ်ဦးသား အလိုတူဆိုပါက 'သူ'နှင့် ဘာမှမဆိုင်မမြင်ချင်လျှင် မျက်နှာလွဲထားလိုက်ယုံသာ ဖြစ်သည်။

ယခုမူ 'သူ'မနေသာတော့။

ပထမသူသည် ပါပလစ်ကာကားတွင် ကျန်ခဲ့သော အဖေ၊နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားသည် သူတို့လူအောင်မြင်ရမည်ဆိုသည့် ယုံကြည်မှုဖြင့် ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်ကာ စီးကရက်ခဲနေသည်ကို 'သူ'လှမ်းမြင်ရသည်။

'သူ'အကျင့်က ဒီလိုပင်။

ပွဲတစ်ပွဲကို နှံ့တော့မည်ဆိုလာလျှင် သွေးအေးအေးဖြင့် အကွက်စေ့စေ့ ကြိုတင်လေ့လာသော အကျင့်ရှိသည်။

သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက်သည် အတူဖိုက်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသမား သူခံသွားနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

'သူ'တွက်ဆပြီး သွားသည်နှင့် လွှားခဲ ဒေဝီတို့ ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်။

ဒေဝီမမျှာ ပက်လက်အဖိခံနေရချေပြီ။

ရေတိမ်နစ်တော့မည့် ဆဲဆဲ။

'သူ'အကောင်၏ ဂုတ်ပိုးကော်လံစကို တအားဆွဲကိုင် ဆွဲထူလိုက်သည်။ ပြီး ကိုင်းကိုင်းကြီးပါလာသော မုဒိန်းကောင်၏ ခါးလည်ကို 'သူ'ဒူးနှင့် တိုက်လိုက်သည်။

အကောင် ခါးကျောပြီး တစ်ပတ်လည်သွားသည်။

အကောင်ကလည်း ခေသူမဟုတ်။

အတော်တန် သန်မာကြံ့ခိုင်ပုံရသည်။

ပြီး တအား ဇောကပ်နေသည်။

"အံ့ဟာ... မင်းက ဘာကောင်လဲ..."

'သူ'နှင့် ထိုအကောင်သတ်ပုတ်ပွဲ ဖြစ်ပေတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လက်သီးထိုး၊ ခြေကန်၊ ဒူးတိုက်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

"ဟာ... ဟာ... ဟိုမှာ..."

ပါပလစ်ကာကားပေါ်မှ နှစ်ကောင်သည် သတ်ပုတ်ပွဲကို လှမ်းမြင်ကာ သူတို့အကောင်ဘက်မှ ဝင်ကျချရန် ကားပေါ်တွင် ဆင်းပြေးလာကြသည်။

ဒါကို 'သူ'က သတ်ပုတ်ရင်း လှစ်ခဲနဲလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

လက်ရှိသတ်ပုတ်နေသော မုဒိန်းကောင်ကို သူက သွားလက်သီးအဝင်ပြလိုက်သည်။ အကောင်က တစ်တောင်ဆစ်ကားက မျက်နှာကို ကွာကွယ်လိုက်စဉ် 'သူ'က ဟင်းလင်းပွင့်

နေသော အကောင်ဝမ်းစိုက်ကို ခြေပြောင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

အွတ်အွတ် ဟွတ်ဟွတ် ချောင်းဆိုးသံတွေ ထွက်လာရင်း အကောင်သည် သူ၏အကန်ခံရသော ဝမ်းစိုက်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်ထားရာ အကောင်၏ မျက်နှာကြီး အကာအကွယ်မရှိတော့ဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်သွားပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ 'သူ'က အကောင်၏ မျက်နှာကို ညာဖြောင့်လက်သီးတစ်ချက် ဝင်ပြီး ထပ်ဆင့် ဘယ်စိုက်လက်သီးချက်ပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာကို ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ နှစ်ချက်ဆင့် အထိုးခံရသည်။ ဝမ်းစိုက်ကိုလည်း ခြေကန်ခံထားရသည်။

ဒီကောင် ကြံ့ခိုင်ပါသည်ဆိုဦးတော့ ဘာခံနိုင်ဦးတော့မည်နည်း။

အကောင် ပက်လက်ကြီးလဲကျသွားသည်။ လဲကျရာတွင် ဒေဝီ၏ ဖေဖေ အုတ်ဂူစောင်းနှင့် နောက်စေ့ရိုက်ခံပြန်သည်။

အကောင် လဲကျသွားချေပြီ ပြန်၍မထနိုင်တော့။

ပြေးဝင်လာသော နှစ်ယောက်အနက် ရှေ့မှ... နှင့် ပြေးဝင်လာသူကို 'သူ'က ခြေတစ်ဖက်ထိုး ကန်လန်ခံရသည်။ ထိုအကောင် သူ့အရှိန်နှင့်သူ ဟပ်ထိုးလဲကျနေစဉ်မှာ 'သူ'၏ ညာဘက်လက်ဝါးစောင်းက ဟပ်ထိုးလဲကျကောင်

လည်ကုပ်ကို ငှက်ပျောပင် ခါးပိုင်းခုတ်ချလိုက်သည်။

တိုက်ကွက်ကလည်း မှန်သည်။ လက်အချိန်အဆလည်း မှန်သောကြောင့် ဒုတိယကောင် ခြေပြင်တွင် အားလျားမှောက်ကြီး ကျသွားပြန်တော့သည်။

"ဟာ... ဆရာ... ဆရာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ... ဒီကောင်တွေက ဘာကောင်တွေလဲ... ဟင်... ဒီကောင်မလေးကကော ဘယ်လိုလဲ..."

ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ ရဲတင်း၊ မြက်ခုတ်ခါးများကို ထမ်းပြီး 'သူ'မှာကြားသမျှ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ယူရောက်ရှိလာသော အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကာ ပြူးတူးပြုတ်နှင့် 'သူ'ကို မေးလိုက်သည်။

ပွဲပြီးသွားလေပြီ။

နှစ်ကောင်လဲကျနေပြီမို့ ကျန်သောတစ်ကောင်သည် 'သူ'အား ယှဉ်ပြိုင်ခံ့သော သတ္တိရှိပုံမပေါ်တော့ပေ။

ထို့အပြင်...

'သူ'ဘက်မှ သူ့အလုပ်သမားနှစ်ဦး ခါးတွေ၊ ရဲတင်းတွေနှင့် ရောက်လာပြန်သဖြင့် သူတို့ဘက်မှ နလံမထူနိုင်အောင် သွားပြီမှန်း သဘောပေါက်ပြီး ရပ်မြဲနေရာမှာပင် ရပ်နေသည်။

"ကဲ...ခင်ဗျားအဖော် လူနာနှစ်ကောင်ကို ခင်ဗျားပဲ တွဲခေါ်သွားပေတော့... အော်... ခဏနေဦး..."

'သူ'က ဒေဝီရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေဝီသည် သူမ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်

ကြက်ခြေခတ်တင်ပြီး သူမ၏အရှက်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ... ဒေဝီ... ဒီကောင်တွေကို အမှုဖွင့်မလား... ဖွင့်ချင်ရင် ရဲစခန်းအထိ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေဝီဘက်က ကူညီသူအဖြစ်နဲ့ရော မျက်မြင်သက်သေအဖြစ်နဲ့ရော အမှုမှာ ဝင်ပေးမယ်...”

ဒေဝီကခေါင်းခါပြပြီး သူမ၏အပေါ်ပိုင်းဟင်းလင်းကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ကဲ... ဒါဆို... ခေါ်သွားတော့...”

ကျန်လှသည် သူ့လူကို တွဲလိုက်သည်။ လဲကျနေသူတို့မှာ နာယုံသာနာကြပြီး သတိလစ်ခြင်းမရှိ၊ ကွဲပြဲ သွေးထွက်သံယိုမရှိကြသဖြင့် သူတို့၏နောက်ဆုံးအဖော် တွဲခေါ်သည်ကို တွဲပြီး ထနိုင် သွားနိုင်ရှိပါ၏။

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ နာနာကျင်ကျင်ကြားကပင်...

“မင်း ဘာကောင်လဲဆိုတာတော့ ငါတို့မသိဘူး... ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး မင်းကိုမကျေဘူး... မင်း ထမင်းဝအောင်သာ စားကား...”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော မုဒိန်းကောင်က ‘သူ့’ကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ခြိမ်းခြောက်စကားပြောသေးသည်။

‘သူ’က ပခုံးတွန့်ပြီးသာ ပြလိုက်သည်။

“အံ့ဩ... မင်းတို့ကကော ဘာကောင်တွေလဲ... ဒီဆရာ ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေကို ရဲတင်းစာကျွေးလို့

မလား...”

“နေပါစေ ကိုပေတိုး... နာသွားတဲ့ ခွေးဟာ ဟောင်စမြဲပေါ့ဗျာ...”

သူက ကိုပေတိုးဆိုသည့် သူ့အလုပ်သမားကို ပြောပြီး အဲဒီကောင်ကို ကြည့်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ကိုယ့်ထမင်းဆိုရင် အမြဲတမ်းဝအောင်စားနေကျပဲ... အချိန်မရွေးတွေ့ပါ... ကိုယ့်နာမည် ‘ကျားနာ’တဲ့ မှတ်ထား... ကဲ... သွားကြပေတော့... ထပ်ပြီး ရှည်ချင်သေးရင်တော့ ဟောဒီ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ကိုယ့်လူတို့ကို ဒီမှာ တစ်လက်စတည်း တွင်းတူးပြီး မြှုပ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်...”

နာနေသော နှစ်ဦး၊ ကောင်းနေသောအကောင်က ဟိုဘက်တစ်ယောက်၊ ဒီဘက်တစ်ယောက်ပုံစံနှင့် အလယ်မှတွဲကာ သူတို့ပါပလစ်ကာကားဆီသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

“အစ်ကို... သူတို့... ဒေဝီကားကို တစ်ခုခုများ ဖျက်စီးပစ်ခဲ့မလား မသိဘူး...”

“ကိုပေတိုးနဲ့ ကိုစံသိန်း... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားစမ်းဗျာ... သူတို့ ဘာမှမလုပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဘာမှမလုပ်နဲ့... သူတို့က တစ်ခုခုဖျက်စီးရင် ခင်ဗျားတို့လည်း ဆော်သာဆော် အသေတော့ မလုပ်နဲ့... အမှုရှုပ်ကုန်မယ်”

“စိတ်ချသရာ...”

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် ဝယ်လာသော

ပစ္စည်းများကို မေမေအုတ်ဂူပေါ်တင်ထားခဲ့ကာ တစ်ယောက်က ပေါက်တူးကိုင်ပြီး တစ်ယောက်က ရဲတင်းကိုင်ကာ လိုက်သွားကြ သည်။ 'သူ'သည် ဒေဝီကို ကျောပေးထားပြီး ရိုးမန်စပိုရှပ်အင်္ကျီ ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် အောက်ခံစွပ်ကျယ်လက်ပြတ် အဖြူဝတ်ထားပါသေး၏။

"ရှော... ဒေဝီ ဒီစပိုရှပ်ကို ဝတ်ထားလိုက်ဦး'ဟု ပြောရင်း နောက်ပြန်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒေဝီအခြေအနေက အားနာသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဝတ် ချင်သည်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူမကိုယ်တွင် ဝတ်ရမည့် အခြေအနေမို့ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဒက်ဒီအုတ်ဂူအကွယ်တွင် သူမ၏စုတ်ပြိဝတ် မရ တော့သည့်အင်္ကျီကို ချွတ်ခါ 'သူ'ပေးထားသော စပိုရှပ်ကို ခေါင်းစွပ် ဝတ်ဆင်လိုက်တော့သည်။

ပြီး 'သူ့'ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'သူ'သည် ကျောပေးပြီး ရပ်ခြံရှိနေပါ၏။

"ရပြီ... အစ်ကို... ဒေဝီဝတ်ပြီးသွားပြီ..."

'သူ'ပြန်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စပိုရှပ်နှင့်လည်း ဒေဝီသည် တစ်မျိုးလှနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏စပိုရှပ်အသားက အလတ်စတစ်မို့ အတော် အတန်ကိုယ်လုံးအကြီးအသေးကိုလိုက်ပြီး အသားကပ်သွားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအရှိန်ကို ပုံရိပ်ပေါ်စေအောင် ကပ်သွားသော အလတ် စတစ်သားဖြစ်သည်။

"အရမ်းကြီးကို... အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ အစ်ကို... အစ်ကိုသာ မကယ်ရင် ဒေဝီဘဝဆုံးပြီ... ရေတိမ်နစ်မြီ"

"ကားပါရင် ဘယ်နေရာမဆို တစ်ယောက်တည်းသွားရဲ တယ်ဆို... ခုတော့... တွေ့ပြီမဟုတ်လား..."

"အငိုက်မို့ ခံလိုက်ရတာပါ အစ်ကို... နို့မို့ရင် ဒီမှာကြည့်"

ဒေဝီက သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ ကနုကမာဒင်အရိုးဖြင့် လှပသေးငယ်သော သေနတ်လေး ကို ထုတ်ပြရင်း သူမနှုတ်မှလည်း ပြောသံပေါ်ထွက်လာသည်။

"အောင်ကျော်မင်းဟာ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းမယ်လို့ မထင် မှီဘူး... အစ်ကို"

"ဩ... ဒါဆို... ခုနကောင်တွေဟာ ဒေဝီရဲ့အပေါင်းအသင်း တွေပဲပေါ့... ဟုတ်လား..."

"ဒါကြောင့် သေနတ်မထုတ်ထားမိတာပေါ့... အစ်ကို... အောင်ကျော်မင်း သင်္ချိုင်းကိုလိုက်လာတာ ခါတိုင်းလိုပဲ အဖော်အဖြစ် လိုက်လာတာလို့ ဒေဝီထင်လိုက်လို့ပေါ့... ဒီလိုသာ ကြံစည်မိုက်ရိုင်းမယ်မှန်းသိရင် ဒေဝီက သူ့ကို လက်ဦးအောင် ပစ်သတ်လိုက်ပြီ..."

"သုံးယောက်စလုံး ဒေဝီအပေါင်းအသင်းတွေလား..."

"ဟို... နှစ်ယောက်ကို ဒေဝီမသိပါဘူး... အောင်ကျော်မင်း ခေါ်လာတာတွေပါ..."

"မင်းဟာ... မြွေဆိုးနဲ့ ကစားချင်တဲ့ အလွမ္မာသမားပဲ... အရွယ်ရောက်နေပြီ သွေးမတော်သားမစပ် ယောက်ျား

အပေါင်းအသင်းဆိုတာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့... ဒေဝီကို အန္တရာယ်ပေးမှာပဲ... ငယ်တယ်... ရုပ်လှတယ်... ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပြေပြစ်တယ် မဟုတ်လား...”

“အလဲ့လဲ့... ဒေဝီဝမ်းသာလိုက်တာ... အစ်ကိုက ဒေဝီကို ချီးမွမ်းတော့... ခုနက ငိုချင်တာတွေတောင် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီ...”

တကယ်လည်း ဒေဝီသည် ငိုထားရာမှ ပြီးရွှင်သော အမူအရာကလေးချက်ချင်းပေါ်လာသည်။

“ကဲ... ဒေဝီပြန်တော့... တို့မေမေအုတ်ဂူကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်တော့မလို့...”

‘သူ’က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေဝီကို ကျောပေးကာ မေမေအုတ်ဂူရှိရာသို့ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လာခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် ဒေဝီက သူ့နောက်မှလိုက်လာလေသည်။

ချစ်မေမေအုတ်ဂူတွင် ကိုပေတိုးတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပြန်ဆုံမိကြသည်။

“ကဲ... ကိုပေတိုးနဲ့ ကိုစံသိန်း... ခုန ဟိုနားမှာချထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေသွားယူတော့ဗျာ... မေမေကို ပူဇော်ဖို့ပယောင်း တိုင်နဲ့ ပန်းတွေ ကျွန်တော်လိုချင်ပြီ...”

“ဟုတ်ပြီဆရာ... ဓါတိုင်းလှိပ်ပေါ့... ဆရာက ပူဇော်ကန် တော့ ရွတ်ဆိုနေတုန်း ကျုပ်နဲ့ ကိုစံသိန်းတို့က ချုံတွေ

မြက်ရိုင်းတွေ ရှင်းမယ်...”

ကိုပေတိုးနှင့် ကိုစံသိန်း ပစ္စည်းတွေ သွားယူကြသည်။

“အစ်ကို...”

“ဘာလဲ ဒေဝီ... တစ်ယောက်တည်း မပြန်ရဲတော့လို့ တို့လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောမလို့လား...”

“ဟွန်း... ဒေဝီသိပ်ပြန်ရဲတာပေါ့... ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး အောင်ကျော်မင်း လာရဲလာကြည့်ပါလား... အူပွေ့သွားအောင် ပစ်ထည့်လိုက်မှာ... အခု ဒေဝီပြောချင်တာက ဒေဝီမပြန်ချင်သေးဘူး... အစ်ကိုလုပ်တာတွေ ထိုင်ပြီးကြည့်နေချင်သေးလို့ပါ...”

“ကြည့်လေ... လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည်ပဲ... ဒေဝီလွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ထိုင်ကြည့်...”

“အစ်ကို အအေးမိမှာ စိုးတယ်... ဒေဝီကို စပိုရှပ်ချွတ်ပေးထားပြီး အစ်ကိုက စွတ်ကျယ်လက်ပြတ်နဲ့...”

“မပူနဲ့... တို့က ညအိပ်ရင်တောင် အင်္ကျီချွတ်အိပ်တဲ့အကျင့် နှိတ်တယ်... လမ်းထွက်တဲ့အခါ လှမြင်ကောင်းအောင် အဝတ်အစားဝတ်တာ...”

“အစ်ကိုစပိုရှပ်က သိပ်ဝတ်လို့ ကောင်းတာပဲနော်... အစ်ကိုဗလကြီးနုတ်လည်းအတော်ပဲ... အဲ... ဒေဝီအိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်လဲပြီးရင် အစ်ကိုစပိုရှပ်ကို ဘယ်မှာလိုက်ပေးရမှာလဲ...”

“ပြန်မပေးနဲ့တော့ ဒေဝီစိဉ်ရှပ်မျိုးတို့မှာ မတ်တတ်စီရိကြီး နဲ့ သုံးလုံးအပြည့်ရှိတယ်...”

“တကယ်...”

‘သူ’ရယ်ချလိုက်သည်။ သူက အရွတ်အနောက် ပြောသည်ကို အရွတ်အနောက်မှန်းမသိဘဲ စိဒိုကြီးသုံးလုံးနှင့် အပြည့်ရှိသည်ဆိုသည့် သူ့စကားကို တအံ့တဩဖြစ်သွားသည့် အမူအရာလေး သူမ၏မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသဖြင့် သူက ရယ်ချ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

‘သူ’ရယ်ချလိုက်မှ ရွတ်နောက်ပြောမှန်း ဒေဝီရိပ်မိ သွားသည်။

“ကြည့်... ဒေဝီက တကယ်မှတ်လို့... ထောလှချည်လား လို့ အောက်မေ့တာ...”

“ဘယ်လာရှိမှာလည်း ဒေဝီရယ်... တို့က ဘတ်စ်ကားစီး လူတန်းစားပဲ... ဒီစိဉ်ရှပ်မျိုး သုံးထည်တောင် မနည်းခြစ် ကုတ်စုပြီး ဝယ်ထားရတာ...”

ဒေဝီက သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်သည်။

သူ့ပြောသောစကားကြောင့် ဒေဝီကောင်မလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံလည်း ရသည်။

“အစ်ကိုဖေဖေနဲ့ မေမေက ဝယ်မပေးဘူးလား...”

“ဩ... ဒေဝီကိုယ်တိုင် ဒီမှာ တို့မေမေရဲ့ အုတ်ဂူကိုတွေ့ရဲ့ သားနဲ့ တို့မိဘမှ မရှိတော့တာ... ကြာပြီပဲဟာ...”

“နိုး... အစ်ကိုအဖေကကော...”

“နောက်မိန်းမယူသွားလို့... ကလေးသုံးယောက်တောင် ရနေပြီဆိုလားပဲ... တို့ ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက တို့အဖေက နောက်မိန်းမယူသွားတယ်လေ...”

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်...”

“ဘာမှ ဖြစ်ရလေမနေနဲ့ ဒေဝီ... လောကကြီးမှာ သတ္တဝါ တစ်ခုကံတစ်ခုပဲ... တို့အသက် အခုဆို နှစ်ဆယ်သုံးတောင် ကျော်လာပြီ... နှစ်ဆယ်လေးထဲမှာ တို့ဒုက္ခိတလည်း မဟုတ်ဘူး... ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင် သားပဲဟာ...”

“ဒါဆို... အစ်ကို ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဟင်...”

“တစ်ခါတစ်လေ ခါးပြုတိုက်တယ်...”

“လုပ်ပြီ... ဒေဝီက အကောင်းပြောနေတာ အစ်ကိုက အားကြီးရွတ်နောက်နောက်နဲ့...”

ကိုပေတိုးနှင့် ကိုစံသိန်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြ သည်။ သစ်ခွပန်းတွေနှင့် ဖယောင်းတိုင်ထုပ်တွေ ‘သူ’အားပေး သည်။

အုတ်ဂူ၏ ခေါင်းရင်းအပေါ်ဘက်တွင် ‘သူ’က သစ် နန်းများကို စီစီရိရို လှလှပပကပ်သည်။

ဖယောင်းတိုင်ထုပ်တွေကို ဖေါက်ခါ (၅၃)တိုင်မီး ခြီး စိုက်သည်။

“ဒေဝီလည်း ကူစိုက်ပေးချင်တယ် အစ်ကို...”

“စိုက်လေ ကုသိုလ်ရတာပေါ့...”

ဒေဝီက သူပေးသော ဖယောင်းတိုင်များကို စီပြီး စိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စိုက်သဖြင့် မြန်မြန်ပြီးသွားပါ၏။

“ဘာလို့ ဖယောင်းတိုင်တွေ အကုန်မစိုက်ဘဲ ငါးဆယ့်သုံးတိုင်ပဲ စိုက်ရတာလဲ အစ်ကို...”

“အုတ်ဂူက ကမ္မည်းထိုးထားတဲ့ စာတမ်းကိုဖတ်ကြည့်ပေါ့ ဒေဝီ... မေမေ့အသက်အတိုင်း ဖယောင်းတိုင် မီးပူဇော်တာ...”

“အစောကတည်းက ဒေဝီဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ အုတ်ဂူမှာ ကမ္မည်းထိုးတဲ့အသက်က လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ... အစ်ကိုအခု အစ်ကိုပူဇော်တာက ငါးဆယ့်သုံးတိုင်ပဲ... တကယ်ဆို လေးဆယ့်ရှစ်တိုင် ပူဇော်ရမှာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့ မေမေ အသက်လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ... ကွယ်လွန်တာ ငါးနှစ်ပြည့်သွားတာကို ထည့်ပေါင်းရင် အခုဆို မေမေအသက်ဟာ ငါးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီပေါ့... တို့စိတ်ထဲမှာ မေမေဟာ အမြဲတမ်းအသက်ရှင်လျက် ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အသက်တိုးပြီး ပန်းကပ်တယ်... မီးပူဇော်တယ်... ခုနတို့စီချထားတဲ့ သစ်ခွပန်းပွင့်တွေလည်း ငါးဆယ့်သုံးပွင့်ပဲ...”

“အစ်ကိုက အစ်ကိုအမေကို တစ်အားကြီးချစ်တာပဲနော်”

“မေမေဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ဒေဝီ... တို့ကိုလည်း မေမေက အရမ်းကြီးကို ချစ်တာ... တို့အဖေ နောက်မိန်းမယူပြီး စွန့်ခွာသွားတဲ့အချိန်မှာ... တို့မေမေဟာ အရွယ်

ကောင်းရှိသေးတယ်... ရုပ်လည်း သိပ်ချောတယ်... မေမေ့ကို နောက်လက်ထပ်ချင်သူတွေ တော်တော်များများရှိတယ်... ဒါပေမဲ့... မေမေက အားလုံးကို ငြင်းပယ်ပုတ်ထုတ်ပြီး ငါ့သားလေးကို ဘယ်လိုပထွေးမျိုးနဲ့မှ မနေစေရဘူးလို့ သံစိဋ္ဌာန်ချပြီး လုံးဝနောက်အိမ်ထောင်မပြုဘူး”

“ကွာလိုက်တာ... အစ်ကိုရယ်...”

“ဘာကွာတာလဲ...”

“ဒေဝီရဲ့ မာမိနဲ့ပေါ့... မာမိကတော့ ဒက်ဒီဆုံးပြီး ငါးလပဲကြာတယ်... နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်... နောက်လင်ယူတာ မြန်လွန်းလို့...”

“မအေကို ဒီလိုမပြောကောင်းဘူး... ဒေဝီအရွယ်ရောက်လာပြီး ဒီလိုဝတ်နိုင်စားနိုင်တာတွေ အခုလိုကိုယ်ပိုင်ကားကို တစ်ယောက်တည်း ထင်သလိုစီးနိုင်သွားနိုင်တာတွေဟာ ဒေဝီရဲ့ ဒက်ဒီဆုံးပါးပြီးတဲ့နောက် မာမိရဲ့ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မှုတွေပဲ မဟုတ်လား...”

ဒေဝီ ဝိုင်သွားသည် 'သူ' ပြောပြသည့် စကားများ သဘောပေါက်လက်ခံပုံလည်း ရသည်။

“အစ်ကို ပြောတာ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒေဝီက ပထွေးမလိုချင်ဘူး... အစ်ကို...”

“ဒေဝီမာမိ အနေနဲ့... အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်မြန်မြန်ထူထောင်ရတာ နေမှာပါ... ဥပမာ... ဒေဝီဒက်ဒီ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် သမီးလေးဒေဝီရဲ့

အတွက်ရှေး... စားဝတ်နေရေးနဲ့ လူမှုရေးအဆင့်အတန်း နှိမ့်ပါးကျဆင်းမသွားအောင် ချက်ချင်းအစားထိုး... နောက် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတာမျိုးလေ... ”

“ပထွေးက ဆိုးလား...”

“မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောလို့ရပါတယ်... သူ့ကားကိုတောင် ဒေဝီ တစ်ယောက်တည်း စီးချင်သလိုစီး... ယူချင်သလို ယူသွား ပေးထားတာပဲ... ဒါလည်း မာမိုကြောင့်ပေါ့ အစ်ကို... မာမိက ဒေဝီ ဘာပဲလုပ်လုပ် အလိုလို ကံတယ်... မာမိုယောကျာ်းကြီး ဦးဘမော်ကလည်း မာမို ဘာ လုပ်လုပ် အလိုလိုကံပြန်တာဆိုတော့... ဒေဝီတာလုပ်လုပ် ဦးဘမော်ကလည်း ဒေဝီကို ဘာမှမပြောတာမျိုးပေါ့...”

“ဒေဝီပထွေးနာမည်က ဦးဘမော်တဲ့လား...”

“အင်း... အိမ်မှာတော့... သူ့ကို ဒေဝီက ‘အန်ကယ်မော်’ လို့ခေါ်ရတာပေါ့... အဲဒီလိုခေါ်ပါလို့လည်း မာမိက ဒေဝီကို တောင်းပန်ထားတယ်...”

စကားတပြောပြောနှင့် စိုက်ထားသောဖယောင်း တိုင်များ ထွန်းညှိကြသည်။ အတိုင်လေးဆယ်ကျော်သွားပြီ။

ကိုပေတိုးနှင့် ကိုစံသိန်းကလည်း အုတ်ဂူပတ်ဝန်း ကျင်မှ ချုံ့နွယ်များနှင့် မြက်ရိုင်းများကို ပေါက်တူးပေါက်ပြူး များဖြင့် ရှင်းလင်းနေကြသည်။

သူက ဒေဝီကို စိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဒေဝီမာမိက တော်တော်ချောလား...”

“အဲ... အစ်ကိုက ကောက်ခါငင်ကာနဲ့ ဘာလို့ အဲဒီလို ပြန် မေးတာလဲဟင်...”

“ဒေဝီက တော်တော်ချောချောလှလှရှိနေလို့ပေါ့... မအေ တူသမီးများလားလို့... နောက်ပြီး ဦးဘမော်လို့ ငွေကြေး အတော်ချမ်းသာတဲ့သူက အသက်ကြီးမှယူတဲ့ ဒေဝီရဲ့ အမေကို သိပ်အလိုလိုက်တာဟာ ဒေဝီရဲ့မေမေ ကိုယ်တိုင် က သိပ်ချောသိပ်လှနေလို့လားလို့ မေးချင်စရာဖြစ်လာလို့ ပါ...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို... မာမိက သိပ်ကိုလှတယ်... အခုအ ချိန်ထိ ခါတ်သိမဟုတ်တဲ့လူတွေက ဒေဝီနဲ့ မာမိကို ညီ အစ်မလားလို့ မေးလောက်အောင်လည်း မာမိက အရွယ် တင်တယ်... မာမိနဲ့ ဒေဝီရုပ်ချင်းသိပ်ဆင်ကြတာပဲလို့ ပြောကြတယ်...”

“အင်းလေ... အဲဒီလိုပဲဖြစ်မယ်လို့ တို့ထင်မိသားပဲ...”

“ကဲ...ဒါဆို ဒေဝီက တစ်လှည့်ပြန် အစ်ကို့ကို ပြန်မေးမယ်”

“မေး...”

“စောစောက အစ်ကိုပြောခဲ့တယ်နော်... အစ်ကိုရဲ့ မေမေ ဟာ ဆုံးသွားတဲ့အချိန်ထိ သိပ်လှ သိပ်ချောတုန်းဆို ဒါဆို အစ်ကိုလည်း အစ်ကို့အမေနဲ့ ရုပ်တူတဲ့ မအေတူပဲလား”

“ဘာလဲ... ဒေဝီက တို့ကို ချောတယ်လို့ ပြောချင်တာ လား...”

“သိပ်ပြောပေါ့... တကယ့်ကို အစ်ကိုက လူချောတစ်

တက္ကသိုလ်တင်မြှင်

ယောက်ပါ၊ နောက်ပြီး ယောက်ျားလည်း သိပ်ပီသတယ်...
ယောက်ျားလည်း သိပ်ဆန်တယ်... တချို့ယောက်ျား
တွေ ချောတာကိုလည်း ဒေဝီတွေ ခဲ့ဖူးပါတယ်... ဒါပေမဲ့
သူတို့ချောတာက မိန်းမလိုချောတာမျိုး... လူချောလူလှ
တွေရှိပေမဲ့ ယောက်ျားဆန်ဆန်နဲ့ ချောတဲ့လူမျိုးက
အရှားသာ... ”

‘သူ့ပြုံးမိပါ၏။

“အေး... တို့ကို ချီးမွမ်းတဲ့အတွက် ဒေဝီကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်... ဒါပေမဲ့ တို့ဘဝက ကျားနာဘဝပါ... ”

“ဘာရယ်... အစ်ကို အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ... ”

သူက...

“ကဲ... ငါးဆယ့်သုံးတိုင်ပြည့်သွားပြီ... ဒေဝီလည်းပြန်တော့
တို့လည်း မေမေ့ကို အကြာကြီးရှိခိုးမယ်... အမှုအတန်း
ပေးဝေဦးမယ်... ”

“ရှိခိုးနေတုန်း ဒေဝီ အစ်ကိုအနားမှာ ရှိနေတာဟာ အစ်ကို
ကိုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့လား... ”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့... ”

သူက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မိန်းကလေးငယ်ဖြစ်သော ဒေဝီ
ပြန်သင့်ပြီဟုလည်း ယူဆသည်။ ဒေဝီသည် ပထွေးနှင့် နေရာသူ
ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဒက်ဒီအား လာရောက်ကန်တော့ခြင်းကို ခွင့်ပြု
နိုင်စေကာမူ သုဿန်ထဲတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသော

 ကျားနာ

ယောက်ျားပျို တစ်ဦး နှင့်အကြာကြီး အချိန်ဖြန်းနေသည်ဆိုလျှင်
သူ့ပထွေးကရော သူမ၏မာမိကရော ကျေနပ်ကြမည်မဟုတ်။
ခွင့်လွှတ်ကြမည်လည်း မဟုတ်။

ပြီး... ပထွေးအနေနှင့် ဒေဝီအပေါ် အထင်သေးနိုင်
ရောဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဒေဝီအံတွက်ပင် ဒေဝီကို
တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အစ်ကိုကရော ဘယ်အချိန်ပြန်မှာလဲ... ဒေဝီတစ်ခါတည်း
စောင့်ပြီး ကားနဲ့ အစ်ကိုကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ...
အစ်ကိုက ဒေဝီရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖဲဟာ... ”

“တို့ကို စောင့်လည်းမစောင့်နဲ့... ပို့လည်း မပို့နဲ့... တို့က
ဒီလိုနေမှာဆိုရင် မိုးချုပ်နေဝင်ပြီးမှ ပြန်တာ... မေမေ
အနားမှာ တစ်နေကုန်လာနေတာပဲ ဆိုပါတော့... ”

ဒေဝီက ထပ်မံပြီး စောဒကတက်ရန် ပြုပြီးမှ သူမ
စိတ်ထဲတွင် နောက်ထပ်စိတ်ကူးတစ်မျိုး ရသွားသည်။

အစ်ကို ဒီမှာမိုးချုပ်နေသည်အထိ သူမ မနေသင့်။
မာမိ သိပ်စိတ်ပူနေမည်။ ယခုအိမ်သို့ပြန်မည်။ ယခုလောက်ဆို
လျှင် မာမိစိတ်ပူနေတော့မည်။ နောက်ပြီး မိမိက မော်တော်ကား
ယူထားသဖြင့် အန်ကယ်မော် မေမေယောက်ျားကားအသုံးလိုနေ
ပါက မိမိပြန်အလာကို စောင့်နေမည်။

အိမ်သို့ပြန်ပြီး စုတ်ပြီသွားသော အဝတ်အစားများ
ကို မာမိအား တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြပြီး အောင်ကျော်မင်း မိမိအား

စော်ကားပုံကို ပြောပြမည်။

ညနေပိုင်းလောက်ကျမှ ဖြစ်ဖြစ်၊ သို့မဟုတ် မော်တော်ကားပြန်အားသော အချိန်ကျမှဖြစ်ဖြစ် မာဖိုကိုပါ ခေါ်ကာ သုဿန်သို့တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး အစ်ကိုစပိုရိုကိုလည်း ပြန်ပေးမည်။ အစ်ကိုနှင့် မာဖိုကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးမည်။ ဒါမှ အစ်ကိုလည်း မာဖိုနှင့် သိက္ခာမီးပြီး မိမိထံသို့ လာရင်ရောက်ရပေမည်။

“ဒါဆို... ဒေဝီပြန်မယ် အစ်ကို...”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်နှင့် ဒေဝီထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိကားဆီရောက်မှ အစ်ကိုရှိရာသို့ ဒေဝီလှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

အစ်ကိုသည် သူမေမေ၏ အုတ်ဂူဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ယိုယိုကလေး ထိုင်ကာ အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ကန်တော့နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။

သူမရှိရာသို့ အစ်ကိုသည် တစ်ချက်လေးပင် လှမ်းမကြည့်ပါလေတော့... ။

အစ်ကိုသည် အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလေတကား။

ဒေဝီကားပေါ်တက် စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

“ဟော... သမီးလေးပြန်လာပြီ... ကိုမော်”

“အေး... အေး... ပြန်ရောက်လာရင်တော့လည်း စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့... မွန်မွန်...”

ဒေဝီအိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် မာမိရော အန်ကယ်မော် ရှိနေကြသည်။

ဒေဝီ ဝတ်နေကျမဟုတ်သော စပို့ရှပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဆံပင်တွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိပူယောင်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေဝီမျက်နှာမကောင်းသည်ကိုလည်းကောင်း မာမိက လှစ်ခနဲလှမ်းမြင်ရုံနှင့် သမီးလေး ဒေဝီတစ်ခုခုဖြစ်လာပြီမှန်း သိလိုက်သည်။

ဦးဘမော်ကတော့ ရိပ်မိသော်လည်း မသိဟန်ဘဲ ဘင်နေလိုက်သည်။

“မာမိ... ခဏ...”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေဝီက သူမ၏ အိပ်ခန်းထဲ
တန်းဝင်သွားသည်။ မာမိ ဒေါ်ရည်မွန် သမီးနောက်သို့ ချက်ချင်း
ထလိုက်သွားသည်။

ဦးဘမော်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ဧည့်သည်
ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး တာရယ်မဟုတ် ခြံထဲသို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဤခြံနှင့် ဤတစ်ထပ်တိုက်လေးသည် နတ်မောင်
လမ်းထဲတွင် ဦးဘမော်သည် ဈေးချောင်သဖြင့် ဝယ်ယူထားလို့
သော တိုက်နှင့် ခြံလေးဖြစ်သည်။

ဝယ်ယူလိုက်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။

ဦးဘမော်နှင့်အတူ ဂျင်ကစားသော မူလဤထဲ
ပိုင်ရှင်အပေါ်ငွေဆယ်သိန်းကြေးတင်သည်။ တစ်လအတွင်း ဆွေ
မဆပ်နိုင်သောကြောင့် ဤခြံနှင့် ဤတစ်ထပ်တိုက်လေးကို
(၄၀)တန်ဖိုးထားပြီး ဦးဘမော်ထံမှ နောက်ထပ် ငွေသိန်း(၃၀)
ပြီး တရားဝင်ရောင်းချလှူပြောင်းပေးခြင်းဖြင့် အချောင်ရသ
သော ခြံနှင့် တိုက်အိမ်ဖြစ်သည်။

ရောင်းချသူ မူလပိုင်ရှင်သည် ဦးဘမော်ကို မာ
ဆန်ရဲသောကြောင့် မတန်ရေးချ မတန်ဖြင့် ရောင်းချရခြင်း
ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ အချိန်ထပ်ရပါက သူ့အပေါ်တင်ရှိဆွေ
ကြေးဆယ်သိန်းကို ဆပ်နိုင်မည့်သူဖြစ်သည်။

သို့သော်... တစ်လအတွင်း ဆပ်ရမည်ဟု

က ရာသေကြောင့် ငွေရှာချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ ခြံနှင့်တိုက်
ပေးဆပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုင်ရှင်သည် ဦးဘမော်၏ တစ်ခွန်းသော စကား
မလိုက်နာဘဲ နေလိုက်လျှင် တစ်နေရာရာ၌ မတော်တဆတစ်
ဖြင့် သေပွဲဝင်ရမည်ကို နားလည်ထားသူဖြစ်သည်။

ဦးဘမော်၏ တစ်ခွန်းတည်းသောစကားဆိုသည်
သေဒဏ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့လောကသားတွေ နားလည်
ထားပြီးသားဖြစ်ပါ၏။

ဦးဘမော်က နယ်မှာနေစေကာမူ ရန်ကုန်နှင့်ကင်း
သူမဟုတ်။ ကိစ္စရှိတိုင်း ရန်ကုန်သို့ လာနေကျဖြစ်သည်။

ဤခြံနှင့် ဤတိုက်တွင် ဦးဘမော်က အစောင့်အရ
ခံတစ်ဦးနှင့် မာလီတစ်ယောက်ခန့်ထားပေသည်။

ယခုလည်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မာလီကနှင့်
အိပ်များကို မြေဆွရေလောင်းလုပ်ဆောင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်
သည်။

ဆောင်းအကုန် နွေအကျား တပေါင်းမင်းလွင်မြို့
မှာသီချိန်တွင် နှင်းဆီများ ကျစပြုသော်လည်း မာလီ၏ အပြု
အပြင်ကောင်းမွန်မှုကြောင့် နှင်းဆီပွင့်တွေ ပွင့်ဆဲ၊ အာဆံ၊ စိုပြေ
သန်းသန်းမြိန်နေခြင်းကို ဦးဘမော်သဘောကျ ကျေနပ်စွာလှမ်း
ကြည့်နေသည်။

“ဒီမယ်... ကိုဘမော်”

“ဪ... မွန်မွန်”

နောက်မှာကပ်ပြီး ဒေါ်ရည်မွန်၏ ဒေါ်သံကြော
ဦးဘမော် ဒေါ်ရည်မွန်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“လာပါ... ထိုင်ပါဦး... ကိုမော်”

“ထိုင်ဆို... ထိုင်ပါပြီဗျား... ကံဆို... သမီးချော ဘာဖြစ်
လာလို့လဲ... ဘာလိုချင်တယ်လို့ ပူဆာလို့လဲ...”

“ဘာမှ မပူဆာဘူး ကိုမော်... ဒါပေမဲ့ ဖြစ်တာတွေ
ဖြစ်လာတယ်...”

ဆိုဖာတွင် အသီးသီးထိုင်ကြသည်။

“ဆိုပါဦး မွန်မွန်...”

“သင်္ချိုင်းဆိုတာက လူ့ပြတ်တယ်... မဟုတ်လား... အဲ
သမီးက သူ့ဒက်ဒီရဲ့ အုတ်ဂူကန်တော့နေတုန်း အောင်
ကျော်မင်းဟာ သူ့အဖေ နှစ်ယောက်နဲ့ ပါဗလစ်ကာကာ
ရောက်လာတယ်တဲ့... ကိုမော်”

“အောင်ကျော်မင်းဆိုတာ နဂိုကတည်းက အသိလား”

“အင်း... သိတယ် ကိုမော်... ဟိုတုန်းက သမီးရဲ့ ဘိုင်းဖေ
တစ်ယောက်ဆိုပါတော့... သူ့မိဘတွေက အရာရှိကြီးကြီး
မားမားထဲကပဲ...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ... ဆိုပါဦး...”

“သမီးလေးဒေဝီကို ကားတင်ပြေးဖို့ အတင်းဆွဲလားရဲ့
လားလုပ်တယ်တဲ့... ဘုရားသုံးဆူမှာ လိုက်နေရပြီမဟုတ်
လား... အဲဒီတော့ အခုသမီး ရန်ကုန်ကိုရောက်လာတဲ့
အရယူတဲ့သဘောပေါ့လေ...”

ဤနေရာတွင် ဒေါ်ရည်မွန်က သမီး၏ဂုဏ်သိက္ခာ
အတွက် စကားကို လှည့်၍ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ကျော်မင်း
၏ တကယ့်အမှန်ကြံစည်ချက်ကို ဖွင့်ပြောလျှင် ပထွေးအမြင်နှင့်
သမီးလေးအပေါ် အထင်အမြင်သေးသိမ်မှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်
၏။

ယေဘုယျအားဖြင့် သမီးလေးဒေဝီကို ဘေးလူ
တွေအမြင်မှာ ဆတ်စလူး၊ ဆက်ကော့လက်ကော့ မိန်းကလေးဟု
မြင်ကြမှန်း ဒေါ်ရည်မွန်ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည်။

ဒေါ်ရည်မွန်က ကားတင်ဖို့ကြိုးစားသည် ဆိုသည်
လွဲပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ဦးဘမော်အား ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... မွန်မွန်... ဒီကောင်
လေးရဲ့ မိဘတွေဆီမှာ ကိုယ်က ဖခင်အနေနဲ့ လက်ထပ်
လိုက်ကြဖို့ သွားပြောပေးစေချင်သလား... ကြီးကြီးမားမား
အရာရှိရဲ့ သားဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး...”

“အို... မဟုတ်တာ... သမီးလေးက ဒီအောင်ကျော်မင်းကို
နှစ်မှ မနှစ်သက်တာ အောင်ကျော်မင်းကလည်း မိဘအရှိန်
နဲ့ ဆိုးတေပြီး ခုထိ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးတဲ့
ကောင်လေးပဲ...”

“ဒေဝီလည်း ဆယ်တန်းမအောင်ပါဘူး...”

“ဘာပြောတယ်... ကိုမော်... ဒါ... သမီးလေးကို ရှင်က
အထင်သေးအမြင်သေးပြောတာလား...”

ဦးဘမော်က ချော်လည်းရောထိုင် ရယ်လိုက်ပါ၏။

“ဒေဝီကို ကိုယ်အထင်မသေးပါဘူး... မွန်မွန်ရာ... ဒေဝီ
ကျောင်းပညာတွေ မိုးထိအောင် တက်မြောက်ဖို့လည်း
မလိုပါဘူး... ဒေဝီရုပ်ရည်ကိုက တစ်နေ့ကျရင် ကြီးပွား
ချမ်းသာမဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပါ... မွန်မွန်နဲ့ တူလို့လေ...”
“တော်စမ်းပါ ကိုမော်... အခု မွန်မွန်ပြောနေတာက တစ်
မျိုးပါ... အောင်ကျော်မင်းရဲ့ အပြုအမူဟာ စော်ကားရာ
ရောက်တယ်... အနိုင်ကျင့်တဲ့ သဘောလည်း သက်ရောက်
တယ်...”
“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို ကိုယ်က ဒီကောင်လေးကို မှတ်လောက်
သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးရမလား... ရတယ် မွန်မွန်
ကိုယ်နဲ့အတူ အောင်နိုင်တို့အဖွဲ့ပါလာတာပဲ... အောင်နိုင်
တို့က ရန်ကုန်မှာ ကျွမ်းပြီးသားပဲ...”
“မလိုပါဘူး... မနက်ဖြန် သဘက်ပဲ ဘုရားသုံးဆူကို ပြန်
တော့မှာပဲဟာ အလကားဇယားတွေ ရှုပ်နေမယ်...
နောက်ပြီး အောင်ကျော်မင်းတို့အဖွဲ့သုံးယောက်စလုံးက
ဒေဝီကိုယ်စား ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဝင်ဆုံးမလိုက်
တာ... အောင်ကျော်မင်းတို့ တော်တော်နာသွားတယ်တဲ့”
“တယ်ဟုတ်ပါလား... သင်္ချိုင်းသုဿန်ထဲမှာ ကြားဝင်
ကယ်တဲ့ လှိုဏ်းသံလား...”
“တိုက်ဆိုင်မှုပေါ့ ကိုမော်... အဲဒီကယ်တဲ့ ကောင်လေးက
လည်း သုဿန်ထဲက သူ့အမေရဲ့အုတ်ဂူကိုလာပြီး ကန်
တော့ရင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း စောပြီးရောက်နှင့်နေတာ
တဲ့...”

“ဒါဆိုဒီကောင်လေးမဆိုးဘူး... သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အနိုင်ချနိုင်တယ်ဆိုတာလေ... အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်
သူတဲ့လဲ... မွန်မွန်”
“ကျားနာတဲ့...”
“ဟေ...”
ဆိုဖာနောက်မှ ကင်းကိုက်လိုက်သလား မှတ်ထင်
ရအောင် ဦးဘမော်သည် ‘ဟေ’ဟုအော်ရင်း ဖင်ကြွတက်သွား
လေတော့သည်။
“ဒါက... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုမော်...”
“နာမည်က... ‘ကျားနာ’ ဆိုလို့ အဆန်းပါလားဆိုပြီး အံ့ဩ
သွားတာပါ...”
တကယ်တော့ ဦးဘမော်သည် မနေ့ကပင် ဦးဘစိုး
အိမ်သို့ သူတစ်ယောက်တည်းသွားခဲ့သေးသည်။ ဦးဘစိုးနှင့် ဦး
ဘမော်သည် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိစေကာမူ လုပ်ငန်းတူ
လိုင်းတူချင်းမို့ သိကျွမ်းနေကာ ရန်ကုန်ရောက်ခိုက် ဦးဘစိုး
အိမ်ကို ခရီးကြိုဝင်ရောက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ဦးဘစိုးမှာ ပေါင်တစ်ဖက် ဒဏ်ရာအကင်းမသေ
သေးဘဲ ထော့နင်းထော့နင်း ဒုတ်ကောက်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် မေး
ကြည့်ရာ အချင်းချင်းတွေမို့ ဦးဘစိုးက သူခံလိုက်ရပုံကို ပြောပြ
သည်။ ဦးဘစိုးထံမှ ငွေဆယ်သိန်းခါးပြတိုက်သွားပြီး ပေါင်တစ်
ဖက်ကို သေနတ်အသေးစားလေးနှင့် ပစ်သွားသူမှာ ဘယ်သူလဲ
ဟု ဦးဘမော်က မေးရာ... သူ့နာမည်အမှန် ဘာမှန်းတော့မသိဘူး

သူ့ကိုယ်သူ 'ကျားနာ'လို့ ပြောသွားတာပဲဟု ဦးဘစိုးက ပြောပြသည်။

ယခုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒေဝီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထပ်မံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးဘမော် တအံ့တသြဖြစ်သွားခြင်းပင်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုမော်... ဒါပေမဲ့... 'ကျားနာ'သူတကယ့် နာမည်မှန်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး... သူ့ရှင်ထဲမှာ နာကြည်းတာ တစ်ခုခုစွဲလမ်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ 'ကျားနာ'လို့ ပြောတာမျိုး ထင်ပါရဲ့... အဲဒါ... သမီးကို အဲဒီကောင်လေးက သူဝတ်ထားတဲ့ စပိုရှပ်ကိုချွတ်ပြီး သမီးကို ဝတ်စေတာ တဲ့... အဲဒါ သမီးက သူ့စပိုရှပ်ကို ကောင်လေးဆီ ပြန်ပို့ပေးချင်တယ်တဲ့... ကိုမော်...”

“အေး... သွားပြန်ပေးသင့်တာပေါ့... ဒါဆို ဒေဝီက အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို သိတယ်ပေါ့...”

“ဟင့်အင်း... လိပ်စာမသိခဲ့ဘူး...”

“ဒါဖြင့်...”

“ဒီလိုလေ ကိုမော်... ကောင်လေးက သုဿန်က သူ့အမေရဲ့ အုတ်ဂူဘေးမှာ ဒီနေ့အဖို့ မိုးချုပ်တဲ့အထိ နေမှာတဲ့”

“ဒါဆို သုဿန်မှာသွားပြီး ထပ်ပေးရမှာပေါ့...”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ကိုမော်... သမီးက အန်ကယ်မော်... ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ မပြောတတ်ဘူးတဲ့... သွားစရာရှိရင်... ကိုမော်ပြန်လာမှပဲ သူ့သုဿန်ကို သွားမယ်တဲ့”
ဦးဘမော် တစ်ခဏစဉ်းစားသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားစရာရှိနေသည်ကို စဉ်းစားသည် မဟုတ်။

ကျားနာဆိုသည့် ကောင်လေးအပေါ်တွင် ဦးဘမော်သည် တော်တော်ကြီးစိတ်ဝင်စားမိလာသောကြောင့် စဉ်းစားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဦးဘမော်၏ လက်ထဲတွင် အောင်နိုင်လိုလူတွေ များနေသည်။

မိမိနိုင်သမျှကို ဘာမဆို လုပ်သော်လည်း တကယ်တမ်း၌မူ အောင်နိုင်တို့သည် ဉာဏ်ရှိသူများမဟုတ်။ ပြီး လက်နက်အားကိုး အုပ်စုအားကိုးနှင့်သာ လုပ်ဆောင်နိုင်သူတွေဖြစ်ကြသည်။

ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်ကို အသုံးမပြုတတ်ကြသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ငန်းတွင် အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်တတ်သည်။

“သွားစရာရှိလည်း ကိုမော်သွားလေ... အချိန်နဲ့ ပြန်မရောက်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး... မွန်မွန်နဲ့သမီး တက္ကစီနဲ့ သွားလိုက်မယ်...”

“ဟာ... မဟုတ်တာ... ကိုယ်ဘယ်မှ မသွားတော့ပါဘူး... မွန်မွန်... ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မွန်မွန်တို့ သားအမိကို လိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့...”

“ဟေး... အစ်ကို”

သူသည် ကိုပေတိုး၊ ကိုစံသိန်းအလုပ်သမားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ့မေမေအုတ်ဂူကို ဘရပ်(ရှ)နှင့် ဆေးကျောသန့်စင်နေသည်။ ဆေးစိမ်းနုသုတ်ရန်အတွက် အောက်ခံအညစ်အကြေးများကို သန့်စင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဟေး အစ်ကိုဟု အော်ခေါ်ရင်း ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာသော ဒေဝီကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဒေဝီသည် ယခုတစ်ကြိမ် သူမ၏မော်တော်ကားအရောင်အတိုင်း အပေါ်ဝါ အောက်ဝါ ဝမ်းဆက်ပတ်ဆင်လာသည်။ မျက်နှာတွင်လည်း ခြယ်သမ္မလေးတွေ ပထမအခေါက်က ထက်ပိုခိုနေပေသေးသည်။

ဒေဝီ၏ နောက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ချောချောလှလှ

သန်သန် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။

“ရှေး... အစ်ကို... စပိုရှပ်”

ဒေဝီက စက္ကူအိတ်ဖြင့် သေချာခေါက်ထည့်ထား

သော သူ့စပိုရှပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“အင်... ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းပဲ...”

“ဘာရယ်... အစ်ကို...”

“အော်... အဆုံးထားတဲ့ ပစ္စည်းပြန်ရတာဟာ ကောက်ရတဲ့ ပစ္စည်းသဘောဖြစ်သွားတာပေါ့ ဒေဝီ...”

“ကြည့်...”

ဒေဝီက နှုတ်ခမ်းလေးစု မျက်စောင်းလေးထိုးကာ သူ၏ကျောပြင်ကို သူမ၏လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် ထုလိုက်ပါ၏။

ဒေဝီ၏အပြုအမူကို ဦးဘမောင်ရော ဒေါ်ရည်မွန်ပါ မြင်တွေ့ပါ၏။

“ဒါ... ဒေဝီမာမိနဲ့ အန်ကယ်မော်...”

သူက လူကြီးသူမကို ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းညွတ်၊ ခါးကိုင်းလိုက်ရင်း ပြေးလိုက်ပါ၏။

“ဒေဝီသမီးလေးကို ကယ်တင်ကူညီတဲ့အတွက် အန်တီနဲ့ အန်ကယ်က ကျေးဇူးတင်လို့ လိုက်လာကြတာပါ... အဲ... သမီးဒေဝီက ပြောတာတော့... ငါ့တူနာမည်ဟာ ‘ကျားနာ’ လို့ ပြောတာပဲ... အဲဒါ နာမည်မှန်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူးနော်...”

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘သူရ’ပါ အန်တီ... ကျားနာဆိုတာက

တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တမင်ထပ်မှည့်ထားတဲ့ နာမည်ပါ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်တို့ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်တာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အခုလိုဖြစ်တာဟာ ဒေဝီမဟုတ်ဘဲ ဘယ်မိန်းကလေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အလိုမတူ ဇွတ်အနိုင်ကျင့်တာမျိုးတွေ့ရင် အခုလိုပဲ ကျွန်တော်က ကြားဝင်မှာပါ...

အလိုမတူ ဇွတ်အနိုင်ကျင့်ဆိုသော စကားမှာ ဇွတ်ကားတင်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်လည်း ကောက်နိုင်သဖြင့် ဒေဝီသည် အန်ကယ်မော်နှင့် မာမီတို့ ဘယ်လိုသဘောပေါက်လည်း ဟူသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဦးဘမော်က စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သိပ်အလေး အနက်တွေ့ပုံမရဘဲ 'သူရ'ဆိုသူကိုသာ စူးစိုက်အကဲခတ်နေပါ၏။

"အစ်ကို... အဲဒီလို ပြောတာ... ဒေဝီ ရင်ထဲမှာ မခံချင် သလိုဘဲ... ဘယ်မိန်းကလေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လို့ ပြောတာကို လေ..."

"မောင်သူရ ပြောတာ မှန်တာပေါ့ ဒေဝီ..."

ဟု ဦးဘမော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"တကယ်တော့... ဒေဝီကို ရမ်းကားတဲ့ ကောင်တွေကို မောင်သူရက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီးနောက်မှာ ဒေဝီနဲ့ မောင်သူရ ခင်မင်သွားကြတာ မဟုတ်လား... ဒီတော့ မောင်သူရအနေနဲ့ကတော့ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ဘယ်

မိန်းကလေးကိုဖြစ်ဖြစ်... ဒီလို အရမ်းကားခံရတာတွေ့ရင် ဝင်ကယ်မှာပဲဆိုတဲ့ သဘောပေါ့... အဲဒီလိုမဟုတ်လား မောင်သူရ..."

"အဲဒီသဘောပါပဲ အန်ကယ်..."

"အင်... မောင်သူရရဲ့စိတ်ဓါတ်ကို အန်ကယ်အတော်လေး လေးစားသွားတယ်... ဒီလိုစိတ်ဓါတ် အရင်းခံရှိနေတာကို လည်း သဘောကျတယ်... နောက်ပြီး... သုံးယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ပွဲကို အနိုင်ချနိုင်တဲ့ မောင်သူရရဲ့ သတ္တိနဲ့ စွမ်းရည်ကိုလည်း အန်ကယ်ချီးကျူးပါတယ်... တကယ်လို့ သာ မောင်သူရဟာ... ကိုယ်အစွမ်း မကျွမ်းကျင်ရင် သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ပွဲမှာ ခံသွားရမှာပေါ့..."

"ကျွန်တော်သတ်ပုတ်ခဲ့တာဟာ သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆိုပေမဲ့... တကယ်တမ်းမှာတော့ တစ်ယောက်ချင်း ဖိုက်ခဲ့ရတာပါ အန်ကယ်... သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်က သူတို့ကားပေါ်မှာကျန်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က ပထမဆုံး ဒေဝီ ကို ရမ်းကားအကောင်နဲ့ ဖိုက်မှ ကားပေါ်က နှစ်ယောက် ပြေးလာကြတာပါ... နောက်ပြီး ဟောဒီက ကိုပေတိုးနဲ့ ကိုစံသိန်းကလည်း အချိန်မီရောက်လာလို့ပါ..."

ဒေဝီက စောဒက လေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

"အလကား သူပြောနေတာပါ အန်ကယ်မော်... အောင်ကျော်မင်းနဲ့ ဒီအစ်ကိုသတ်ပုတ်နေတုန်း... ဟိုနှစ်ယောက်က ပြေးဝင်လာတာ ဒေဝီမျက်မြင်ပဲ ဒီတော့မှ ဒီအစ်ကို

က အောင်ကျော်မင်းကို အလဲထိုးချပြီး နောက်တစ်
ယောက်ကို ထိုးနေတုန်း အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ရောက်
လာတာ... ”

ဒေဝီက သူ့အစ်ကို သူ့ရအား အတင်းအဓမ္မနားတင်
နေသည်ကို ဦးဘမော်ရော ဒေါ်ရည်မွန်ရော ပြုံးနေကြသည်။

“ဒါထက်... မောင်သူရ အခုလက်ရှိ ဘာအလုပ်... လုပ်နေ
လဲ...”

“ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမရှိပါဘူး... ရှိတာလေး ရောင်း
ချထိုင်စားနေတာပါ...”

“အဲဒီရှိတာလေးဆိုတာက ကောက္ခာ... မိဘကျန်ခဲ့တာ
လေးတွေ ထုခွဲရောင်းချစားသောက်နေတာမျိုးလား...”

သူရက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးဘမော်ကို ပြန်၍
မူးစမ်းအကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့် မိမိကို စစ်စစ်ပေါက် မေးနေတာ
လဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်ပါ၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဒေဝီက အိမ်မှာနေတုန်းက မောင်သူရ
အကြောင်းပြောပြတဲ့ အထဲမှာ... အစ်ကို ဘာအလုပ်လုပ်
သလဲလို့ မေးတော့... မောင်သူရက တစ်ခါတလေ ခဲ-
ထွက်တိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုပဲ... အဲဒီလို မောင်သူ
က ဒေဝီကို ပြောလိုက်တာဟာ ဒေဝီကို အရွတ်အနောက်
ပြောလိုက်တာလို့ ထင်တယ်... အန်ကယ်ကတော့ မောင်

သူရပြောလိုက်တာဟာ အရွတ်အနောက်မဟုတ်ဘူးလို့
ယူဆတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့...”

ဦးဘမော်က စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်
လိုက်သည်။

ပြီး ရင်းနှီးသောအသွင်ဖြင့် သူရ၏ပခုံးပေါ် သူ
တိုင်တင်ကာ သူ့ရအား ဒေဝီ၊ ဒေါ်ရည်မွန်တို့နှင့် အတော်အတန်
သော နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

သူ့ရကလည်း အလိုက်သင့်လိုက်သွားပါ၏။
“မနေ့ကပဲ ဦးဘစိုးရဲ့ တိုက်အိမ်ကို အန်ကယ်ရောက်သွား
သေးတယ်ကွဲ့... ဦးဘစိုးရဲ့ ပေါင်တစ်ဖက် သေနတ်ဒဏ်
ရာဟာ လုံးဝမကောင်းသေးဘူးလို့ ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့
တူတိကောက်ကိုင် လျှောက်နေတုန်းပဲရှိသေးတယ်...”

ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ။

ဆက်မပြောမီ ဦးဘမော်က ရယ်လိုက်သေးသည်။
“ဦးဘစိုးက ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း ပြောတယ်ကွဲ့... ဒီတစ်ခါ
တော့ ကျားကို ခြင်ကိုက်ခံလိုက်ရတာတဲ့... သူ့ကိုယ်သူ
ကျားနာလို့ပြောတဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ကောင်လေးကစ်
ကောင်က သူ့ကို တီးသွားတာတဲ့... သူက ငွေဆယ်သိန်း
အလှူပေးလိုက်ရသေးတယ်ဆိုပဲ...”

“ဘာလဲ အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ကို ထောင်ချောင်ဆင်
ဖမ်းဖို့ စုံစမ်းနေတာလား...”

“ဟာ... မှားသွားတော့မပေါ့ မောင်သူရ... အန်ကယ်က ဦးဘစိုးဆီက သိခဲ့တာရော ဒေဝီပြန်ပြောပြလို့ သိခဲ့တာ ရောကြောင့် မောင်သူရကို အရမ်းသဘောကျနေတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အခု... ဒေဝီနဲ့အတူ အန်ကယ်ကိုယ်တို့ လိုက်လာတာ... တကယ်တော့ ဒေဝီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမျိုးမှာ အန်ကယ်လိုက်လာဖို့မှ မလိုတာ...”

“ဒါဆို... အန်ကယ်က ဦးဘစိုးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တာကို အစဆွဲထုတ်ချင်လို့ တမင်လိုက်လာတာလား...”

“ဘုရားပေးပေး... ကျမ်းပေးပေး လုံးဝတို့ မဟုတ်ဘူး... မောင်သူရ...”

“ဦးဘစိုးနဲ့ အန်ကယ်က ရင်းနှီးသူတွေဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်က အခုလိုပြန်မေးရတာပါ...”

“အင်း... တချို့ကိစ္စတွေမှာတော့ အန်ကယ်နဲ့ ဦးဘစိုး လုပ်ငန်းအရ ဆက်သွယ်မှုမျိုးလေးတွေတော့ ရှိပါတယ် ပေါ့ကွာ... ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်တို့ ဦးဘစိုးတို့ လုပ်ငန်း လောကမှာ လုပ်ငန်းအရ ဆက်သွယ်စရာရှိသလောက် ဆက်သွယ်ပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပိုင်းမှာ သံယောဇဉ် လုံးဝမထားဘူး... အခုပြောတာလည်း ဦးဘစိုးလိုလူ တစ်ယောက်ကိုတောင် မောင်သူရက တစ်ကိုယ်တော်အနေနဲ့ အသည်းယားကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် လုပ်သွားနိုင်တာကို အဓိကထားပြောနေတာ... ဦးဘစိုးက ဆက်ပြောသေး တယ်... အဲဒီကောင်လေး မဆိုးဘူးဗျာတဲ့... တကယ်လို့

သာ မောင်သူရက သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် သူက မောင်သူရကို အလုပ်ပေးချင်တဲ့ သဘောမျိုးတောင် ပြောတယ်...”

‘ငါးစာချတာပဲ...’ ဟု သူရက သူဟာသူပြောသလို တံလိုက်သည်။

ဒါကို နားပါးသော ဦးဘမော်က ကြားလိုက်သည်။

“ဘယ် ငါးစာချတာဟုတ်မလဲ... မောင်သူရ... ဦးဘစိုး ပြောတာကြည့်လေ... သူ့မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ငွေသားအပြင် စိန် ကျောက် နီလာ ပတ္တမြား ကျောက်စိမ်း လက်ဝတ် ရတနာတွေရော သူ့ရဲ့အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ အထုပ်တွေ ရော တန်ဖိုးသိန်းပေါင်းထောင်ချီရှိနေတာတဲ့၊ ဒါတောင် မောင်သူရက ငွေဆယ်သိန်းဆို ဆယ်သိန်းပဲ ယူတာတဲ့... ဒါဟာ သစ္စာရှိတာတစ်မျိုးတဲ့... သူ့ကို မောင်သူရက ပေါင် ကို သေနတ်နဲ့မပစ်ခင် ကြမ်းပြင်ကိုအရင်ပစ်ပြပြီး သတိ ပေးလျက်သားနဲ့ သူက ငြင်းဆန်လို့ ပေါင်ကိုပစ်တာတဲ့... အိုကွာ... မောင်သူရ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်တာရော လောဘမကြီးတာရော သစ္စာရှိတာရော လုပ်ရကိုင်ရဲရှိ တာရော တကယ် တစ်မို့စိန်တွေပြီး ချီးမွန်းပြောတာမှန်း အန်ကယ် အကဲခတ်မိတာပေါ့...”

“အန်ကယ်ကအဲဒီလောက်ကြီးအထိ ကျွန်တော့်အကြောင်း တွေကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ အန်ကယ်...”

“အေး... အဲဒါလိုရင်းပဲ... မောင်သူရကသာ သဘောတူ

လက်ခံမယ်ဆိုရင် မောင်သူရကို အန်ကယ်မွေးချင်တယ်... ဒီထက် ရှင်းရှင်းပြောရရင် မောင်သူရကို အန်ကယ်ဆိုမှ လုပ်ဖို့ အလုပ်ကောင်းကောင်းပေးချင်တယ်... ဒါပဲ...

သူရက ပြုံးလိုက်မိသည်။

ညကပင် သူအိပ်မပျော်မီ တောင်တွေးမြောတဲ တွေးဖြင့် သူ ရှေ့ဆက်တာလုပ်မည်နည်းဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေး မိသေးသည်။

သူရအနေနှင့် ခါးပြတိုက်လိုက် ထိုင်စားလိုက် ကုန်သွားလိုက် အဖြစ်ကို ငြီးငွေ့ပေပြီ။

တစ်ကိုယ်တော် ခါးပြဘဝသည် ကိုယ့်ဘက်က တစ်ကွက် ဟာသွား လစ်သွားသည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်အမှု ကိုယ်ခံရဖို့ချည်းသာဖြစ်သည်။ ယခုအထိ သူ့မှာ ကံကောင်း သည်က တစ်ကြောင်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည်သပ်ရပ်ပြီး လုပ်ကွက် မှားသေးသောကြောင့် လည်းကောင်း သူ့ဘေးကင်းနေသေးခြင်း သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူကျေနပ်သော ခွန်းထားရသည့် မှန်အလုပ်တစ်ခုကို တောင့်တမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... စဉ်းစားလှချည်လားကွ...”

“ဟုတ်ကဲ့... အလုပ်ကိစ္စကို ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့် တာပါ... ပထမအချက်က အန်ကယ်ပေးမဲ့ အလုပ် ရန်ကုန်မှာပဲ ကျွန်တော်နေရမှာလား... ဒုတိယအချက် က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအခကြေးခွန်း အန်ကယ်ပေးမလဲ...

တတိယအချက်က ကျွန်တော် ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးတွေ ထမ်းဆောင်ရမှာလည်း ဆိုတာတွေကို စဉ်းစားနေတာပါ”

“ပြောပါ မောင်သူရ... ပထမအချက် မောင်သူရဟာ အန် ကယ် ရှိနေတဲ့နေရာမှာ အမြဲအတူရှိနေရမယ်... အန်ကယ် အခြေစိုက်နေတဲ့ နေရာကတော့ ဘုရားသုံးဆူဆိုမှာပဲ... အဲ... အန်ကယ်ခရီးထွက်တဲ့နောက်ကို မောင်သူရလိုက်တဲ့ အခါ လိုက်ရမယ်...”

“ဘုရားသုံးဆူတွေက အများကြီးပဲ ဘယ်က ဘုရားသုံး ဆူကို ပြောတာလဲ... အန်ကယ်”

“မော်လမြိုင်က တစ်ဆင့်သွားရမယ်... အန်ကယ်နေတဲ့ ဘုရားသုံးဆူဟာ သံဖြူရေရပ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ... ဒုတိယ အချက်ဖြစ်တဲ့ မောင်သူရက ဘယ်လိုခွန်းထားပေးမလဲ ဆိုတာကတော့ မောင်သူရကိုယ်တိုင် တောင်းခံရမဲ့ကိစ္စ ပဲ... မောင်သူရတောင်းဆိုတာကို အန်ကယ်ပေးနိုင်ရင် ပေးမယ်... မပေးနိုင်ရင် ညှိမယ်... အန်ကယ်ရဲ့လုပ်ငန်း အကျိုးအမြတ်အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး မောင်သူရရဲ့လုပ် ဆောင်ခကို ကော်မရှင်ခွန်းနဲ့ယူမလား... ဒါမှမဟုတ် လစဉ်လခအနေနဲ့ ယူမလား... မောင်သူရရဲ့ နေ့စဉ်နေထိုင် ဖို့နဲ့ စားသောက်စရိတ်ကို အန်ကယ်က တာဝန်ယူတယ် တတိယအချက်ကတော့ မောင်သူရဟာ အန်ကယ်က မောင်သူရနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တာဝန်မျိုးပေးခိုင်းမှာပဲ...”

“ထင်းခွဲပေးပါ... ရေခပ်ပေးပါဆိုတဲ့အထိ လုပ်ရမှာမို့လား...”

ဦးဘမော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုသည်။ ဦးဘမော်၏ ရယ်သံကို ဒေါ်ရည်မွန်နှင့် ဒေဝီပင် ကြားသောကြောင့် လှမ်းကြည့်ကြပေသည်။

ဒေါ်ရည်မွန်က သူမ၏ခင်ပွန်း ဦးဘမော်၏ အကြောင်းကို သိနေသည်။ ယခု မောင်သူရနှင့် သူလိုလားသည်ကို စွဲတစ်ခုခုကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေမှန်း ဒေါ်ရည်မွန်ရိုပ်မိသည်။ ဒေဝီကတော့ လည်တိုင်လေးဆန့်ကာ သူရရှိရာရောက်ကြည့်ချင်၍ ကြည့်သည်ဆိုတာမျိုးသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုပေတိုးနှင့် ကိုစံသိန်းတို့က မေမေအုတ်ဂူကို ပလတ်စတစ်ဆေးစိမ်းနုရောင်လေး စတင်သုတ်နေကြပေပြီ။

“ဟဲ့... ဟဲ့... မောင်သူရရဲ့ အင်္ကျီရုပ်နဲ့ အရည်အသွေးက ထင်းခွဲ ရေခပ် ပုံစံအစားထဲကမှမဟုတ်တာ... အဆင့်မြင့် အလုပ်တာဝန်မျိုး လုပ်ရမှာပါ...”

သူရသည် ဦးဘမော်၏ အလုပ်စကားကို စိတ်ဝင်စားလာပါ၏။

သူရအနေနှင့် ရန်ကုန်မှာလည်း မနေလိုတော့ပြီ ရန်ကုန်တွင်...

ဦးခင်မောင်စိုး၊ အန်တီဇင်နှင့်တကွ သမီးကြီး မဖြူနှင့် သား ကိုဝဏ္ဏတို့ ရှိနေကြသည်။

သူတို့ မိသားစုလေးယောက်အား... ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ သူရမတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်။

သူတို့နှင့်မတွေ့မိအောင် မမြင်မိအောင် မိမိရှောင်ရှားရသည်မှာလည်း တစ်ခုကွ... ။

ချစ်စွာသော မေမေ... ဒေါ်ခင်မေစိုးကွယ်လွန်ခဲ့သည့်နေ့မှစပြီး သူရသည် ထိုမိသားစုတို့၏ နေအိမ်ကြီးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခွဲခဲ့သည်။

ငါးနှစ်အတွင်း သူရတွင် ဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့သည် နိုင်ငံတော်၏ မြို့တော်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပါသည်ဆိုသည့်တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့မိသားစုတစ်ဦးဦးနှင့် သူရသည် အမှတ်မထင်တွေ့ရသောကြောင့် မိမိကို သူတို့မမြင်အောင် ရှောင်ရှားရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသည်။

မမြင်ချင်ပါလျက် မတော်တဆ သူတို့ကို မြင်မိသည်။

မကြားချင်ပါဘူး... ဆိုပါလျက်က သူတို့အကြောင်းတွေကို ကြားနေရသည်။

သူရအဖို့ သူတို့နှင့်မမြင်ရ မကြားရသော နေရာတစ်ခုသို့ သွားချင်ပြီ။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် မမဖြူကတော့ တက္ကသိုလ်က ဆွဲရပြီးလောက်ပြီ။

ကိုဝတ္ထုကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရောက်နေ
သည်ဟု ကြားရသည်။

သူတို့မိသားစုကတော့ ကြာလေ အဆင့်အတန်း
မြင့်လေပါပေ။

သူတို့ကြောင့်ပင် သူရ ကျားနာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ကြောင့်လည်း ယခု သူကို ဘယ်သူမှမသိကျွမ်းသော အရပ်ဒေသ
တစ်နေရာတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကာ ပုံမှန်အတည်တကျ
အလုပ်တစ်ခုလုပ်ချင်သော ဆန္ဒမျိုး သူရတွင် ဆန္ဒပြင်းပြနေခဲ့
ဖြစ်ပါ၏။

သူရ... သိပ်ချမ်းသာချင်သည်။

သူချမ်းသာကြွယ်ဝလာလျှင် ကိုဝတ္ထုကို ရင်ဘောင်
တန်းပြမည်ဆိုသည့် အဖွဲ့က သူရ ရင်တွင်းကြီးမားစွာအမြစ်တွယ်
တည်ရှိနေသည်သာ... ။

“ကံ... ဘယ်လိုလဲ မောင်သူရ...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... အန်ကယ်နဲ့အတူ လိုက်နေဖို့ရယ်... အ
ကယ်ခိုင်းတဲ့ တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့ရယ်ကတော့ ကွ
တော်လက်ခံနိုင်ပါတယ်...”

“အေး... ဒါဆို မင်းအတွက် အခကြေးငွေကျတော့ ဘယ်
နဲ့ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ...”

“ကျွန်တော် လစဉ်... တစ်လကို ရွှေငါးမူးသားနဲ့ ငွေ
သောင်းလိုချင်ပါတယ်... အန်ကယ်”

“အားပါးပါး... ကြေးက မသေးဘဲကိုး... ရွှေငါးမူးသားက

ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် တစ်သိန်းနားကပ်နေတယ်...
ထပ်ပြီး ငွေငါးသောင်းလည်း ထပ်ဆောင်းပေးရဦးမယ်ဆို
ရင် တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲဝန်းကျင်လောက် ရှိနေတာပဲ...”

“အန်ကယ်ခိုင်းတာ ကျွန်တော့်လုပ်ပေးရမှာပါ အန်ကယ်
ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းရင် အန်ကယ်အတွက် တစ်လကို ရွှေငါး
မူးသားနဲ့ ငွေငါးသောင်းပေးရတာနဲ့ တန်တဲ့အလုပ်... အန်
ကယ်မှာ အကျိုးရှိမဲ့အလုပ်မျိုးကို ခိုင်းပေါ့... တကယ်လို့
ဦးဘစိုးဆီမှာသာ ကျွန်တော် သွားလုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း...
ဒီလိုပဲ တောင်းမှာပါ...”

ဒုစရိုက်စီးပွားရေးသမားကြီး ဦးဘမော်သည် ဦး
ခေါင်းကိုမော့... မေးစေ့ကို လက်ညှိုးထောက်ပြီး တစ်မိနစ်မပြည့်
သော စက္ကန့်ပိုင်းတော်တော်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေစကား
ပေးလိုက်သည်။

“ကဲပါကွာ... ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး မောင်သူရ... အန်ကယ်
ဆီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီလို့ပဲ သဘောထားပြီး အန်ကယ်နဲ့
လိုက်ခဲ့ပေတော့...”

“ဒီနေ့ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... အန်ကယ်... ဒီအချိန်ဆို
တာတော့ ကျွန်တော့်ကို ခြွင်းချက်ပေးပါ... ကျွန်တော်
လိုက်လာရမဲ့ အန်ကယ်လိပ်စာသာ ပေးခဲ့ပါ... ဒီနေ့အဖို့
တော့ ကျွန်တော့်မေမေရဲ့အုတ်ဂူက ကျွန်တော် နေဝင်ချိန်
ကျမှ ပြန်မှာမို့ပါ...”

“အား... ဟုတ်သားပဲ... ဒါကိုလည်း အိမ်မှာကတည်းက

ဒေဝီပြောသားပဲ... ဟိုမှာ မွန်မွန် ဒေဝီတို့... ငါတို့ကို စောင့်
နေကြပြီ သွားစို့... ”

ဦးဘမော်နှင့် သူရတို့ပြီး ပြန်လာသည်ကို ဒေါ်ရည်
မွန်က ပြီး၍ပြောလိုက်သည်။

“ကြာလှချည်လား... ကိုမော်”

“ဟုတ်တယ်... မွန်မွန် နည်းနည်းကြာသွားတယ်... အလုပ်
ကိစ္စဆွေးနွေးနေကြလို့...”

“အလုပ်ကိစ္စဟုတ်လား အန်ကယ်မော်...”

ဒေဝီက အံ့ဩစွာမေးလိုက်သည်။ အန်ကယ်မော်
နှင့် အစ်ကိုသူရ ယခုမှ ပထမဆုံးတွေ့ဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်ပါလျက်
အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးသည်ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဩစရာပင်။

ဒေါ်ရည်မွန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေဝီကဲ့သို့ပင် အံ့ဩ
နေပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒေဝီ မောင်သူရက အန်ကယ်တို့ ဘုရားသုံး
ဆူမှာ လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်လို့ သဘောတူလို့ အန်
ကယ် မောင်သူရကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ...”

ဒေဝီ၏ မျက်နှာကလေး ဝင်းပသွားသည်။

“ဒါဆိုသိပ်ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကို... ဒေဝီမှာ အဖော်ရတာ
ပေါ့... ဘုရားသုံးဆူက သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာ...”

ဒေါ်ရည်မွန်ကတော့ သူရဘုရားသုံးဆူလိုက်မည်
ဆိုသည်ကို မတုန်မလှုပ်ရှိနေပါသည်။

ဤသူငယ်သည် မကောင်းမှုတွေ လုပ်ဆောင်

တော့မှာပါလားဟုသာ သူမရင်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်တို့သွားကြစို့ မွန်မွန်... မောင်သူရက နေဝင်မိုးချုပ်
မှ ပြန်မှာတဲ့...”

ဒေဝီက သူရကို နှုတ်ဆက်ပြီး လိုက်ပါသွားတော့
သည်။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟုပင် ဒေဝီထင်မှားမိသည်
မိစန်းတို့အိမ်သည် တော်တော်ကြီးပြောင်းလဲသွား
သည်။ ယခင်ကနှင့် လုံးဝမတူပါလေတော့။

ယခင် ဝါးထရုံကာ ခနိမိုးအိမ်လေးမှ ယခု သွပ်မိုး
ပျဉ်ကာ လှပသော ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် နံပါတ်နီတက္ကစီဆလွန်
ကား လတ်လတ်တစ်စီးလည်း ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒေဝီသည် သူကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ မိစန်းထံ
အိမ်ကိုသေချာကြည့်ရသေးသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကုန်ခြောက်ရောင်း
သော အိမ်ဆိုင်ကလေးရှိနေပြီး ထိုဆိုင်တွင် မိစန်း၏ အမေထိုင်
နေသည်ကိုတွေ့မှ ဒါ... မိစန်းတို့အိမ်ပဲဟု သေချာသွားတော့သည်။

“ဝေး... ဒေါ်လေးနေကောင်းတယ်နော် မိစန်းတစ်ယောက်
ကော... ဒေါ်လေး...”

“ဟယ်... ဒေဝီပါလား... လာ... လာ သမီး... မိခင်စန်းဝေရှိ
တယ်... သူ့ယောက်ျားထမင်းစားပြန်လို့ ထမင်းခူးခပ်ကျွေး
နေတယ်... ဒေါ်လေးခေါ်လိုက်မယ်...”

“မိခင်စန်းဝေ... ဟဲ့ မိခင်စန်းဝေ... ဒီမှာ ဒေဝီလေးရောက်
နေတယ်ဟဲ့... ထွက်ခဲ့ဦး...”

“နေပါဦး ဒေါ်လေး... မိစန်းက ယောက်ျားရသွားပြီလား?”

“အင်းလေ... အမယ်လေး... ဒေဝီလေးရယ်... မိစန်းဝေ
ယောက်ျားယူလိုက်လို့ ဒေါ်လေးတို့မိသားစု အသက်ရှူ
ချောင်သွားတာပေါ့... နို့မို့ရင် ဒုက္ခမှ အကြီးအကျယ်တွေ့
နေတာ... ဟဲ့ ခင်စန်းဝေ...”

“လာပါပြီ... မေမေ”

ခင်စန်းဝေ ကသောကမျော အပြင်ထွက်လာပြီး
ဒေဝီကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“ဟဲ့... မိဒေဝီ နှင်ရောက်နေတယ်... ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်
ကို ပြန်ရောက်နေတာလဲ... လာဟယ်... အိမ်ထဲဝင် နင့်ကို
ငါပြောချင်တာတွေ... ရင်နဲ့အပြည့်ရှိနေတာဟဲ့... လာဟယ်
လာ... လာ... ဒီမှာက ဈေးဆိုင်နဲ့ လူမြင်ကွင်းကြီး...”

ခင်စန်းဝေသည် အပြေးအလွှားဖက်လဲတကင်းဖြင့်
ဒေဝီကိုဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားသည်။

အိမ်ထဲတွင် ယခင်က ဝါးထရုံကာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း
ဟရှိသည်။ ယခု သုံးထပ်သားကို အပြာနုရောင်လေးသုတ်ပြီး
ပုလုပပကာရန်ထားသော အိပ်ခန်း(၂)ခန်း ရှိနေပါ၏။

ဧည့်ခန်းမှာလည်း အတော်အသင့် လက်သမား
လုပ် စားပွဲကုလားထိုင်များ ရှိနေပေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ဧည့်သည်လာ ဖျာခင်းပေးပုံစံ
မဟုတ်တော့ပြီ...။

“ဟ... နင် အရမ်းတိုးတက်နေပါလား... မိစန်း”

“အေး... အားလုံး ငါပြောပြမယ်... အခု ခဏထိုင်ဦး
မိဒေဝီ”

“ငါ... ဟိုတုန်းကလိုပဲ ဖျာနဲ့ထိုင်ချင်တယ်...”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဒါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခူးတိုက်ပေါင်
တိုက် အားရပါးရပြောရမှာ... ဒါပေမဲ့ ခဏနေဦးနော်

မိဒေဝီ... ဟိုမှာ ထမင်းစားလျှက်တန်းလန်းကြီးမို့ဟယ်”

“အေးပါ... ဒါနဲ့ နင့်ယောက်ျားယူလိုက်ပြီဆိုတာ... အရင်က
နင့်ရည်းစားနဲ့ပဲလား မိစန်း...”

“အေးပေါ့... ကိုထွန်းပဲပေါ့... အဲဒါ အခုနင်လာတာကိုပါ
ငါ့ကိုထွန်းကို ပြောချင်လို့ ခဏလေးနော်...”

သင်ဖြူဖျာချောခင်းပေးခဲ့ပြီး ခင်စန်းဝေနောက်
ဖေးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဒေဝီမှာ ပြုံး၍ကျန်ခဲ့ပါ၏။

သင်ဖြူဖျာတွင် ဒေဝီအားရပါးရ ထိုင်ချလေ
သည်။

ဒေဝီအဖို့ စဉ်းစားစရာလေးတွေ ရှိလာသည်။
ရည်းစားဖြစ်ကတည်းက ခင်စန်းဝေက ဒေဝီကို အသိပေးပြောပြ
ခဲ့သည်။ ကိုထွန်းထွန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသောကြောင့် နှစ်ခါသုံး

ခဲလောက် ဒေဝီစကားပြောဖူးသည်။

ခင်စန်းဝေနှင့် ဒေဝီသည် မနှစ်က ဆယ်တန်းအတူ
ခြေပြီးနောက် မကြာခင် ဒေဝီက ဘုရားသုံးဆူသို့ လိုက်ပါသွားရ
သည်။ နှစ်လောက်စလုံး စာမေးပွဲကျကြသည်။

ဒေဝီသိသလောက် ခင်စန်းဝေက ဆယ်တန်းကို
ဆက်ဖြေမည်။ ကိုထွန်းထွန်းအနေနှင့် မိစန်းကို လက်မထပ်နိုင်
သေး။ ဘွဲ့ရအောင် ဆက်တက်ရမည်။ သူတို့အစီအစဉ်မှာ ကိုထွန်း

ထွန်းဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရ ရမည်။ ခင်စန်းဝေဆယ်တန်းအောင်ပြီးလျှင်
လည်း ရှာအလုပ်ဝင်လုပ်ရမည်။ ခင်စန်းဝေတွင် မိခင်မုဆိုးမကြီး

နှင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသား မောင်ငယ်လေး၏ တာဝန်ရှိနေသည်။

ယခုဘယ်နှယ် သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်လိုက်ကြပြီး
ဟန်ဟန်ပန်ပန်လေးပင် ရှိနေကြသည်။ ဒါကို ဒေဝီစဉ်းစားနေခြင်း

ဖြစ်ပါ၏။

“ဩ... မဒေဝီ... အစန်းတစ်ယောက် မဒေဝီရောက်လာလို့
ဝမ်းသာပြီး ထမင်းတောင် ခါတိုင်းလို ပြီးအောင်ဆက်မစား

တော့ဘူး... သိပ်ဝမ်းသာနေတာလေ...”

“ကိုထွန်းထွန်း... နေကောင်းတယ်နော်... ကိုထွန်းထွန်းနဲ့
မိစန်း အခုလောက်မြန်မြန်ကြီး လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာကို

တောင် ဒေဝီက အံ့ဩနေတာ...”

“အင်း... ဒါတွေကို မဒေဝီရဲ့ အချစ်တော်အစန်းကိုသာ
မေးကြည့်ပေတော့ မဒေဝီ... အစန်းက ပုံပြောသလို
အရှည်ကြီး ပြောပြပါလိမ့်မယ်... သူက သိပ်ပြောချင်နေ

တာ... ကဲ... ကျွန်တော်သွားမယ်... အစန်းရော့... မောင် သွားပြီ... ”

ကိုထွန်းထွန်းသည် ဒေဝီကို အလေးအနက်ထား ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ဈေးဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ယောက္ခမကြီးအား ကျိုကျိုယိုယို နှုတ်ဆက်ပြန်ကာ ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော တက္ကသိုလ်ဆလွန်းကားကို မောင်းထွက်သွားတော့ သည်။

“လာဟယ် ဒေဝီ... မေမေ့အားမှာ သွားထိုင်ပြီး စကားပြော ရအောင်... မေမေက သူ့သမက် အကြောင်းပြောရင် အခါ တစ်ရာပြောလည်း နားထောင်ချင်တာဟဲ့... ”

“ဘာလဲ... ဒေါ်လေးက ကိုထွန်းထွန်းကို ရွှေသမက် ငွေ သမက်ဖြစ်နေလို့လား... ”

“အဲဒီသဘောပေါ့မိဒေဝီရယ်... ကိုထွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့မှာ မိဘတွေမရှိလေတော့ မေမေ့ကို အမေရင်းအတိုင်း သဘောထားတယ်... နေ့စဉ် ကားမောင်းလို့ရတဲ့ ငွေကို တောင် ငါ့ကိုမအပ်ဘဲ မေမေ့ကို အပ်တယ်လေ... ငါ့မောင် လေးဆိုလည်း ဘာမှ လိုလေသေးမရှိစေရဘူး... ညဘက် ကိုထွန်းအားရင် မောင်လေးကို စာပြပေးသေးတယ်... ”

“အေး... နင်ပြောမှ အခု ငါသတိထားမိတယ်... နင့်အဖေ ကော မိစန်း... ”

“အေး... ဇာတ်လမ်းအစဟာ ဖေဖေက စတဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ မိဒေဝီ... ဖေဖေထောင်ကျသွားတယ်လေ... ပိုင်ရှင်အစား

ဖေဖေက ခါးစားဝင်ခံလိုက်လို့ ထောင်ကျသွားတာ... ”

ဟု အစဦးကာ ပြစ်ခဲ့သမျှအကြောင်းစုံကို တစ်နာရီ အသေးစိတ် မိစန်းက ပြောပြလေတော့သည်။

“ဟဲ့... ဒါဆို... ကိုထွန်းကို မိုးပေါ်က သိကြားမင်းဆင်းလာ ပြီး မလိုက်သလိုပါပဲလား... နောက်ပြီး အဲဒီလူက ငွေရှစ် သိန်းကြီးတောင် ပက်ခနဲထားခဲ့ပြီး သူ့နာမည်ကိုတောင် မပြောခဲ့ဘူးဆိုတာ... အဲဒီလူစိတ်မှနဲ့ ရဲ့လား... မိစန်း...”

“အော်... အေး... ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ကျန်သွားတယ်... ကိုထွန်းက ငွေရှစ်သိန်းကိစ္စကို စာချုပ်ချုပ်ထားဖို့ ပြော တာကို အဲဒီလူက ငြင်းတော့ ကိုထွန်းက ဒါဆိုလည်း နာ မည်လေးလောက်တော့ ပြောပြခဲ့ပါလို့ ထပ်ပြောတယ်... အဲဒီလူက နာမည်ဆိုတာ သင်္ကေတတစ်ခုအနေနဲ့ မှတ်ယူ ထားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်နာမည် ‘ကျားနာ’ လို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေတော့လို့ ပြောသွားသတဲ့... ဟဲ့”

“ဘာရယ်... ဘာရယ်... သူ့နာမည်ကို ‘ကျားနာ’ လို့ပြော သွားတယ် ဟုတ်လား... ”

ဒေဝီမေးမြန်းပုံက အထိတ်တလန့်ရှိလွန်းသည်။ ငယ်ယောက္ခမကြီးကလေးကလေးနဲ့ ခင်စန်းဝေက ငေးကြည့်နေမိ သည်။

ဒေဝီသည် ယောကျ်ားလေးထိုင်သလို တင်ပလ္လင် ပေါ်သို့ထိုင်နေရာမှ အပေါ်သို့မြှောက်တက်သွားသယောင်ပင် ရှိသွား သာ။

“နင်... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... မိဒေဝီ”
 “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်... အဲဒီလူလုပ်ပုံပြောပုံက ထူး...
 လိုလို ရူးသလိုလိုဖြစ်နေသလားလို့ ငါအံ့သြသွားတာပါ...
 သူ့နာမည်ကို ‘ကျားနာ’လို့ ပြောသွားတယ်ဆိုတာကြီးက
 ထူးဆန်းနေလို့...”
 “အင်... တွေးကြည့်ရင်တော့ နင်ပြောသလိုထူးဆန်းတာ
 တော့ အမှန်ပဲ... ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းကိုယ်တိုင်က အဲဒီ...
 ဟာ ငကြောင်မဟုတ်ဘူးတဲ့... သူ့ရုပ်ရည်က လေးစား
 ကြည်ညိုလောက်အောင် လူ့ရည်သန်တယ်တဲ့... အပြော
 အဆိုလည်း သိပ်တည်ပြီး သိပ်ခန့်တယ်တဲ့...”
 “ဒါဆို...အဲဒီလူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်
 မျိုးလဲ မိစန်း... အဲဒါကိုကော နင့်ကိုထွန်းက နင့်ကိုပြန်
 ပြောပြဘူးလားဟယ်...”
 “အမယ်လေး...ပြောသလားမမေးနဲ့...ပြောမှပြောဟိမဇွေ
 ချီးမွန်းခန်းကတောင် အရုံးပေးရလောက်အောင် အမွှန်း
 တင်ပြောတာ... မိဒေဝီ”
 “ပြောပဲပြောပါဦး... မိစန်းရယ်”
 “အရပ်ကလည်း ထောင်မောင်းတယ်တဲ့... ငါးပေရှစ်လ...
 အောက် မဆင်းဘူးတဲ့... ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း
 သွယ်မယောင်ယောင်နဲ့ ကျစ်လစ်မာမျိုးတဲ့... လက်တံ...
 တံတွေကလည်း သူ့အရပ်အမောင်းနဲ့ အချိုးကျ အပြေ
 အတို လိုက်ဖက်တယ်တဲ့... မျက်လုံးမျက်ခုံး မျက်လုံးနှာငံ

နဲ့ မေးရိုးကျပုံကလည်း နားရွက်ကားကြီးနဲ့ သိပ်ကြည့်
 ကောင်းတယ်တဲ့... တကယ့်လူချောကြီးတဲ့... သူ့အသား
 ဟာ ညိုမယောင်ရှိနေပေမဲ့ တကယ်ညိုတာမဟုတ်ဘဲ
 နေလောင်လေလောင်ထားတဲ့ အသားအရောင်တဲ့... နဂို
 မူလပင်ကိုယ်အသားကတော့ အသားခပ်လတ်လတ်ထဲက
 ဖြစ်မယ်တဲ့... ကိုထွန်းဆိုလာတဲ့နေ့က စတစ်ကော်လံလက်
 ရှည်အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ယောပုဆိုးချည်အမဲခံမှာ အဖြူ
 ပန်းတိုးရုပ်ပုဆိုးဝတ်ထားတာမို့ သူ့ခြေသလုံးသားတွေ
 ကြယ်သီးပွင့်ရင်ဘတ်သားတွေကျတော့ အသားလတ်ရှိ
 နေတယ်တဲ့...”
 “ဟုတ်ပါပြီ... အစ်ကိုမှ အစ်ကို...”
 ဟု ဒေဝီကြိတ်၍ ရင်ထဲက မုတ်ချက်ချလိုက်မိ
 “ဟဲ့... မိဒေဝီ... နင်တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ဝိုင်ဝိုင်သွားတယ်
 ဘာတွေများ အတွေးပေါက်ပေါက်သွားလို့လဲ...”
 “ဟုတ်ပါဘူးဟယ်... အခုလို နင်ကျကျနနဖြစ်သွားတာကို
 ငါတွေ့ရတော့ ဝမ်းသာနေမိတာပါ...”
 “နင့်မှာကော အခုထက်ထိ မတွေ့သေးဘူးလား... မိဒေဝီ”
 “တွေ့သေးပါဘူးဟာ...”
 “ဒါတော့ နင်က သိပ်ရွေးလွန်းနေတာနေမှာပါ... နင့်ကို
 လိုချင်ကြတဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှန်း ငါသိနေတာပဲ”
 ဒေဝီ အပြုံးလေးတစ်မျိုးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟဲ့... သူတို့က ချစ်ပါတယ်ဆိုတိုင်း ငါက ပြန်မချစ်မိဘူး... မိစန်းရဲ့... ငါ့ရင်ထဲက မချစ်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာပလေ့စေ ဘယ်လောက် ပညာဘွဲ့တွေရပလေ့စေ ငါမယူဘူးဟေ့... ငါ့ရင်ထဲကကို ချစ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ သူ့ဖွင့်မပြောလို့ကတော့ ငါကသူ့ကို ချစ်နေပါတယ်လို့ အတည်ဖွင့်ပြောမှာ...”

“ယုံတယ်... သိပ်ကို ငါယုံတယ်... နင့်စိတ်နဲ့ နင့်အပြုအမူကို ငါယုံတယ်... နင့်ကို ကိုထွန်းပြောတဲ့ ကျားနာဆိုတဲ့ နဲ့ တွေ့စေချင်တယ် ဒေဝီရယ်... ကိုထွန်းက သူ့အကြောင်း ပြောလွန်းလို့ ငါတောင် အဲဒီကျားနာဆိုတဲ့လူကို ကြိုက်သလိုလို ဖြစ်ချင်တယ်... နင်နဲ့ဆို အံ့ကိုက်ပဲ... အဲဒီလူက ခပ်ဆန်းဆန်း... နင်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ နင်လူကို ချစ်သွားမှာ သေချာတယ်...”

“ချစ်သွားမှာ သေချာတယ်တဲ့...”

ဟု ဒေဝီ၏ ရင်ထဲက တန်ပြန်လူမကြားသူမကြား ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... မိဒေဝီ နင်ငိုင်းသွားပြန်ပြီ... နင်ဘာဖြစ်နေတာ နင့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား... နင်နင့်ကို ခေါ်တံသိပဲဟာ... ဘာလဲ... နင် အခု နင့်အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ အိမ်နဲ့ နင်အဆင်မပြေဖြစ်နေလို့...”

“ပြေပါတယ်... မိစန်းရယ်... မာမီက ဟိုတုန်းက ငါတောင် ငါ့ကို ပိုချစ်ပိုအလိုလိုက်သေးတယ်... မာမီ

အလိုလိုက်တော့ သူ့ယောက်ျားကလည်း ငါ့ကို အလိုလိုက်ပါတယ်...”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ ဒေဝီရယ်... နင်တို့က ချမ်းသာကြတာပဲဟာ... မူပင်စရာမလိုဘူးပေါ့... ဒါထက် နင်ဆယ်တန်း ဆင်ဖြေဦးမလား... ဒေဝီ”

“မဖြေတော့ပါဘူး... မိစန်းရာ... နင်ကော”

“ငါလည်း ဆုံးဖြတ်လို့မရသေးဘူး... ဆက်ဖြေဖို့တော့ အာသီသရိုနေတယ်... အခြေအနေအရပေါ့ဟာ...”

“နင်ဖြေရင် အောင်မှာပါ... ကဲ... မိစန်း ငါပြန်တော့မယ်... မော်တော်ကားကို ငါကချည်း ယူသုံးသလိုဖြစ်နေတယ်... အခုလည်း ဖေဖေရဲ့ သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူကို ပူဇော်ပြီး အပြန်မှာ မာမီတို့ကို အိမ်မှာချထားခဲ့ပြီး ငါကားယူပြီး နင့်ဆီကိုလာခဲ့တာ... မာမီယောက်ျားကြီး ကားသုံးစရာရှိနေမှာ...”

ဒေဝီသည် ခင်စန်းဝေ၏မိခင်ကြီးကိုလည်း ငွေငါးသောင်းကန်တော့နှုတ်ဆက်သည်။

လူကြီးပီပီ... ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ၊ ခိုယ်စိတ်နုလုံးချမ်းသာပါစေဟု ပေးရိုးပေးစဉ်ဆုပေးနည်းကို ဒေဝီက ထုံးစံအတိုင်း နားထောင်နေပြီး ဒေါ်လေး၏နောက်ဆုံးဆုပေးသည်၌...

လင်ကောင်းသားကောင်းရပါစေဟု ဆုအပေးတွင် ဒေဝီသည် အားရပါးရရယ်မောကာ...

ဒေါ်လေးပေးတဲ့ဆုနှင့် ပြည့်ပါစေဟု ပြန်ပြောပြီး ထွက်ခွာလာလေသည်။

ခင်စန်းဝေနှင့်အတူ မိခင်သည် ဒေဝီကားမောင်း ထွက်သွားသည်ကို ပြီးပြီးကြီး ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့ပေတော့သည်။

လမ်းအမည်လည်း မှန်သည်။

ခြံနံပါတ်လည်း မှန်သည်။

ခြံတံခါးကလည်း ပွင့်နေသည်။

သူရသည် ပန်းလွယ်အိတ်ကြီးကို လက်ဝဲပန်းမှ လက်ျာပန်း ပြောင်းလွယ်ပြီး မြဲကြီးထဲသို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဝင်လိုက်သည်။

သူရခြံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ခြံတံခါးကြီးသည် အလိုလိုပိတ်သွားသည်။ အိမ်အထဲတွင် တစ်နေရာမှ လျှပ်စစ်အားဖြင့် ခြံတံခါးကို ခလုတ်နှင့် အဖွင့်အပိတ်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မိမိဝင်ရောက်လာခြင်းကို အိမ်ထဲမှလူက သိမြင်ပြီးသားဖြစ်ချေမည်။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း...”

ခွေးဟောင်သံဆိုစေကာမူ... အခြားခွေးများ

ဟောင်သော 'ဝုတ်... ဝုတ်...' အသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဟိန်းသော အသံကြီးဖြင့် ဝေါင်း ဝေါင်းသံမြည်ကာ အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင် ခြံထောင့်ဆီမှ ပြေးထွက်လာသည်ကို သူတွေ့ရသည်။

မိမိခြံထဲဝင်ပြီး ခြံတံခါးကို လျှပ်စစ်ခလုတ်နှင့် ပိတ်ပြီးလေမှ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်ထဲမှ လွှတ်လိုက်မှန် သူ့ရ ရိပ်မိသည်။

အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်လုံးမှာ အလွန်ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းရှိသော ဖိုမနှစ်ကောင်ဖြစ်ပေသည်။

"ဒါတော့... အန်ကယ်မော်... မလုပ်သင့်ဘူး သက်သက် အိမ်ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်တာ..."

"မဟုတ်ဘူး... ဒေဝီရဲ့ ဒါဟာ လုပ်ငန်းသဘောလုပ်တာပဲ အလုပ်တစ်ခုခန့်တော့မယ်ဆိုရင် အရည်အချင်းစစ်ဆေးစေမိမဟုတ်လား..."

"ဒီလို စစ်ဆေးမယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုတင်ပြောထားသင့်တာပေါ့... အခုဟာက ရုတ်တရက်ကြီး..."

"ကွက်ရှင်အောက်ပြီး မေးခွန်းကြိုတင်ပေါက်ကြားရင် ဖြေသူရဲ့ အရည်အသွေးအစစ်အမှန် ဘယ်ရတော့မလဲ... ဒေဝီ အန်ကယ်မော် အလုပ်ခန့်တဲ့အထဲမှာ မောင်သူရကို ဘယ်သူမှ မပေးသေးတဲ့ အမြင့်ဆုံးကြေးလစာနဲ့ ပေးတာ... အဲဒါကို ဒီက အောင်နိုင်တို့ကတောင် မကျေနပ်ကြဘူး... သူတို့အပေါ်မှာ ဆရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ အရည်အချင်းကို စစ်ဆေးပေးပါဆိုပြီး အောင်နိုင်ကိုယ်တိုင် ဒီအင်းခွေး

ကြီးတွေကို သွားယူလာတာ... ဒေဝီ..."

"အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အန်ကယ်မော်..."

"ဟဲ့ သမီးလေး ဒေဝီ... မာမိပြောမယ် နားထောင် ဒီကိစ္စမှာ မာမိတို့သားအမိ လုံးဝမပါဘူး... ကိုမော်ဟာ သူ့လုပ်ငန်းသူလုပ်နေတာကို မာမိတောင် ဘယ်တော့မှ ဝင်မစွက်ဘူး... သမီး..."

"ဟိုမှာ... ဟိုမှာကြည့်..."

ဒေဝီက တစ်ခုခုပြန်ပြောမည်ပြုစဉ်မှာပင် ဦးဘမော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးဘမော်နှင့် သူတို့သားအမိသည် အိမ်ထဲရှိခြံထဲ ဘက်ကျသော ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်ကာ ခြံထဲသို့ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေဝီက အစ်ကိုသူရခြံထဲဝင်လာပြီး ခြံတံခါးကို ဦးဘမော်က ခလုတ်နှိပ်ပိတ်ပြီး အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်လွှတ်ပေးသည်ကို မြင်ရသည်ကို မကျေမနပ်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူရသည် ခြံတံခါး အလိုလိုပိတ်သွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဖြန်းခနဲထွက်လာသည်ကို လည်းကောင်း ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားသည်။

သို့သော်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုကိစ္စမှာ အန္တရာယ်ဟု ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။

ပြေးလာသော အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ဆီသို့ သူရ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အရေးကြီး

လာသည်ကို သွေးအေးအေးနှင့် ရင်ဆိုင်မည့်သဘောကို တွေ့မြင်
နေရသည်။ ပျာယိုးပျာယာလုံးဝမဖြစ်။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို
ကြည့်နေလျက်ကပင် သူနှင့်အနီးကပ်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်
အနေအထားကိုလည်း ဝေဝဂ်ကြည့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

ခွေးနှစ်ကောင်အား သူရက နေရာမရွေ့ရပ်ပြီး
ပြန်လည်ကာ စူးစိုက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သဖြင့် ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်တန်ခန့် ရပ်သွားသည်။

မည်သည့်သတ္တဝါမဆို တစ်ဖက်ရန်သူက ရင်ဆိုင်
ပြီး ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် တန်ခန့်ဖြစ်သွားစေမည်။ တစ်
ဖက်ရန်သူကို ပြန်လည်စူးစမ်းခြင်းမျိုးကြောင့် တန်ခန့်ဖြစ်သွား
ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤအင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်မှာ အမဲလိုက်ခွေးတွေ
ဖြစ်ပေမည်။

အမဲလိုက်ခွေးသည် ထစ်ခနဲဆို ထွက်ပြေးတတ်
သော သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ စိုင်း၊ ဆတ်နှင့် ယုန်သူငယ်စသည့်
အမြဲတန်းကြောက်ရွံ့နေပြီးထွက်ပြေးတတ်သော အကောင်နောက်
သို့သာ လိုက်ပြီး ကိုက်ခဲတတ်သောအကျင့်ရှိသည်။

ကျားလို၊ ဝက်ဝံလို၊ တောဝက်လို ဟန်ကြီးပြီး ပြင်
လည်ခနဲတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ရှိသော သတ္တဝါမျိုးဆိုလျှင် ခွေးသည်
အရမ်းဝင်ရောက် ကိုက်ခဲခြင်းမပြုရပေ။ မနီးမဝေးတွင် ရပ်တန့်
ပြီး အလစ်ဝင်ရောက်ကိုက်ခဲခွင့်ကို ရှာတတ်သည်။

ယင်းသဘောကို သူရက နားလည်ထားသည်။

ခြေနှစ်ဖက်ကိုကား... ခါးကိုကိုင်းထားပြီး ရင်ဆိုင်
ရန် ကြုံကြုံခံကြည့်နေသော သူရဆိုသို့ ခွေးကြီးနှစ်ကောင် မဝင်ရဲ
သေးပေ။ ဆယ့်လေးငါးပေအကွာတွင် နှစ်ကောင်စလုံး ရပ်တန့်
သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်... အမဲလိုက်အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည်
အတွေ့အကြုံများခဲ့ပုံရသည်။ သူရထံသို့ နှစ်ကောင်စလုံး ပြိုင်တူ
မဝင်ဘဲ တစ်ကောင်က ရှေ့မှ တစ်ကောင်က နောက်မှ ဝင်တော့
မည့် ခြေလမ်းမျိုးပြုလာသည်ကို သူရက သတိထားလိုက်သည်။

သူရ အချိန်ဆွဲမနေတော့ အချိန်ဆွဲလျှင် ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်စလုံး၏ တိုက်ကွက်နှင့် ကိုက်ခဲကွက်ထဲ ကျဆင်းသွား
နိုင်သည်။

ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော ဆွဲအိတ်ကိုဖြုတ်ခါ လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် လေတွင်အဆက်မပြတ် ဝှေ့ရမ်းလိုက်သည်။

ဆွဲအိတ်ကို ဝှေ့ရမ်းသည်မှာ ပတ်ချာလည်နေသ
ဖြင့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဘယ်လိုဝင်ရမုန်းမသိဖြစ်နေချိန်မှာပင်
သူရသည် သူ့အနီးသို့ရောက်နေသော ခွေးကြီး၏ဦးခေါင်းကို ချိန်
သားကိုက်စွာ ဆွဲအိတ်ဖြင့် လှုပ်စိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ရိုက်ချက်မှန်သွားသည်။ လှုပ်ရိုက်အားကလည်းပြင်း
သည်။ ရှစ်ပိဿအလေးချိန်ဖြင့်လည်း အရိုက်ခဲရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂိန်...”

မည်မျှမာန်ကြီးသော ခွေးဖြစ်ပါစေ အထိနာသော

အခါ အော်စမြဲ 'ဂိန်'ကန်အသံ ထွက်သွားသည်။

အရိုက်ခံရသောခွေးကြီးသည် မူးနောက်ပတ်ချာလည်ပြီး မြေတွင် တုံးလုံးလဲကျသွားသည်။

မည်မျှရိုက်ချက်ပြင်းသလဲဆိုလျှင် သူရ၏ ဆွဲအိတ်ကြီးပင် လက်မှလွတ်ထွက်သွားပြီး လဲကျသောခွေးကြီးအနားတွင် သွားကျသည်။

သူရလက်တွင် ဘာမျှမရှိတော့။ သူ့ချာခနဲလှည့်လိုက်စဉ်မှာပင် လစ်ကွက်ရပြီအထင်နှင့် နောက်ထပ်ခွေးကြီးက ကျားအုပ်သလို သူရအား ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

သူရက ဘေးသို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းလှစ်ခနဲ အချိန်မီရွှေနိုင်သောကြောင့် ခွေးကြီး၏ခုန်အုပ်မှုမှ လွတ်သွားသည်။

လက်ထဲတွင် ဘာလက်နက်မှ မရှိဘဲ ခွေးကြီးကို ပူးကပ်ရန်မလွယ်။

ခွေးကြီးက ပတပ်ရပ်ပြီးပူးလျှင် သူ၏ချွန်မြဲလှသော အစွယ်ကြီးလေးချောင်း ကိုက်ခဲခြင်းကို မိမိကာကွယ်နိုင်မည်မဟုတ်။ မိမိလဲကျပြီး ခွေးကြီးက အပေါ်စီးရသွားလျှင် ခွေးက လေးဘက်တွားသွားသတ္တဝါဖို့ မိမိပင် လဲကျရာ၌ ခံရမည်။ ခွေးကြီးပတပ်ရပ်လိုက်လျှင် မိမိအရပ်လောက်အထိလည်း မြင့်မည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကလည်း နည်းသည့် အကောင်ကြီးမဟုတ်။ ပြီး... ကျန်သောအကောင်သည် အထီးကောင်ဖြစ်နေသည်။ မာနပိုကြီးသည်။

သူရသည် အသွက်ဆုံး အမြန်ဆုံးဖြင့် စောစောကပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ထားသည့်အတိုင်း မာလကာပင်ကြီး ဆီသို့ ပြေးသွားကာ မာလကာကိုင်းကို ခုန်ဆွဲပြီး တစ်ပတ်ကျွမ်းလှည့်တင်လိုက်ရာ မာလကာကိုင်းအမြင့်ပေါ်သို့ သူရရောက်သွားတော့သည်။

သစ်ပင်အမြင့်ကိုတော့ ဘယ်ခွေးစွမ်းကောင်းမှ မတက်နိုင်တော့ပေ။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း...”

သူရသည် မာလကာပင်ပေါ်အမြင့်မှ ခွေးကြီးအခြေအနေ(့) ပို့ကြည့်နေသည်။ ခွေးကြီးသည်သူရရှိရာမာလကာပင်ပေါ်သို့လည်ပင်းထောင်ဦးခေါင်းမော့ပြီး ဒေါမာန်ကြီးကြီးဖြင့် မာန်ဖီဟိန်းပဟောင်နေသည်။

သူရသည် ချိန်သားကိုတွက်ဆပြီး မာလကာပင်ပေါ်မှ ခွေးကြီး၏ကျောရှည်ကြီးပေါ်သို့ ခွစီးပုံရအောင် ခုန်ချလိုက်သည်။

ခွေးကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ ခွစီးကျသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခွေးကြီး၏ ကျောရိုးခါးလယ်ကို သူ၏ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဂျွတ်ခနဲ ခါးရိုးကျိုးသံနှင့်အတူ နာကျင်လှစွာ တဂိန်ဂိန်အော်ရင်း ခွေးကြီးနောက်ပိုင်း ခွေကျသွားကာ တရွတ်ဆွဲဖြစ်သွားပေတော့သည်။

သူရက ဘေးခုန်ထွက်ရင်း ခွေးကြီးအခြေအနေကို
သေချာကြည့်သည်။

ခွေးကြီးမှာ နောက်ပိုင်းတွဲပြီး ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း
ဖြင့် ဒရွတ်တိုက်ကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ လူနောက်သို့ ပြေးလိုက်နိုင်စွမ်း
မရှိတော့ပြီ။

သူရသည် စောစောက လဲကျပြီး ပြန်မထနိုင်သော
ခွေးကြီးဘေးမှ ဆွဲဆိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ခွေးရန်အေး
သွားပြီ။

“ဟေ့...”

ဆွဲဆိတ်ကို ကောက်ယူစဉ်မှာပင် ‘ဟေ့’ဟု အော်
သံကြားသဖြင့် ထိုအသံလာရာသို့ သူရလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီအင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့တန်ကြေးဟာ နှစ်သောင်း
ရှိတယ်ကွ... အဲဒါကို မင်းသိရဲ့လား...”

ခြံထဲသစ်ပင်ကွယ်တစ်နေရာမှ ထွက်လာသည်။
လူသုံးယောက်အား သူရထပ်မံတွေ့ရှိရပြန်သည်။

သူတို့ သုံးယောက်ထွက်လာသည့်ပုံစံကို မြင်ရုံနှင့်
ပင် တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်လူနှစ်ယောက်က
နောက်လိုက်ဖြစ်မှန်းသိသာသည်။

‘ဟေ့’ဟု လှမ်းအော်ပြီး ခွေးတန်ဖိုးပြောသူမှာ
ခေါင်းဆောင်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... အန်ကယ်မော်... ကိုအောင်နိုင်တို့လူ
သိုက် ထွက်လာကြတယ်... အစ်ကို့ကို ရန်လုပ်မဲ့ အမူ

အရာတွေပဲ... ဒါလည်း အစ်ကို့ကို အရည်အချင်းစမ်းသုပ်
ဦးမှာလား... အန်ကယ်မော်”

“သမီးဒေဝီ မာမိပြောတယ်နော်... သူတို့အလုပ်မှာ မာမိ
တို့သားအမိ ဘာမှဝင်ပါစရာမလိုဘူး... မောင်သူရနဲ့ မာမိ
တို့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး...”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မာမိ... သမီးဘဝရေတိမ်
မနစ်အောင် အစ်ကို့သူရကပဲ ကယ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မောင်သူရက သူ့ရှေ့မှာ အမြင်မတော်လို့ဝင်ပြီး ကူညီတဲ့
သဘောပါသမီး... သမီးဆိုမှ သမီးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့
ဝင်ကူညီတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ...”

“အခုကော အမြင်တော်လို့လား မာမိ... ပထမ အင်းခွေး
ကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ အခုတစ်ခါ လူဆိုးသုံးယောက်နဲ့ အစ်ကို
သူရက တစ်ယောက်တည်းပါ...”

ဦးဘမော်က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေရာမှ ယခု
ပွဲပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း... ဒေဝီ သူတို့တယ်နေကြပြီ... ဒီပွဲကို
ဘယ်လိုမှ အန်ကယ်မဟန့်တားနိုင်တော့ဘူး... အောင်နိုင်
လိုကောင်က သူကိုယ်တိုင် မောင်သူရကို မယှဉ်နိုင်မှ ဆရာ
တင်နိုင်မယ်တဲ့... ဒါဟာ ဗိုလ်လုပွဲပဲ ဒေဝီ... ဒီပွဲကို ဟန့်တား
လိုက်ရင် မောင်သူရကို အန်ကယ်တို့ ဘုရားသုံးဆူကို ခေါ်
သွားလို့မရတော့ဘူး... အောင်နိုင်ကိုပဲ ဗိုလ်အဖြစ်ဆက်
ထားရမှာ... စိတ်အေးအေးနဲ့သာ စောင့်ကြည့်ပါ ဒေဝီ...”

မောင်သူရနဲ့ အောင်နိုင်ဟာ ဦးဇော်ကံရော ကိုယ်ကာယ အစွမ်းမှာရောကွာတယ်... မောင်သူရကပဲ ဒီပွဲကို နိုင်မှာပဲ ဒါကြောင့်လည်း မောင်သူရကို အန်ကယ်က လစာငွေ ငွေ ငါးမူးသားနဲ့ ငွေငါးသောင်းပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တာပေါ့”

ဒေဝီသည် ပထွေးအန်ကယ်မော်ကိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ ထိုင်မြဲထိုင်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“ငါ့နာမည် အောင်နိုင်တဲ့... မင်းနာမည်က သူရဆိုတာရော မင်းကို ဆရာကြီးက တစ်လကို ရွှေငါးမူးသားနဲ့ ငွေငါးသောင်းပေးပြီး အလုပ်ခန့်မယ်... ဘုရားသုံးဆူကို ခေါ်သွားမယ်လို့ ငါတို့ကို ပြောထားတယ်”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ... ကိုအောင်နိုင်... ဒါကြောင့်လည်း အန်ကယ်ပေးတဲ့ ဒီနတ်မောက်လမ်း အိမ်လိပ်စာအတိုင်း... ကျွန်တော်ရောက်လာတာ...”

အောင်နိုင်က မတီသော အပြုံးမျိုးဖြင့် သူရအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးလုပ်ခဲ့တာကို တို့ကကောင်းမယ် ဆိုးတယ်လို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး... ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာမဆို လစာပိုကြီးတဲ့သူ... နေရာပိုကြီးတဲ့သူဟာ သူ့အောက်ကလူတွေထက် အရည်အချင်းပိုရှိရမယ်...”

သူရက နားထောင်ခြံနားထောင်နေသည်။
“ငါ့ကို ဆရာကြီးက လစဉ် ငါးသောင်းပေးတယ်... ဟောဒီ

ကငါ့လက်အောက်မှာရှိနေတဲ့ဘာတာနဲ့ပိုးဒီကို နှစ်သောင်းစီပေးတယ်... လုပ်ငန်းလုပ်ပေးလို့ အောင်မြင်ရင်တော့ အပိုဆုကြေးလေး ဘာလေးတော့ ပေးတယ်ပေါ့ကွာ...”

“အဲဒီလို အခု ကိုအောင်နိုင် ကျွန်တော်ကိုပြောပြနေတာတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခုခုပတ်သက်နေလို့ ပြောနေတာလားဗျာ...”

“ဟာ... ပတ်သက်ပြီလားကွာ... မင်းရထားတဲ့ လစဉ်လစာငွေကြေးတန်ဖိုးနဲ့ မင်းဟာ ကိုက်ညီရဲ့လားဆိုတာ ငါက သိချင်နေတာပေါ့... နောက်ပြီး မင်းဟာ ငါတို့အပေါ်မှာ ဆရာလုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကော့ရှိရဲ့လားဆိုတာ စမ်းသပ်ဖို့လိုတယ်... ဒါကို ငါက ဆရာကြီးကိုပြောပြလို့ ဆရာကြီးက စမ်းသပ်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်...”

“ဩ...ဩ...ဒါကြောင့် ပဏာမအနေနဲ့ အမဲလိုက်အင်းခွေးကြီးစုံတွဲနဲ့ရင်ဆိုင်နိုင်... လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား... ကိုအောင်နိုင်...”

“ခွေးကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ မင်းတို့ကပွဲဝင်သွားပုံကတော့ မဆိုးပါဘူး... ငါအဖို့ ခါးဆစ်ကျိုးသွားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ဆုံးရှုံးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ...”

ပြောရင်းပင် အောင်နိုင်သည် သူတပည့် ဘာတာနဲ့ ပိုးဒီတို့ကို ခွေးကြီးနှစ်ကောင်အား လှောင်အိမ်ထဲပြန်သိမ်းဆားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့်... ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို သယ်ယူသွားကြသည်။

“အင်း... ခွေးကြီးတွေနဲ့ တိုက်ပွဲမှာတော့ မင်းနိုင်သွား
တယ်ပေါ့လေ... အခုနောက်ပွဲက ငါနဲ့ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်
ကို မင်း လှဲသိပ်နိုင်ရင်တော့ မင်းကို ငါတို့က ဆရာတင်
မှာပေါ့... တကယ်လို့ ငါတို့ပွဲမှာ မင်းရှုံးသွားရင်တော့ မင်း
ဆရာကြီးကို အိမ်ထဲဝင်တွေ့ဖို့ မလိုတော့ဘူး...”

သူရစိတ်ထဲတွင် ဦးဘမော်အား မကျေမနပ်ဖြင့်
သည်။ သုဿန်ထဲတွင် လာတွေ့ဆုံပြီး အလုပ်စကားပြောခဲ့စဉ်
ယခုလိုသတ်ပုတ်ပွဲတွေအကြောင်း လုံးဝမပါဝင်ပါ... သူကပင်
ကို ဇွတ်လိုလိုလားလား ခေါ်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

အခု... ဒီရောက်တော့ တစ်မျိုး...။

အင်းလေ... သူ့မှာလည်း တပည့်တွေမွေးပြီး အလုပ်
လုပ်ရတာတော့ တချို့နေရာတွေမှာ တပည့်များအား လိုက်လေ့
ပေးရတာမို့ ကိုအောင်နိုင်၏ အလိုကျလုပ်ပေးရတယ်ထင်ပါ...
သူရက သဘောထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘာဘာနှင့် ပိုးဒီနှစ်ယောက် ပြန်လာ
ကြသည်။

သုံးယောက်စလုံးသည် သူရအား တိုက်ခိုက်
မာန်သွင်းနေကြပုံရသည်။

ယခုအခြေအနေရောက်မှ မိမိက မယှဉ်ပြိုင်တော့
ဘူးဟု ငြင်း၍မရတော့ပြီ။ မိမိငြင်းလျှင် သူတို့ကိုကြောက်လို့ မယှဉ်
ရဲလို့ဟု ယူဆကာ မိမိသိက္ခာကျမည်။

“ကောင်းပြီ... ကိုအောင်နိုင်... ဒါပေမဲ့ အနိုင်အရှုံးချမှပွဲမှာ

ဗလာချိုကြီးဆိုရင် ဇောမကပ်ဘူးဗျာ... ဒီတော့”

သူရက သူ၏ဆွဲအိတ်ကြီးဖစ်ကို ဆွဲဖွင့်ကာ အထဲ
ငွေစက္ကူ၊ အထပ်လိုက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အထုတ်အရေအတွက်
အားဖြင့် ငွေနှစ်သိန်းရှိနေသည်။

“ဟောဒီမှာ... ငွေနှစ်သိန်း ကိုအောင်နိုင်... ခင်ဗျားလည်း
ငွေနှစ်သိန်းကို ထုတ်ပြီးထပ်လိုက်... နိုင်တဲ့လူ ယူကြေး
ပေါ့...”

“ငါ့မှာ ငွေသားတော့ နှစ်သိန်းအပြည့်မရှိဘူး... သူရ
ဒါပေမဲ့...”

အောင်နိုင်သည် သူ့လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော
ဆွဲကြိုးကို ဦးခေါင်းမှဆွတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒါ... နှစ်ဘတ်ကြီးပဲ... ကနေ့ရွှေပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် နှစ်
သိန်းလောက်တော့ တန်မယ်...”

ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့်ငွေနှစ်သိန်းကို လွတ်ရာဘေး
တွင် အတူထပ်လိုက်ကြသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ သတ်ပုတ်ပွဲစတင်ကြလေတော့
သည်။

ပွဲစပြီး... နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် သူရသည် သူနှင့်
ယှဉ်ပြိုင်သူသုံးယောက်၏ အရည်အသွေးကို အမှန်တကယ် အကဲ
တ်နိုင်တော့သည်။

တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘာဘာနှင့် ပိုးဒီတို့
သည်ဘာအရည်အချင်းမှမရှိတာကိုယ်ခံပညာမှမရှိ။ တလိုင်းသက်

သက်ကြီး နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသော သတ္တိမျိုး သာ ရှိနေပုံရသည်။

သို့သော် သူရအဖို့ တပည့်နှစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းကို တွက်စရာမလိုသော်လည်း အရေအတွက်ကို ထည့်တွက်ရသည်။

ကိုအောင်နိုင်ကတော့... အတော်အတန် ကိုယ်ခံပညာရှိထားသည်။ သို့သော် ကိုအောင်နိုင်ရောက်ရှိနေသော ပညာအဆင့်မှာ အနိမ့်ပိုင်းလောက်သာဟု သူရတွက်ဆသည်။

အဓိကဖြစ်သော အောင်နိုင်ထံသို့ပင် သူရဝါးလုံးထိုးဝင်လိုက်သည်။

သို့သော်... သူရဝင်ပုံက ဟန်ရေးပြသောဖြစ်သည်။ ထိုဝင်လာသော သူရအား အောင်နိုင်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရေးပြစဉ်မှာပင် သူရသည် လှစ်ခနဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဘက်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင် နေရာယူထားသော ဘာဘာနှင့် ပိုးဒီတို့သည် သူရက သူတို့ ဆရာအောင်နိုင်ထံသို့ ထိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် သူရနောက်သို့ ဝင်ကပ်ရာ သူရက ဖြန့်ခနဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်သည်ကို မျှော်လင့်မထားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကြောင်သွားသည်။

သူရက သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပထမဆုံးဖြစ်သွားသော ပိုးဒီ၏မျက်နှာကို ခြေဖြင့် ခတ်လိုက်သည်။

ခြေခတ်အားဆိုသည်မှာ လက်သီးထိုးချက်ထက် ပြင်းပါ၏။

ပိုးဒီ ဘိုင်းခနဲလဲကျသွားသည်။ ချက်ချင်းပြန်ထနိုင် နှိမ့် မလွယ်ပါလေတော့။

ပိုးဒီခံလိုက်ရစဉ်မှာပင်... ဘာဘာသည် သူရ၏ နောက်ကျောဘက်မှဝင်ကာ သူရအား နောက်မှ သူ့လက်ဖျံလက်ဆိုးအားဖြင့် လည်ပင်းကို ရစ်သိုင်းထားလိုက်သည်။ ညှစ်ဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် သူရက ဘာဘာ၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အရှိုက်နေရာကို အားအင်အပြည့်ပါသော တံတောင်ဖြင့် နောက်ပြန်တွက်လိုက်သည်။

အွတ်ခနဲအသံထွက်လာရင်း ဘာဘာ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ဝမ်းဗိုက်ရင်ဘတ်ကို အုပ်ဖိထားရင်း ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေစဉ်မှာပင် သူရ၏ ညာဖြောင့်လက်သီးက ဘာဘာ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်တည်းထိုးချလိုက်သည်။

ဘာဘာလည် ဖွဲတစ်အိပ်လို ပုံလဲကျသွားလေတော့သည်။

သူရသည် အောင်နိုင်ကို ကျကျနနကြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့သည်။

အောင်နိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီ။ ဤမျှအဆင့်ဖြင့်ပင် သူရ၏ သတ်ပုတ်နိုင်သည့် အစွမ်းကို အောင်နိုင်အကဲခတ်မိပြီ... ။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အမဲလိုက်ခွေးကြီး နှစ်

ကောင်နှင့် မိမိထေပည့်နှစ်ယောက်ကို လဲပြိုသွားစေသည်မှာ လက်တွေ့။

ယခု မိမိနှင့် တစ်ယောက်ချင်း ပွဲဆက်လိုက်လျှင် မိမိလည်း လဲပြိုခံရမည်ကို အောင်နိုင်တွက်မိသည်။

အောင်နိုင်၏အမူအရာကို သူ့ရက ကောင်းကောင်း အကဲဖမ်းမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ကိုအောင်နိုင် ပွဲဆက်ချင်သေးလား... ဒါမှ မဟုတ် ခင်ဗျားအရုံးပေးပြီး ပွဲသိမ်းမလား... ကြိုက်သလို သာပြော ကျွပ်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ... အခုပွဲက ကလေးတွေကစားတဲ့ ချိုင်းပလေးပွဲလောက်ပဲ ရှိသေးတာ...”

အောင်နိုင်သည် ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်ဖြင့် ထံပေပေကြီးရပ်နေရာမှ လောင်းကြေးထပ်ထားသော နှစ်ဖက်သားရွှေဆွဲကြိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်နေပေသည်။

သူ့ရက လောင်းကြေးထပ်ထားသော အပုံဆီသို့ သွားကာ သူ၏ငွေနှစ်သိန်းထုတ်ကို ပြန်ယူပြီး သူ့ဆွဲအိတ်ထဲပြန် ထည့်လိုက်သည်။

အောင်နိုင်၏ ဆွဲကြိုးကို လက်ညှိုးတွင် ပတ်ရာလည် လှည့်ကစားရင်း အောင်နိုင်ဆီသို့ ရဲရင့်ဝင့်ကြီး လျှောက်လာသည်။

“ရှေး... ခင်ဗျား ဆွဲကြိုးပြန်ယူပါ... ခင်ဗျားအနေနဲ့ မဖိုက်ဘဲ အဲဒီ ခင်ဗျား ဆွဲကြိုးကို ကျွပ်မလို့ချင်ပါဘူး... အဲ... ကျွပ်

ဆီက ငွေနှစ်သိန်းကို ခင်ဗျားလို့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆက်ဖိုက်ကြတာပေါ့...”

အောင်နိုင်က သူ့ဆွဲကြိုးကို ပြန်ယူပြီး ခေါင်းတွင် ခွဲကာ ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ငါ ဆက်မဖိုက်တော့ဘူး သူ့ရ... နက်ဖြန်ကျရင် အားလုံး ဘုရားသုံးဆူကို ပြန်ကြရတော့မှာ ငါနာသွားရင် ခရီးဖင့် နှောင့်နှေးသွားမှာစိုးလို့...”

“ဒီလိုတော့ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်မပြောနဲ့ ကိုအောင်နိုင် ရှင်းရှင်းပြောပါ... ကျွန်တော့်ကို ဦးဘမော်က တစ်လရွှေ ငါးမူးသား ငွေငါးသောင်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းတောင်အဖြစ် ခေါ်ယူတာကို ခင်ဗျား သဘောမတူဘူး မဟုတ်လား... ကိုအောင်နိုင် လက်တွေ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ရုံးသွားမှ ဆရာတင်မယ်ဆိုလည်း ပွဲဆက်ကြစို့လေ...”

“အေး... ဒီပွဲမှာ ငါ့ရုံးတင်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါ... နောက်ဆက်တွဲ ပွဲတွေရှိချင်ရှိလာဦးမှာပေါ့ကွာ...”

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောင်နိုင်က အရုံးပေးပြီးဟု အတိအလင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်နေလေသည်။

သူ့ရသည် သူ့အိတ်ကို သူပြန်လွှယ်လိုက်သည်။ ဦးဘမော်သော်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ရည်မွန်သည် လည်းကောင်း၊ ဒေဝီသည်လည်းကောင်း မိမိအား လာရောက်မတွေ့လျှင် ကိုယ့်ဘာကိုယ်ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုအောင်နိုင်က လဲကျနေသော ဘာဘာနှင့်ပိုးဒီ

တို့ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး သူလူများ ပြန်လည်ထနိုင်ရေးလုပ်မေ
သည်။

“မောင်သူရကို အန်ကယ်ကြိုဆိုပါတယ်... လာ ဒီကိုလာဝ်”
အိမ်တံခါးဝတွင် ဦးဘမော် လာရပ်ပြီး သူရ၏
ဖိတ်ခေါ်သံထွက်လာလေသည်။

ဦးဘမော်နှင့်အတူ ဒေါ်ရည်မွန်နှင့် ဒေဝီတို့သား
အမိကို သူရမတွေ့ရပေ။ သူရသည် ဦးဘမော်ရှိရာသို့ လျှောက်
သွားသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။

အလုပ်ကိစ္စပိုင်း ရောက်လာပြီမို့ ဒေါ်ရည်မွန်နှင့်
ဒေဝီက ဦးဘမော်နှင့် သူရတို့ လွတ်လပ်စွာဆွေးနွေးနိုင်ရန် တမင်
ရှောင်ပေးကြသည်ဟုသာ သူရယူဆလိုက်သည်။

“သင်္ချိုင်းမှာပြောကြတုန်းက တစ်မျိုး... ဒီအိမ်ကို ရောက်
တော့ပြောခဲ့စဉ်က မပါတဲ့ ကိစ္စတွေကို ရင်ဆိုင်ခိုင်းတာ
တစ်မျိုးလို့တော့ မောင်သူရအနေနဲ့ အန်ကယ်ကို မတွက်ပဲ
နဲ့... ဒေဝီကဆိုရင် မောင်သူရခြံထဲကို ဝင်လာလို့ ခွေးနှင်
ကောင်လွတ်ပေးကတည်းက လုံးဝမကျေနပ်ဘူး... အန်
ကယ်ဘက်မှာကလည်း အောင်နိုင်လို့တပည့်တွေ မွေး
ထားတော့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်...”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် အန်ကယ်... ဒီကိစ္စက
အခုမတွေ့လည်း နောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ရမှာပဲဟာ...”

“အေး... အဲဒါအမှန်ပဲ... အခုလိုဖြစ်သွားတော့ အောင်နိုင်

ဦးကျိုးသွားတာ... အန်ကယ်အမြင်နဲ့အကြားပဲ... ကဲ ဒါဆို
ရင် ဘုရားသုံးဆူကို သွားကြစို့...”

ယခုအပြန်အစီအစဉ်ကို လမ်းတွင် ကိစ္စတစ်ခုဝင်
ရောရှိသေးသဖြင့် အောင်နိုင်တို့အဖွဲ့ ဂွမ်ကားနှင့်ပင် လိုက်ခဲ့မည့်
အစီအစဉ်ကို ဆွဲလိုက်ကြသည်။

နံနက် (၅)နာရီတွင် ရန်ကုန်မှထွက်လာသည်။
ဒေဝီက သူရမောင်းမည့် ရှေ့ကူရှင်ဘေးတွင် ဝင်
ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“သမီး မာမိနဲ့အတူတူ နောက်မှာပဲ လာထိုင်ပါလား...”
“ဟင့်အင်း... အကြာကြီးစီးရမှာ မာမိနဲ့ အတူတူထိုင်ရရင်
ပျင်းတယ်... နောက်ကူရှင်မှာ ထိုင်ရတာ ဝပ်နေပြီး အပြင်
ရှုခင်းတွေကို ကြည့်ရတာ အားမရဘူး... အလာတုန်းက
လည်း မာမိနဲ့ အန်ကယ်မော်က ရှေ့မှာ... ဒေဝီက နောက်
မှာတစ်ယောက်တည်း ပျင်းမှပျင်း...”

ဒေါ်ရည်မွန်သည် သမီးကို အလိုလိုက်သူပီပီ ထင်
မပြောတော့ပေ။

ဦးဘမော်နှင့် အောင်နိုင်တို့အဖွဲ့ကတော့ ကျန်ခဲ့

သားသည်။ ရန်ကုန်တွင် ကိစ္စတစ်ခု ပြောဆိုပြီးမှ နောက်မှဖြစ်
အားဖြင့် လိုက်လာမည်ဖြစ်သည်။

နံနက်(၅)နာရီ ဝေလီဝေလင်းအိမ်မှ မောင်းထွက်
သွားကတည်းက ထောက်ကြံ့ရောက်သည်အထိ စကားမပြော
ဖြစ်ကြသေး...။

သူရအနေနှင့် အန်တီမွန်ကိုရော၊ ဒေဝီကိုရော
ပြောစရာစကား ဘာမှမရှိသောကြောင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ
အားကိုသာ မောင်းနေပေတော့သည်။

ဒေဝီတစ်ယောက် မိုးမလင်းမီက ထလာရသော
ကြောင့် အိပ်ရေးဝခဲဟန်မတူ။ ကားစီးရင်း ငိုက်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေဝီငိုက်ကျလာသော ဦးခေါင်းခြမ်း
သည် သူရ၏ ပခုံးစွန်းကို မှီခနဲ မှေးခနဲကျလာတတ်သည်။

ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာလျှင် ကပျာကယာ သူမ၏ဦး
ခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

ဒေဝီကို ကြည့်ရသည်မှာ လောကကြီးတွင် ဘာ
အူအပင်မျှမထား အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ သွားမယ်၊ လာမယ်၊ ပျော်
မယ် ပါးမယ် ဆိုသည့်စိတ်မျိုးလေးတွေသာ ရှိနေသေးသည်။

ဒေဝီမာမိကလည်းဖေဖော်လေးပါလားဟုအတတ်
မိဆုံး အလိုလိုက်ခါ သမီးလေးကို စိတ်ညစ်မခံစေသည့် ပုံအသွင်
မရှိပါ။

အင်းတကော်သို့ ဝင်လာသောအခါ တော်တော်
ခင် မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပေပြီ။

“စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုရှေ့မှာ ရပ်ပါလား မောင်သူ-
ဒေဝီဆာလှရှေ့မယ်... သူက မိုးလင်းတာနဲ့ စားရသော-
ရမှ...”

သပ်ရပ် ခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်
ခုတွင် သူရက ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

စာကလေးကြော်၊ စနိုက်ကြော်၊ ဘဲဥပြုတ်၊ ကြော်
ဥပြုတ်စသည့် ဗန်းရွက်ဈေးသည်များ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။

“ဟဲ့... သမီးလေး ဒေဝီ... အိပ်ငိုက်တုန်းပဲလား... ထ-
ထ... အင်းတကော်ရောက်ပြီ... စားကြသောက်ကြ
အောင်...”

ဒေဝီပခုံးကို အဆက်မပြတ် ပုတ်ခတ်နှိုးပြော
ဒေဝီမျက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်။

သားအမိကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

သူရက ကားမှနုတ်ခါးများ အားလုံးလိုက်ပိတ်
လေသည်။

ဒေါ်ရည်မွန်ကတော့ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့-
လျှောက်သွားနေလေပြီ။ သမီးဒေဝီလိုက်မလာသဖြင့် ရပ်စောင့်
နေပြန်သည်။

“သွားလေ ဒေဝီ... ဟိုမှာ ဒေဝီမာမိရပ်စောင့်နေတယ်”

“အစ်ကိုရော လာလေ...”

“လာမယ်... ဒေဝီ ဒီမှာ နွားနို့ကောင်းကောင်းရတယ်-
သောက်ရမယ်...”

ဒေဝီမျက်နှာလေးမှာ အိပ်ချင်မူးတူးလေးနှင့် ပို၍
ပူသည်။

စကားပုံရှိသည် ‘မိန်းမ လှ... မလှ အိပ်ရာထမှာ
ဥညှိ’ဆိုသည့် စကားပင် ဒေဝီမျက်နှာအမ်းအမ်းလေးနှင့် သိပ်
ပူနေပါလေ၏။

ဒေါ်ရည်မွန်ကတော့ ကော်ဖီပူပူနှင့် ကြက်ဥပြုတ်
ပူစားသောက်သည်။

သူရက နွားနို့ ဖန်ခွက်ကြီးနှင့် သောက်သည်။

ဒေဝီက မုန့်ဟင်းခါးရော၊ နွားနို့ရောမှာယူ စား
သောက်သည်။

“သမီး... သမီးစားတွေက ဝမ်းနူးစာတဲ့ အစာတွေကွယ့်
လမ်းမှာသွားရင်း လာရင်း ဗိုက်နာရင်...”

“အို... မာမိကလည်း မနာပါဘူး... နာလည်း အစ်ကိုကို
ကားရပ်ခိုင်းပြီး ချုံတောထဲ ဝင်တိုးပြီး ကိစ္စရှင်းလိုက်ပြီး
တာပဲ...”

‘အယ် ဒီကောင်မလေး’ဟု ဒေါ်ရည်မွန်က ပြီးတုံး
တုံးနှင့် ပြောသည်။

သူရက တခြားဘက်လှည့်ပြီး ပြီးနေပါ၏။

လမ်းမှာ စားဖို့ဆိုပြီး ဒေဝီက မုန့်ဆီကြော်တွေ
သယ်သေးသည်။

ပြီးလျှင် ဆက်ပြီး အင်းတကော်မှ ဆက်မောင်း
သွက်ခွာလာကြပါ၏။

သူတို့သွားမည့် ခရီးစဉ်မှာ မုတ္တမအထိ မောင်းပြီး မုတ္တမမှ မော်လမြိုင်သို့ ကားရောလူရော ဇက်သင်္ဘောနှင့် ကူးပြီး မော်လမြိုင်မှ တစ်ဖန် ဘုရားသုံးဆူသို့ သွားဖို့ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါ၏။

“မောင်သူရရေ... ကိုတမော်က မှာလိုက်တယ်... မုတ္တမ-မော်လမြိုင်ကိုကူးမဲ့ ကားတင်ဇက်သင်္ဘောဟာ ဒီနေ့ ရေလှည့်နဲ့ဆိုရင် မွန်းလွဲနှစ်နာရီလောက်ဖြစ်မယ်တဲ့ အဲဒါကို အမိမောင်းခိုင်းပါတဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မိအောင် မောင်းပေးပျံမယ်-အန်တီ...”

သူရက ကားကိုပို၍ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းသည့်

“အစ်ကို...”

“ပြောပါ ဒေဝီ...”

“အစ်ကိုက အစ်ကိုကိုယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ‘ကျားနာ’လို့ ပြောတာလဲဟင်...”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ... နောက် အေးအေးဆေးဆေး ကျမှ ပြောပြမယ် ဒေဝီ...”

“အင်းပါလေ... အစ်ကိုက ဒေဝီတို့အိမ် ဘုရားသုံးဆူမှာ လိုက်နေမှာပဲဟာ... ဒါပဲပဲမဲ့ ဒေဝီရင်ထဲမှာ အစ်ကိုရဲ့ ‘ကျားနာ’ဆိုတာကို အရမ်းသိချင်တာပဲ...”

“ထားလိုက်ပါ နောက်တော့... ဒေဝီသိလာမှာပဲဟာ... အဲ... ဒေဝီနာမည်ကလည်း ဆန်းတာပဲ မဟုတ်လား... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒေဝီဆိုတဲ့နာမည်ကို တစ်ခါမှ

မကြားဖူးဘူး... တော်တော်ရှားရှားပါးပါး နာမည်ပဲ...”

“ဒါလား... ဒေဝီကတော့ ပြောရမှာအရှည်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး... နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးလည်း ပြောစရာမလိုပါဘူး... အခုပဲ ပြောပြမယ်... ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက ဒေဝီကို မွေးတော့ ဒီကလေးဟာ ဒေဝီပန်းကလေးလိုလှတယ်ဆိုပြီး နို့စို့ရွယ်ကတည်းက ‘ဒေဝီ’ကို နာမည်ပေးလိုက်တာ”

“ဒေဝီကနေပြီး ဘယ်လိုကြောင့် ဒေဝီဖြစ်သွားတာလဲ ဒေဝီ...”

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဘိုနာမည်နဲ့ ဒေဝီပါပဲ... နာမည်က ဘိုနာမည်... လူက စာကျတော့ ဖျင်းတယ်လေ... အင်္ဂလိပ်စာမှာဆိုရင် ပိုတောင်ဖျင်းသေးတယ်... ဒါနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှက်ပြီး ဒေဝီနာမည်နဲ့ ဆင်တူယိုးမှား ‘ဒေဝီ’လို့ ပြောင်းလိုက်တာပဲ... အမယ်မင်း ပြောပြရတာ ရှက်လိုက်တာ...”

ဒေဝီသည် သူမဖာသာပြောပြီး စကားအဆုံးတွင် ပန်းကလေးတွန့်ပြီး လျှာကလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ရှက်သွားသည်ကို သူရက ပြုံးလိုက်မိသည်။

နောက်တွင်ရှိနေသော ဒေါ်ရှည်မွန်ကလည်း သမီးလေးမြူးတူးစွာဖြင့် စကားဖောင်အိနေသည်ကို ကြည့်ကာ ကြိတ်ပြုံးနေရှာပါ၏။

“နို့... အစ်ကိုကကော အစ်ကိုကြည့်ရတာ စာတော်မှာပါ ရန်ကုန် ဒါမှမဟုတ် မန္တလေးတက္ကသိုလ်က အစ်ကိုဘွဲ့

တစ်ခုခုရခဲ့လား ဟင်... ”

“ရန်ကုန် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွေကတော့ ဘွဲ့တစ်ခုမှ မရခဲ့ပါဘူး... ဒေဝီ ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်က ဘွဲ့ရလဲ... ”

“ကိုရင်ဝတ်တုန်းက ရှင်တေဇောဆိုတဲ့ ဘွဲ့တော့ ရခဲ့ဖူးတယ်... ”

“ကြည့်... အားကြီးနောက်တယ်... ”

ထုပြန်လေပြီ။ သူမ၏ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့်

သူရ၏ ပခုံးကို လှမ်းထုလေသည်။

အချို့အမျိုးသမီးတို့သည် ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမတို့ စိတ်ထဲတွင် မခံချိမခံသာလေးဖြစ်သွားလျှင် ယင်းသို့ပင် လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့်ထုတတ်သော အကျင့်မျိုးလေးရှိတတ်ပေသည်။ ဒေဝီတွင်လည်း ထိုသို့သော အကျင့်လေးရှိနေတတ်သည်ပဲ ထင်ပါ၏။

တစ်ခဏငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

သူရကိုယ်တိုင်က မုတ္တမ မော်လမြိုင်ဇက်သဘော အမိ ကားကို ဖိမောင်းနေရသောကြောင့် စကားဆက်မပြောဖြစ်

“အစ်ကိုရေး... ”

“ဝေ... ”

“မနေ့က နေ့ခင်းဘက် ဒေဝီဘယ်ရောက်ခဲ့သလဲ သိလား ”

“မသိဘူး... ”

“ခင်စန်းဝေတို့ အိမ်ကို ဒေဝီရောက်သွားတယ်... ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ... ကိုယ်မှ မသိတာ... ”

“ခွဲမပြောနဲ့ အစ်ကို... အစ်ကိုပဲ မိစန်းနဲ့ ကိုထွန်းထွန်းတို့ ညားသွားအောင် အကူအညီပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား ”

“အော်...အော်... အဲဒီ ကိုထွန်းထွန်းနဲ့ မခင်စန်းဝေကို ပြောတာလား...ဟောရိုး ဒေဝီ... တို့သိထားတာက ကိုထွန်းထွန်းကို ပဲ သိထားတာ... မခင်စန်းဝေကို တော့ နာမည်ကြားဖူးရုံပဲရှိတာ... သူတို့အဆင်ပြေသွားကြပြီလား... ”

“အရမ်းကြီးကို ပြောသွားကြတာပေါ့... အိမ်ဟောင်းလေးကလည်း အိမ်သစ်လေးဖြစ်လို့... အိမ်ရှေ့မှာ အိမ်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်... ကိုထွန်းထွန်းကလည်း ဆလွန်းကား လတ်လတ်တက္ကစိကားမောင်းတယ်... ”

ဒေဝီထံမှ ကြားရသောသတင်းစကားကြောင့် သူရ၏ ရင်ထဲတွင် ထွေးထွေးနွေးနွေး ကြည်နူးမှုတစ်မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုထွန်းထွန်းနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီးနောက် ယနေ့အချိန်အထိ သူတို့ဘယ်အခြေအနေရောက်နေမှန်း သူရမစုံစမ်းမိတော့။

“မိစန်းကတော့ အစ်ကိုကို တကယ့် ဘိုးဘိုးအောင်လောက်ကို မှတ်ယူနေတာ... ”

“ကောင်းတာပေါ့... တို့က ဘိုးဘိုးအောင်ဆိုရင် ‘ဝ’လုံးတွေ အများကြီးပိုင်မှာ... ”

ဒေဝီက မရယ်ပေ။ စကားကို ပြောမြဲဆက်ပြော

သည်။

“အစ်ကို့ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လွယ်အိတ်ကို သူတို့လင်မယား ဘုရားစင်မှာ ကျကျနနတင်ထားပြီး ကိုးကွယ်နေကြတာ ပြီးတော့ နေ့စဉ် ရှေးဆိုင်လေးက ရောင်းရတဲ့ငွေကို ထွန်းထွန်း မော်တော်ကား မောင်းလို့ရတဲ့ငွေ နေ့စဉ်အိမ်သုံးစရိတ်နှုတ်ပြီး ပိုသမျှ ဘုရားစင်က လွယ်အိတ်ထဲကို အကုန်ထည့်ကြတယ်... ဒေဝီထင်တာတော့ အစ်ကို့ ပေးခဲ့တဲ့ငွေကို ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ စုနိုင်သမျှ စုနေကြတယ်လို့ပဲ ထင်တာပဲ... အဲဒီအကြောင်းတွေ မိစန်းဆီသိခဲ့ပြီး... ဒေဝီကတော့ အစ်ကို့ကို အရမ်းလည်းအံ့ကြတယ်... အရမ်းလည်း ချီးကျူးတယ်...”

“ဘာလို့ အရမ်းချီးကျူးပြီး ဘာလို့အရမ်းအံ့ဩတာလဲ”
“အရမ်းချီးကျူးတာက အစ်ကို့ရဲ့ စိတ်ဓါတ်အရင်းခံက ဒုက္ခရောက်တော့မဲ့သူဆိုရင် အစ်ကို့က စိတ်ရော ကိုပါ ရက်ရက်ရောရော ကူညီတတ်တာကို ချီးကျူးတာပဲ... ဒေဝီကိုလည်း ရေတိမ်မနစ်ရအောင် အစ်ကို့ပဲ ကူညီခဲ့တာ မဟုတ်လား...”

“အရမ်းအံ့ဩတာကကော...”
“အစ်ကို့က... ကြွယ်ပိုကြွယ်ဝမှ မဟုတ်တာ ဒီကြားထဲမှ မိစန်းနဲ့ ကိုထွန်းထွန်းတို့ကို စာချုပ်စာတမ်းမပါဘဲ ငွေငွေသိန်းပက်ခနဲ ထားပစ်ခဲ့တာရယ်... နောက်ပြီး အစ်ကို့ အတွက်ကျတော့...”

ဒေဝီက စကားဆက်မပြောသေးဘဲ ကားမောင်းသော သူရကို လည်တိုင်လေးစောင်းပြီး သေချာကြည့်သေးသည်။

“အစ်ကို့အတွက်ကျတော့... အလုပ်ရဖို့ အင်းခွေးကြီးတွေ နဲ့လည်း ဖိုက်လိုက်... ကိုအောင်နိုင်တို့အဖွဲ့နဲ့လည်း ဖိုက်လိုက်နဲ့...”

သူရက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်အသံနှင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့... တို့ဘယ်သူနဲ့မှ မဖိုက်ချင်မချချင်ဘူး... ဒေဝီအခြေအနေက ဒီလိုဖြစ်လာတာကို ဒီလိုရင်ဆိုင်လိုက်ရတာမျိုးပါ... မလွဲသာ မရှောင်သာတဲ့ ပွဲမျိုးဆိုပါတော့”

“အနီကယ်မော်ဆီမှာ အစ်ကို့အလုပ်လုပ်ပုံ သိဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုမလွဲသာ မရှောင်သာတဲ့ပွဲတွေနဲ့ ကိုညှိ ဆက်တွေ့ရမှာ သေချာတယ်... အစ်ကို့”

သူရက ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်သည်။
“တို့ဘဝက ပိုးဖလံမျိုးပဲ ဒေဝီ... မီးကို တိုးရမှာပေါ့... တို့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းက ဆရာဝန်ပညာလည်း မတတ်ဘူး... အင်ဂျင်နီယာလည်း မဟုတ်ဘူး... တို့တတ်တာက ဒီပညာပဲဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်မှ ပိုက်ဆံရတော့မှာပဲလေ”
“အနီတီမွန် နည်းနည်းလောက်ဝင်ပြောလို့ ရမလား မောင်သူရ...”

နောက်ကွရှင်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသော

ဒေါ်ရည်မွန်က ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ဒေဝီကိုယ်တိုင်ပင် သူမကို အံ့ဩစွာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

“မာမိက အစ်ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ...”

“မောင်သူရကိုယ်တိုင်က ပြောစေချင်မှ မာမိပြောမှာ သမီး...”

သူရက ပျာပျာသလဲပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ပြောပါ အန်တီ... ပြောစေချင်ပါတယ်...”

“ပထမ မောင်သူရဲ့ ဥပဓိရုပ်အရ ဆိုပါတော့ကွယ်... ဒုတိယက မောင်သူရရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပေါ့... အဲဒီအခူနှစ်ချက်အရ မောင်သူရဟာ ဆင်းသက်လာတဲ့မျိုးနွယ်မသိဘူး... မိကောင်းဖခင်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်... အန်တီ... အကဲခတ်ယူဆမိတယ်... အဲဒါ... ဟုတ်လေးဟုတ်လေးနား မောင်သူရ...”

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘမရှိတော့ပါဘူး... အန်တီမွန်... တော့တဲ့ မိဘရဲ့အမျိုးအနွယ်အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ပြောပြချင်စိတ်မရှိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ...”

“မရှိတော့တာက တစ်ကဏ္ဍပေါ့ကွယ်... ဒါပေမဲ့ မိ-တွေမရှိတော့ပေမဲ့ မိဘနဲ့ နွယ်ခဲ့တဲ့ဦးလေး... အဆမောင်နှမဝမ်းကွဲတွေတော့ ရှိကြမှာပဲ မဟုတ်လား...”

သူရက မဖြေပေ။ ဆွေမျိုးအကြောင်းပြောပြ

သူရတွင် လုံးဝဆန္ဒမရှိ။

“အင်းလေ...အန်တီမွန် အစိကပြောချင်တာက မောင်သူ

ဟာ ဆွေနွယ်မျိုးရိုးကောင်းပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ချင်တာလဲဆိုတာ အဓိကပြောချင်တာပါ... ဥပမာ မောင်အောင်နိုင်လိုလူ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်တာကို အန်တီမွန်အနေနဲ့ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး... ကိုဘမော်ရဲ့ အလုပ်တွေက အလုပ်ကောင်းမျိုးတွေမဟုတ်တဲ့အပြင် အန္တရာယ်သိပ်များတယ်... ဥပဒေနဲ့လည်း မကင်းဘူး... အခု အန်တီမွန်မောင်သူရကို ပြောနေတာတွေက စေတနာအရင်းခံစိတ်နဲ့ ပြောနေတာနော်... တကယ်တော့ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ကို ဘမော်မှာ အရည်အချင်းကောင်းတဲ့လူရလိုက်တာကို အန်တီက ဝမ်းတောင်သာရမှာပဲဟာ...”

“အန်တီမွန်ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်နားလည်ပါတယ်... အန်တီမွန်”

“ခုန... မောင်သူရက သမီးကို ပြောလိုက်တာ အန်တီမွန်ကြားလိုက်ပါတယ်... တို့က ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာပညာမှ မတတ်တာ တို့တတ်တဲ့ပညာက ဒါပဲဟာ... ဒါပဲလုပ်ရမှာပေါ့... ပိုးဖလံပဲ... မီးကိုတိုးရမှာပေါ့ဆိုတဲ့ စကားလေး... ကောင်းပြီ... ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာမဟုတ်လို့ ဒီပြင် စာရေးစာချိကပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်စားမယ်ဆိုရင် ကောကွာ...”

“ကျွန်တော် မြန်မြန်ချမ်းသာအောင် ငွေများများရတဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီးစုမယ်... ကျွန်တော့်မှာ ရင်းနှီးလောက်တဲ့ ငွေစုမိရင် အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ဥပဒေကင်းတဲ့ ကောင်း

ရောင်း ကောင်းဝယ် ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ဖို့ ရည်မှန်းချက်
ထားပါတယ်... ငွေများများနဲ့ မြန်မြန်စုခံဖို့ဆိုတာကလည်း
အခုအလုပ်မျိုး လုပ်မှရမှာပဲပါ... အန်ကယ်ရဲ့အလုပ်
ကျွန်တော်လက်ခံ လိုက်တာပါ...”

“ဩ... ဩ... ဒါကြောင့် လစဉ် ရွှေငါးမူးသားနဲ့ငွေငါးသောင်း
တောင်းတာကိုး...”

“အစ်ကို့တော့ ဒေဝီ တကယ်အံ့ဩတယ်... ကိုထွန်းထွန်း
တို့ကျတော့ ဘာလို့ငွေရှစ်သိန်းကြီး ပက်ခနဲပေးလိုက်
တာလဲ... ကိုယ့်မှာလည်း ရည်မှန်းချက်ကြီးရှိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါကတော့... တို့ဝင်ပြီး မကူညီရင် ဒေဝီရဲ့သူငယ်ခင်
ခင်စနိုးဝေ ဘဝပျက်သွားမှာပေါ့... ဘဝတစ်ခုဆိုတာ
ငွေနဲ့လိုက်ပြီးတန်ဖိုးတွက်သင့်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ
နောက်ပြီး အဲဒီကိစ္စကလည်း ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်း
ကြော်လိုက်တာမျိုးပါ...”

ဒေဝီအနေနှင့် ဦးဘစိုးအား သူရခါးပြတိုက်ခဲ့သည့်
ကို မသိသောကြောင့် အစ်ကိုသူရ၏ ငါးကြင်းဆီနှင့်ငါးကြင်း
ကြော်သည့် စကားကို သဘောမပေါက်ပေ။ မသိနားမလည်

ဒေါ်ရည်မွန်ကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ
တစ်လုံးချင်း တစ်ခွန်းချင်းဆက်ပြောသည်။

“အန်တီမွန်က မောင်သူရရဲ့ ဘဝနစ်မွန်းသတက်နစ်မွန်း
ပိုနစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာပါပဲကွယ်...”

“ကျွန်တော်သိထားပါမယ် အန်တီ... အခုလို ကျွန်တော်

ဒီဘဝရောက်သွားတာကလည်း ဥဩအသိုက်အဝန်းက
ဝိုင်းပယ်ပြီး ထိုးဆိတ်ကြတဲ့ဒဏ်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ကျိုး
ကန်းအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်သွားလို့... ကျွန်တော် ကျိုး
ကန်းဖြစ်သွားရတဲ့ သဘောပါ...”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... အစ်ကို့...”

“ဪ... အမိ... ဥဩက မွေးလိုက်တဲ့ အကောင်လေးဟာ
ဥဩပါပဲ ဒေဝီ... ဒါပေမဲ့ ဥဩအကောင်ငယ်လေး
အတောင်မစုံခင်မှာပဲ မိခင်ဥဩမကြီးသေသွားတယ်... ဒီ
တော့ တခြားဥဩတွေက မင်းကိုမွေးတဲ့ အမေက ဥဩ

ဖြစ်ပေမဲ့ မင်းအမေက ကျိုးကန်းကွ... တို့ဥဩအစစ်နဲ့
မင်းနဲ့ မတူဘူးမတန်ဘူးဆိုပြီး သိုးကြဆိတ်ကြတယ်... ဝိုင်း
နှိမ်ကြတယ်... ဒါနဲ့ ဥဩကောင်ပေါက်လေးဟာ ထွက်ပြေး
ရင်း ကျိုးကန်းအုပ်ထဲရောက်သွားတယ်... ဒီတော့လည်း
ဥဩလေးဟာ ကျိုးကန်းတွေရဲ့ အမူအကျင့်တွေရပြီး ထိုး
စရာရှိ ထိုးတယ်... ဆိတ်စရာရှိ ဆိတ်မယ်... အလစ်သုတ်
စရာရှိ အလစ်သုတ်မယ်ဆိုတဲ့ အကျင့်တွေရသွားတာပေါ့”

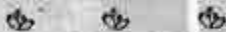
“ဥဩလေးကို သနားလိုက်တာ...”

ဒေါ်ရည်မွန်သည် နောက်ခန်းမှနေပြီး သက်ပြင်း
တစ်လုံးကျိတ်၍ ရှုလိုက်မိသည်။

ဒေါ်ရည်မွန်သက်ပြင်းချက်လိုက်သည်မှာ သူရ
အတွတ်ပေပဲလား။

သို့မဟုတ်...

သမီးလေးဒေဝီက ကျီးကန်းတောထဲရောက်
သည့် ဥဩကောင်လေးကို အကြင်နာတွေ၊ အခင်မင်တွေ၊ သင်
ရောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရ၍ပေးလား...။

မွန်းလွဲတစ်နာရီခွဲတွင် မုတ္တမသို့ ရောက်သည်။
မွန်းလွဲ(၂)နာရီတွင် ဇက်သင်္ဘောဆိုက်ကပ်သဖြင့် မော်တော်ကား
ကို ဇက်သင်္ဘောပေါ်မောင်း၍ တင်သည်။

ဇက်သင်္ဘောပေါ်သို့ ကားတင်မောင်းပြီးနောက်
ကားတံခါးမှန်ပိတ်၊ သော့ပိတ်ခါ သုံးဦးစလုံး ဇက်သင်္ဘော၏
ပဲ့ပိုင်းအပေါ်ထပ်အမိုးအောက်တွင် နေကြသည်။

ဇက်သင်္ဘော မုတ္တမကမ်းမှခွာပြီး မော်လမြိုင်ဘက်
ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေစဉ် သူရသည် အောက်သို့ဆင်းလာကာ
သင်္ဘောလက်ရမ်း၌ စင်ရော်များကို ပေါင်မုန့်ကျွေးနေသော
ကလေးတစ်ယောက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး မော်လမြိုင်ဘက်ကို
လှမ်းမျှော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူရအဖို့ လုပ်ငန်းကြောင့် ယခုရန်ကုန်မြို့ကို စွန့်ခွာ
ကာ ထွက်လာသည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါ၏။

မိမိအဖို့ ရန်ကုန်တွင် ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိသော်လည်း ကြာမြင့်စွာနေထိုင်ခဲ့သောကြောင့် စွန့်ခွာလာခြင်းအတွက် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားရလေသည်။

နေရာသစ်တစ်ခုတွင် လူသစ်တစ်ဦးအဖြစ် နေရစေဦးမည်။

“အစ်ကို...”

“ဪ... ဒေဝီ... ဒေဝီမာမိတစ်ယောက်တည်း ပဲ့စင်မှာထားခဲ့သလား...”

“မာမိက တစ်ခါတလေ အားကြီးနားပြီးလောက်အောင် ပြောတယ် အစ်ကို... ဒေဝီနားပူလို့ ဒီဘက်ဆင်းလာတာ... ပြီးတော့ မာမိအကျင့်က တစ်ယောက်တည်းနေရတာကို ဝိုဦးနှစ်သက်လေ့ရှိပါတယ်...”

“ဘာလဲ... ဒေဝီကို ဒေဝီမာမိက ဆူလိုက်ပြီလား...”

“အလကားပါ... အစ်ကို လူကြီးစကားနဲ့ ပြောရင်တော့ ဆုံးမတာပေါ့လေ... အပေါင်းအသင်းဆို ကြည့်ပေါင်းတယ်... စိတ်ရောကိုယ်ရော ပေါင်းရတာက တစ်မျိုး... ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာပေါင်းရတာက တစ်မျိုး... စိတ်ပေါင်းကိုယ်ခွာ ပေါင်းရတာက တစ်မျိုးနဲ့... အို စုံလို့ပါပဲ အစ်ကိုရာ... နားထောင်ရတာ ဒေဝီနားပူတယ်... နောက်ပြီး လောက်တောင် ကမ္မဝါဖတ်သလို ဆုံးမရအောင် ဒေဝီက ကလေးမှမဟုတ်တာ...”

“ဒေဝီက ကလေးပဲရှိသေးတယ်... ဒေဝီ”

“ဘာရယ်... လာပြန်ပြီ... တစ်ယောက် ကြည့်ပဲကြည့်စမ်းပါဦး အစ်ကိုရယ်... ဒေဝီတစ်ကိုယ်လုံး အစ်ကိုကြည့်ပါ... ဒါ ကလေးလား...”

ဒေဝီက သူမ၏ရင်ကလေးကိုကော့ တင်ကလေးကို နောက်ပစ်ခါ သူမ လူကြီးဖြစ်ကြောင်း ကြေညာဟန်လေးပြသည်။

“ဒေဝီနဲ့သက်တူရွယ်တူမိစန်းကောတချို့သူငယ်ချင်းတွေရော ယောက်ျားတောင်ရကုန်ပြီ... ဒါတောင် ဒေဝီက ကလေးပဲရှိသေးလား အစ်ကို...”

သူရသည် နဂိုကတည်းက ရိပ်မိသည်။

ဒေဝီက မိမိကို အရောတဝင်နေသည်ကို ဒေါ်ရည်မွန်က သိပ်မနှစ်သက်မှန်း ရိပ်မိပါ၏။

ဤသည်ပင်လျှင် သားသမီးအပေါ်ထားရှိသော

ခိခင်၏ မေတ္တာပါပေ။

ကိုယ့်သမီးလေးကို လူတော်လူကောင်းနှင့် ဖြစ်စေချင်သည်။

ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံစေချင်သည်။

မိမိလိုလူမျိုးနှင့် အဘယ်မှာလင့် ဒေါ်ရည်မွန်သည် သမီးလေးဒေဝီကို သဘောတူကြည့်ဖြုန်င်ပါမည်နည်း။

“ခန္ဓာကိုယ်ပွံ့ပြီးလာတိုင်းလူကြီးဖြစ်ပြီလို့ တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဒေဝီ... ကိုယ် စိတ်ရယ် ဦးနောက်ရယ်က ဘာမဆို အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ချင့်ချိန်တတ်မှ လူကြီးဖြစ်လာမှာ

ပေါ့... ဥပမာ... တို့လိုလူမျိုးကျတော့ ဒေဝီဟာ ကိုယ်ပေါင်း
စိတ်ခွာလောက်ပဲ ပေါင်းသင့်တယ်... ”

“အယ်...ကြည့်စမ်း... မာမိပြောတာတွေ အစ်ကိုကြားသွား
တယ်နော်...”

သူ့ရ ရယ်လိုက်သည်။

ဒေဝီပြန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်ပင် အန်တီ
မွန်သည် သမီးဒေဝီအား မိမိနှင့် အရောတဝင် စိတ်ရောကိုယ်ပဲ
ပေါင်းသင်းသည်ကို မနှစ်သက်ကြောင်း ထင်ရှားစေပါ ၏။

သူ့ရ စိတ်မဆိုးပါလေ။

မိမိကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒေဝီအား တကယ်တမ်း
ထိုက်ထိုက်တန်တန်လှနှင့် ဖြစ်မြောက်သွားစေလိုသော ဆန္ဒရှိနေ
သောကြောင့်ပါပေ။

“အင်း... တို့ကြားပါတယ် ဒေဝီ...”

“အလကားပါ အစ်ကိုရာ... မာမိက အပြောနဲ့အလုပ် ရှေ့
နောက်မညီပါဘူး... မာမိကျတော့ ဘာလို့ အန်ကယ်မော်
လိုလူကိုယူရသလဲ... အမှန်က အန်ကယ်မော်ဟာမကောင်း
မှုတွေ လုပ်ဆောင်နေတဲ့လူမုန်း မာမိသိနေခဲ့တာပဲ...”

“ဒါကတော့... ဒေဝီအတွက်ရော အန်တီမွန်အတွက်ရော
နောင်ရေးကောင်းအောင် အန်ကယ်မော်ကို အန်တီမွန်က
ယူရတာမျိုးဖြစ်မှာပေါ့ ဒေဝီ... အဲဒါက လူကြီးပီသတဲ့ ဦး
နောက်နဲ့ စိတ်ရဲ့ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြီးမှ လုပ်ဆောင်သွား
ချက်ပဲ... မဟုတ်လား...”

“ဝေးသေး အစ်ကို...ဟွန်း... တကယ်လို့သာ အန်ကယ်မော်
ဟာ လူပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုရင်တော့ အစ်ကို
ပြောသလို... ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါတော့...”

သူ့ရက ဒေဝီဆက်ပြောသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာပင်
နားထောင်နေပါ၏။

“အခုတော့... အန်ကယ်မော်မှာ သမီးကြီးတစ်ယောက်...
သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ပါ အစ်ကို...မာမိကို အန်ကယ်မော်
က လိုတာထက်ပိုပြီး ပေးကမ်းလာရင် အဲဒီ သမီးကြီးနဲ့
သားကြီးက တစ်စခန်းထလာကြမှာ သေချာတယ်...”

“ဟုတ်လား...အန်ကယ်ဦးဘမော်မှာ သမီးကြီးနဲ့ သားကြီး
ရှိနေသလား...”

“အခု... အန်ကယ်မော် ရန်ကုန်ကိုလာတာဟာ တခြားသူ
လုပ်ငန်းတချို့လည်း ရှိမှာပေါ့လေ... ဒါပေမဲ့ အဓိက
ကတော့သူ့သမီးကြီးသဇင်မော်နဲ့ လာတွေ့တာ အဓိကပါ”
“သဇင်မော်တဲ့လား... သူက ရန်ကုန်မှာနေလို့လား...”

“ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတာတဲ့
သူ့အဖေ အန်ကယ်မော်က မာမိကို ယူလိုက်တာ သဇင်
မော်က မကျေနပ်ဘူးလေ... ဒါကြောင့် အခုလာမဲ့ နွေ
ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည် တစ်လကျောင်းပိတ်ကာကို အိမ်ကို
ပြန်မလာဘူးတဲ့... ဖအေကို စိတ်ကောက်တယ်ထင်ပါရဲ့
အဲဒါ အန်ကယ်မော်က သမီးကြီးသဇင်မော်ကို လာချော့
တာ...”

“နို့... သားကကော...”

“သားက... စည်သူမော်တဲ့...”

“အဲဒီသား စည်သူမော်ကကော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာပဲ လား...”

“ဟင့်အင်း... စည်သူမော်က ရန်ကုန်ပိဇ္ဇာ/သိပ္ပံတက္ကသိုလ် တက်နေရင်း ဒုတိယနှစ်ဆိုလား... တတိယနှစ်ဆိုလား အဲဒီအရောက်မှာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောက ဒက်ဝင်လျှောက် တာ ရသွားလို့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားတာ... တစ် နှစ်ကျော်ပြီတဲ့...”

“အင်း... မဆိုးပါဘူး... အန်ကယ်ဦးတမော်က ဘာတွေပဲ လုပ်နေလုပ်နေ သူ့သားနဲ့ သူ့သမီးကတော့ တည်တည်တဲ့ တွဲရှိပုံပဲ...”

“ဘုရားသုံးဆူမှာက အလယ်တန်းကျောင်းပဲရှိတယ် အစ် ကို... အဲဒီတော့ အန်ကယ်မော်က အလယ်တန်းအောင်ပြီး တဲ့ သားနဲ့သမီးကို ဟိုက်စကူးကျောင်းနေစေခဲ့တာ... ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သမီးနဲ့သားက သူတို့အိမ် ဘုရားသုံး ဆူကို ပြန်လာတာကလွဲပြီး သူတို့အိမ်နဲ့ စည်သူမော်တို့ က ရန်ကုန်မှာပဲ နေကြတာတဲ့... အန်ကယ်မော် ကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို ခဏခဏလာရတော့ သူတို့သားအဖတတွေဟာ အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ကြ တဲ့တဲ့...”

“ဒါမှန်တာပေါ့ ဒေဝီ... တကယ်ဖြစ်သင့်တာက ကျောင်းနေ

တဲ့အရွယ်မှာ ကျောင်းနေပြီး နောက်ပိုင်းပညာနဲ့အလုပ် စားသည် ဖြစ်ဖြစ်... မလုပ်စားသည်ဖြစ်ဖြစ် တက္ကသိုလ် က ဘွဲ့တစ်ခုခုရထားတာဟာ အလျော်ကန်ဆုံးပဲပေါ့ဒေဝီ မိဘတာဝန်က သားသမီးကို ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပေးစေရမယ်... သားသမီးတာဝန်ကလည်း တက္ကသိုလ် ဘွဲ့တစ်ခုခုရပြီးတဲ့အထိတော့ သင်ကြားတက်ရောက်ရမှာ ပဲ မဟုတ်လား... မိဘက ကျောင်းထားပေးပါလျက်နဲ့ ကျောင်းမနေတာဟာ သားသမီးတာဝန်မကျေရာရောက် တယ်...”

“ဘာလဲ... ဒေဝီကို တာဝန်မကျေဘူးလို့ အစ်ကိုပြောချင် တာ မဟုတ်လား...”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ...”

ဒေဝီမျက်နှာကလေး ညိုသွားပါ၏။

“ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ အစ်ကို... ဒေဝီ သူငယ်တန်းကစပြီး တောက်လျှောက်ကျောင်းနေခဲ့သားပဲ... ဂုဏ်ထူးမှတ်တွေ မရခဲ့ပေမဲ့ တစ်နှစ်တစ်တန်းတော့ ဒေဝီအောင်ခဲ့တာချည်း ပါပဲ... အဲ... ဆယ်တန်းဖြေတဲ့နှစ်မှာတော့ ဒေဝီစာမေး ပွဲကျတယ်... အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဒေဝီရဲ့ ဖေဖေက ဆုံးသွားတယ်... မေမေက နောက်အိမ် ထောင်ပြုပြီး ဘုရားသုံးဆူကို လိုက်လာတယ်... အဲဒီမှာ ဒေဝီစိတ်လေသွားပြီး စာမေးပွဲကျရတာ ဒေဝီ နောက်တစ် ခါ ကျောင်းဆက်တက်ချင်တဲ့စိတ် ဒေဝီမှာ မရှိတော့တာ”

ဒေဝီ၏ ခံစားချက်အသံနှင့် ညှိုးငယ်စွာပြောပြ
ချက်ကို သူက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ဒေဝီဘက်က မှန်သင့်သလောက် မှန်ကန်နေပါ

၏။

“တို့ တစ်ခုမေးချင်တယ်... ဒေဝီကို ညီမလေးလို ခင်မင်စိတ်
နဲ့ မေးချင်တာပါ...”

“အမယ်လေး... မေးချင်တာ မေးလိုက်ရင်ပြီးရော... ညီမ
လေးလို ခင်တာတွေ ဘာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့... မာမိ
က ပြောဖူးတယ်... သွေးသားတစ်စက်မှ မတော်စပ်တဲ့
အရွယ်ရောက်နေပြီ... ဖိုနဲ့မဟာ မောင်နှမလို ခင်မင်
တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလကားစကားတဲ့...”

သူရ ပခုံးတွန့်သွားပြန်ပါ၏။ ။

“ကဲ... မေးမယ်ဆို မေးလေ... အစ်ကို”

“ဒေဝီရဲ့ ဒက်ဒီဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ဒေဝီတို့သားအမိမှာ
ကိုယ့်ဟာကိုယ် တူထူထောင်ထောင်နဲ့ နေနိုင်တဲ့ အခြေအ
နေမျိုး မကျန်ခဲ့ဘူးလား...”

“အစ်ကိုက အဲဒါတွေ ဘာလို့မေးတာလဲ... အန်ကယ်မော်ကို
မေမေကောက်ခါင်ကာ လက်ထပ်လိုက်တာကို အမိထား
ပြီး အစ်ကိုမေးချင်တာ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဒေဝီ... အန်တီမွန်ဟာ ရုပ်ရည်ချောတယ်
အရွယ်ကျန်သေးတာ တို့အမြင်ပဲ... နောက်ပြီး အန်တီမွန်
ကို ကြည့်ရတာ တည်ကြည်တယ်... စိတ်ခါတ်ပျော့ညံ့သ

တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်အကဲခတ်မိတယ်... ဘာ
မဆို အန်တီမွန်မှာ အမှားအမှန်ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ ဦး
နှောက်အရည်အချင်းလဲ ရှိပုံရတယ်... ဒီလိုပြည့်ဝတဲ့ ဒေဝီ
မှာမိဟာ ဒေဝီဒက်ဒီဆုံးသွားပြီး မကြာခင်အတွင်းမှာ အန်
ကယ်ဦးဘမော်လိုလူကို ဘာလို့လက်ထပ်လိုက်တာလဲ...
အခြေအနေအရ ဆက်ပြီးအားကိုးအားထား လိုအပ်လို့
နှောက်အိမ်ထောင်ထူထောင်ရတာဆိုရင် အန်တီမွန်ရဲ့ရုပ်
အန်တီမွန်ရဲ့အရွယ်... အန်တီမွန်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ တခြား
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုရွေးပြီး လက်ထပ်နိုင်
မယ်လို့ တို့စိတ်ထဲက ထင်နေလို့ပါ... ဒေဝီ”

ဒေဝီက ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ရှင်းရှင်းနဲ့ တိုတိုပြောရရင် အန်ကယ်မော်ဟာ မာမိရဲ့
အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဘူးတယ်လေ... ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ
မမေ့သာဆိုပါတော့... အဲဒီတုန်းက အန်ကယ်မော်ဟာ
အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိတဲ့ဘဝတဲ့... ဒါကြောင့် အန်ကယ်မော်
ဟာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ အလုပ်ရှာတယ်တဲ့... မာမိက
အန်ကယ်မော်ကို စောင့်ပါသေးတယ်... နောက် အန်ကယ်
မော်ဟာ အခု သင်္ဇင်မော်တို့ရဲ့ အမေနဲ့တွေ့ပြီး မိဘတွေ
ချမ်းသာရုံမက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်နေတာမို့
လက်ထပ်ယူလိုက်တာတဲ့... အဲဒါတွေကို မာမိကကြားပြီးတဲ့
နောက် မာမိကလည်း ဒက်ဒီနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာ...
ဒက်ဒီက အရာရှိဘဝနဲ့ ဟိုပြောင်းဒီပြောင်းတွေ ဝေဝေ

မို့ အန်ကယ်မော်နဲ့ မာမီဟာ ထပ်ပြီးမတွေ့ ဆုံကြဘူး... အဲဒီနောက် ဒက်ဒီက အရာရှိကြီးဘဝနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်လေ ပြီး... ဖင်မြဲမြဲထိုင်တော့မှ ဈေးထဲမှာ အမှတ်မထင် ကယ်မော်နဲ့ပြန်တွေ့ကြတာတဲ့... အဲဒီအချိန်မှာ သူ့နဲ့ စည်သူမော်တို့ရဲ့ မိခင် အန်ကယ်မော်ရဲ့ ဇနီးဟာ ကုလွန်ပြီးစ အချိန်တဲ့... အန်ကယ်မော်နဲ့ မာမီဟာ ဟိုခေတ် မိတ်တွေအနေနဲ့ပဲ... ဒက်ဒီရှိကတည်းက အိမ်ကို လည်တာပဲ အစ်ကို... ဒါပေမဲ့ မာမီဟာ ဒက်ဒီအပေါ် တစ်စက်ကလေးမှ သစ္စာမဖောက်ဘူး... တကယ်ပဲ ငါ့ သားသား အန်ကယ်မော်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တယ်... အဲဒီနောက် ဒက်ဒီဆုံးသွားတာပဲ... အစ်ကို”

စကားအရှည်ကြီးပြောလိုက်ရသည့်အပြင် စိတ်ချမ်းသာပြောရသောကြောင့် ဒေဝီအတန်ငယ် ပင်ပန်းသွားပုံလည်း စကားကို တစ်ထောက်နားလိုက်သည်။

စောစောက ဇင်ယော်လေးတွေကို အစာကျွေးသော ကလေးတစ်သိုက်လည်း အနီးတွင် မရှိကြပါလေတော့

“ဒက်ဒီဆုံးသွားတာ အိမ်သုံးကားတစ်စီး... မာမီရဲ့ ငါ့နဲ့ ရွှေ့ ပတ္တမြားလက်ဝတ်လက်စားတချို့... ဘဏ်မှာ အထူးထားတဲ့ ငွေငါးသိန်းလောက် ကျန်ခဲ့ပါသေးတယ် အဲဒါ ဒေဝီရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေပါပေါ့...”

“အိမ်ကကော...”
 “ဟယ်(လ်)ပင်လမ်းက ပြည်ထောင်စုရိပ်သာတန်း...”

ဖေဖေရာထူးအရနေခဲ့ကြတာပဲ... ဒက်ဒီဆုံးသွားတော့ ပြန် အပ်ရတာပေါ့... အဲဒါတွေကြောင့်ရောငယ်ငယ်က ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်ရော အန်ကယ်မော်က ဇွတ်အတင်း တောင်းခံမှုကြောင့်ရော... မာမီက အန်ကယ်မော်ကို လက် ထပ်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့...”

ထပ်မံ၍ ဒေဝီပြောပြချက်ကို သူ့ရလက်ခံရပြန် သည်။

အန်တီမွန်နဲ့မုရာ တစ်သက်လုံး အရာရှိကတော် ဘဝဖြင့် နေလာခဲ့သဖြင့် ခင်ပွန်းဆုံးသွားသောအခါ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ပေမည်။ ဘဏ်မှ ငွေငါးသိန်းဆိုတာက ဆည်း နေရာကောင်းကောင်း အိမ်သန့်သန့်တစ်လုံးကို ငှားရမ်းရန် ပေါ်ငွေပင် မလုံလောက်။

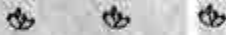
ယင်းသို့သော အထောက်အထားများကြောင့် အန်ကယ်ဦးဘမော်အား အန်တီလက်ထပ်လိုက်ခြင်းကို အပြစ်မ ချီသာ။

“က... ဒေဝီတို့သားအိမ်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ဒေဝီအားလုံး ပြောပြီးပြီ... အခု အစ်ကိုအကြောင်းတွေကို ပြောပြပါဦး”
 “ဟိုမှာ... ဆိပ်ကမ်းကပ်တော့မယ်... ဒေဝီ... နောက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး တို့အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြ မယ်... စိတ်ချ... တို့ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားရတာတွေကို ဖွင့်ပြောချင်နေတာမှ... စည်တော်ကြီးက 'တို့ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့စားတယ်ဟေ့'လို့ မြည်သံထွက်လာသလိုကို တို့က

ပြောပြဖွင့်ဟချင်နေတာပါ... ”

“ဘာရယ် အစ်ကို... တို့ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့စားတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်လဲ...”

“နောက်မှ ပြောမယ် ဒေဝီ... ဘာ... အန်တီမွန်ဆီသွားကြဖို့... တို့က ဇက်ပေါ်က မော်တော်ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းချရဦးမှာ...”

မော်လမြိုင်သို့ ရောက်ချိန်မှာ ညနေ(၄)နာရီထိုး ဖြိုဖို့ အန်တီမွန်က ဘုရားသုံးဆူကို ဆက်မသွားသင့်တော့ဘဲ မော်လမြိုင်တည်းခိုခန်းမှာပင် ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

ကမ်းနားလမ်းရှိ တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ညတည်းခို ခြသည်။

အန်တီမွန်နှင့် ဒေဝီတို့သားအမိက တစ်ခန်း သူရဲကောင်း တစ်ယောက်အိပ်အခန်းယူကြသည်။

ဒေဝီရေချိုးခန်းဝင်နေစဉ်... အန်တီမွန်သည် သူရဲကောင်းသို့ ရောက်လာသည်။

သူရဲကောင်းသို့ မိမိလာခြင်းကို သမီးဒေဝီ မသိစေချင် သော သဘောရှိပါ၏။

“သမီးဒေဝီက ရေချိုးရင်ကြာတတ်တယ်... ဒါကြောင့် မောင်သူရဲနဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရလောက်ပါတယ်...”

“အင်း... သမီးလေးဒေဝီရဲ့ အကြောင်းပါပဲ... မောင်သူ့အန်တီမွန်မှာ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေတယ်... အဓိက ကတော့ သမီးကို ဆယ်တန်းစာရေးထပ်ဖြေပြီး တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတဲ့အထိ မျှော်မှန်းချက်ထားတယ်... အခုလတ်တလော အန်တီမွန်ကိုယ်တိုင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားတဲ့ အပြစ်ရှိနေတော့ သမီးက ဇွတ်ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ မပြောရဲဘူးပေါ့ကွယ်...”

“ဧကသင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက ဒေဝီက အန်တီမွန် နောက်အိမ်ထောင်ပြုရတဲ့အကြောင်းတွေ ကျွန်တော့ကို ပြောပြပါတယ်... သူပြောတဲ့အထဲမှာ အန်တီမွန်ကို အပြစ်တင်တဲ့ သဘောမျိုးမပါပါဘူး... အခြေအနေအရဆိုတာ ဒေဝီသဘောပေါက်ပုံရပါတယ်...”

အန်တီမွန်က ဒေဝီရေချိုးနေသည့် ရေချိုးခန်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါပါပဲ မောင်သူရယ်... ဒေဝီကို အန်တီရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်သွားစေချင်တာပါပဲ... လမ်းခုလတ်မှာ သမီးလေးရဲ့ လမ်းကြောင်းပိတ်ဆို့သွားမှာ စိုးတယ်... သမီးလေး တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုခုရပြီး တစ်တောင်တင်တယ်နဲ့ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းဖြစ်သွားစေချင်တယ်... အန်တီမွန်အဖို့ကတော့ နစ်သွားပြီလေ... ကိုဘမော်က ဒုစရိုက်

လုပ်ငန်းသမားပဲ... ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးဟာ စိန်တွေ ရွှေတွေသီးနေတော့ကော တကယ့်လူတောထဲကို တိုးလို့မှ မရတာပဲကွယ်...”

သူရသည် ရေရေလည်လည်ကြီး သဘောပေါက်၏။

“ဘာလဲ အန်တီမွန်... ဒေဝီနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေလို့ မဟုတ်လား...”

“ဒေဝီက မောင်သူရအပေါ်မှာ တော်တော်လေး သံယောဇဉ်ထားချင်နေတယ်လို့ အန်တီမွန် အကဲခတ်မိသလားလို့ပါ... ဒီအရင်တုန်းကလည်း ဒေဝီဟာ ဘိုးဦးဖရင့်ယောက်ျား သူငယ်ချင်းတွေ ထားခဲ့ဖူးပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုမှ လက်ခံတဲ့စိတ်မျိုးမရှိခဲ့ဖူးနဲ့ အန်တီသိထားတယ်... အခု မောင်သူရကျတော့...”

သူရက လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံးကို မြှောက်ပြန်ပြင်...

“စိတ်ချပါ အန်တီ... မှန်တာပြောကြေးဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒေဝီကို လက်ဖျားနှဲ့တောင် မထိဘူး... မရိုးသားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတောင် မဟာဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒေဝီကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆန်းဆန်းပြားပြား မေတ္တာစိတ်လုံးဝမသက်ရောက်လို့ပဲ... နောက်တစ်ချက်ရှိတာက ဘယ်မိန်းကလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ရှိဘဝအခြေအနေနဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့ လုံးဝစိတ်မကူး

သင့်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်ခံယူထားလို့ပဲ... အဲ နောက်
တစ်ချက်ထပ်ပြီး ရှိသေးတာကတော့ အခုလော့လော့
ဆယ် ဒေဝီဟာ သူ့ဘဝကို ကယ်တင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်
တော့်ကို ကြည်ညိုအထင်ကြီးနေတာပါ... ဒေဝီက ငယ်
သေးတော့ သူ့ရဲကောင်းကို ကိုးကွယ်ချင်တဲ့စိတ်မျိုးသာ
ဖြစ်နေတာဆိုတာ ကျွန်တော်က သဘောပေါက်ထားတာ
ပါ... စိတ်ချ... ဒေဝီနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမပြုစွန်းစေရဘူး—
အန်တီမွန်...”

“ယုံတယ်... မောင်သူရ ဒီလိုပြောတာကို အန်တီမွန် ခြင်
ချက်မရှိယုံတယ်...တစ်ဖက်သားကို မြှောက်ပင့်ပြောတတ်
တဲ့အကျင့် အန်တီမွန်မှာ မရှိရိုးအမှန်ပါ... မောင်သူရဟာ
ဘဝနာပြီး ကိုဘမော်တို့ရဲ့ အသိုက်အဝန်းထဲကို ရောက်
လာပေမဲ့ တည်တယ်... မှန်တယ်ဆိုတာ တွေ့စကတည်း
က အန်တီအက်ခတ်မိပြီးသားပါ... အခုလောက် မောင်သူ
ရ ရဲ့နှုတ်က ပြောတဲ့စကားတွေရရင် အန်တီမွန် စိတ်ချ
ပြီကွယ်... သမီး လက်ရှိအနေအထားက မောင်သူရကသာ
ဆွတ်ရင် အသင့်ညွှန်မဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ရှိနေလို့ အန်တီမွန်ရဲ့
ရည်မှန်းချက် မပြည့်ခင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်
တာပါ... ဘာပဲပြောပြော မောင်သူရကိုယ်တိုင်က လူငယ်
အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး...”

“လုံးဝစိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီမွန်... ဘယ်လောက်ပဲ သွေး
သားမတော်စပ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီး ဖိုနဲ့မ ဖြစ်ပါစေ-

ရင်ထဲနှလုံးထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မေတ္တာ
မပါရင် မောင်လို့နှမလို မေတ္တာမျိုးအဆင့်က မကျော်လွန်
ပါဘူး...”

အန်တီမွန် ပြုံးလိုက်ပါ၏။ မိမိက သမီးကို ဆုံးမ
ကောင်းပြောခဲ့သမျှ သမီးက မောင်သူရကို ပြန်လည်ဖောက်သည်
ခဲ့သည်ကို ပြုံးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“လုံးဝ အန်တီမွန် စိတ်ချသွားပါပြီ... မပူတော့ပါဘူး
မောင်သူရ... အဲ တစ်ခုတော့ နောက်ဆက်တွဲ အန်တီမွန်
မောင်သူရကို တောင်းပန်ချင်တယ်... အခုလို အန်တီမွန်
လာပြောတဲ့အတွက် သမီးလေးကို မောင်သူရက ဆက်ဆံ
ရေးတင်းမပြစ်လိုက်ပါနဲ့နော်... သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲသွား
မှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ... လွန်ကြီးဆိုတာ နှစ်ဖက်က အပြိုင်ဆွဲမှ
လွန်ကြီးဖြစ်ရတာပါ... တစ်ဖက်တည်းဆွဲနေလို့ လွန်ကြီး
ဖြစ်မှာ မလာပါဘူး... ကဲ... ဒါပါပဲ... အန်တီသွားမယ်”

အန်တီမွန် နှုတ်ဆက်ပြီး ဒေဝီရေချိုးခန်းမှ မထွက်
လာမီ ပြန်သွားပေတော့သည်။

သူရသည် ထိုင်လျက်သား စဉ်းစားပါ၏။
မည်သို့ဖြစ်စေ... အန်တီမွန်သည် သမီးကို သိပ်ချစ်
သော မိခင်ကောင်းတစ်ဦးဟု သူရမှတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

သူရလည်း ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့သည်။
အမျိုးသားသတ်သူတ်၊ အမျိုးသမီးသတ်သတ်
ရေချိုးခန်းထဲအေးရိုးပေးပါ၏။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး သူရသည် အိပ်ရာ ထက်တွင် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး ကားမောင်းခဲ့ရ သဖြင့် ညောင်းနေပြီလည်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... ဟေး အစ်ကို ထမင်းစားကြ စို့တဲ့... မာမိက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့...”

ညစာထမင်းကို တည်းခိုခန်းဟိုတယ်အောက်ထပ် မှာပင် စားလိုက်ကြခြင်းဖြင့် ပြီးစီးသွားသည်။ ကျသင့်ငွေကို အန် တီမွန်က ရှင်းပေးပါ၏။

“မာမိ... သမီးလမ်းလျှောက်ချင်တယ်... မော်လမြိုင်မှာ ညအိပ်ရောက်ပြီး ညနေဆည်းဆာချိန်မှာ ကမ်းနားလမ်း ကို လေညှင်းခံမလျှောက်ရင် မော်လမြိုင်ရောက်ရကျိုး မနပ်ဘူးတဲ့...”

“မာမိ...နားနားနေနေ လဲလျောင်းချင်တယ်သမီး... မောင် သူရနဲ့ပဲ... သမီးလမ်းလျှောက်ပေတော့...”

အန်တီမွန် အခန်းသို့ပြန်တက်သွားသည်။ သူရနှင့် ဒေဝီ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာပါ၏။

“ကဲ... အစ်ကို ပြောပြတော့လေ... ဟို ဘုရင်ကြီးဖွဲ့စား တယ်ဆိုတာက စပြော... အခုအေးအေးဆေးဆေး မဟုတ် လား... ကမ်းနားမှာ လေညှင်းလေးနဲ့... စကားပြောလမ်း လျှောက်ရတာလောက် ဆေးဆေးတာ... ဘာရှိသေးသ လဲ...”

သူရက ကတိအတိုင်းပြောပြပါ၏။

“ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်တဲ့... အဲဒီ ဘုရင်ကြီးက ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ နန်းစည်းစိမ်မှာ ယစ်မှူး နေတတ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးမျိုးမဟုတ်ဘူး... သူ့အုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အခြေအနေမှန် ဘယ် လိုရှိသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်တဲ့... သူ့ရဲ့ မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတွေကိုမေးလိုက်ရင် တစ်တိုင်းပြည်လုံး အခြေ အနေအလွန်ကောင်းမွန်နေပါတယ် ဘုရား... တိုင်းသူပြည် သားလူအများ... စည်ပင်သာယာ ဝပြောလှကြောင်းပါ ဘုရားလို့ချည်း သံတော်ဦးတင်ကြသတဲ့... ကြာတော့ ဘုရင်ကြီးက သံတော်ဦးတင်ချက်တွေကို သိပ်မယုံချင် တော့ဘူး...”

“ဘယ့်နယ်... မေးလိုက်တိုင်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး စည်ပင် သာယာဝပြောပါတယ်လို့ချည်း လျှောက်တင်နေကြတယ် ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လားလို့ ဘုရင်ကြီးစိတ်ထဲ သံသယစိတ် ဝင်လာရောတဲ့... အင်း... ငါ အရှင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ကွင်းဆင်းလေ့လာမှ တော်ရောမယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ အဆောင်အယောင် ဆင်တော်... မြင်းတော်... ဝေါတော် တွေ စစ်မက်သူရဲရှိလိပ်တွေနဲ့ တိုင်းခမ်းလှည့်လည်စစ် ဆေးရင်... ငါလှည့်လည်မဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြင် ကောင်းကြည့်ကောင်း ရှုကောင်းအောင် ကောင်းကောင်း အရာရှိမှူးတော်မတ်တော်တွေက တင်ကြိုဖန်တီးထားရင် အစစ်အမှန် ငါမြင်တော် သိတော်မူမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဒီတော့ ငါကိုယ်တော် ရုပ်ဖျက်ပြီး အများသူလို ကိုယ်လို
ဝတ်ဆင်ပြီး ခြေကျင်လှည့်လည်ကြည့်မှတော်မယ်ဆိုပြီး
သူလူယုံဖော် စားတော်ကံကို တိတ်တိတ်ကလေး အဖေ
ခေါ်ပြီး သူတိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ ကျေးလက်တောရွာက တိုင်း
သူပြည်သားတွေကို လျှောက်ကြည့်တော်မူတယ်ဆိုပဲ... ”
“အဲဒီတော့ ဘာတွေတွေ့သလဲ အစ်ကို...”

“အင်း... အစစ်မှန်တွေ တွေ့တာတော့ အများကြီးပေါ့
ဒေဝီ... ခြံပြောရရင် ဘုရင်ကြီးကို အမြဲတမ်း သံတော်ဦး
တင်နေသလို တိုင်းသူပြည်သားတွေမှာ တကယ်တမ်း
မစည်ပင်တာတွေ... မဝပြောတာတွေ... ကိုယ်တော်တိုင်
မြင်ရ... ကြားရ... သိရတာတွေ ရှိတာပေါ့...”

“အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက ဒေါပွတယ်... ငါ့ရဲ့မျိုးမတ်တွေ
ငါ့ကို လိမ်ညာလျှောက်တင်နေကြတာပဲ... တိုင်းသူပြည်
သားတွေ ဘယ်မှာစည်ပင်သာယာဝပြောလို့လဲ... သူတို့
ဟာ သူတို့ စည်ပင်သာယာဝပြောနေတာပဲ ဖြစ်မယ်...
ငါ ရွှေနန်းတော်ကို ဈာန်ချင်းပြန်မယ်... တကယ် တိုင်းသူ
ပြည်သားတွေ စည်ပင်သာယာဝပြောလာအောင်... ငါ
ဆောင်ရွက်မယ်... ဆိုပြီး အပြန်ခရီးကို ပြန်လာတယ်တဲ့”
“ဘုရင်ကြီးက သိပ်တော်တာပဲနော်... အစ်ကို တကယ်စိတ်
ရင်းကောင်းတာပဲ...”

“ဒါပေမဲ့ ဒေဝီရယ်... ဘုရင်ကြီးခမျာ လာတုန်းကလည်း
ခြေကျင်... အပြန်ခရီးကျတော့လည်း ခြေကျင်ဆိုတော့

သိပ်ပင်ပန်း သိပ်ဆာပြီး မောလည်းမော... ဆာလည်း
ဆာတာပေါ့...”

“ဒါနဲ့... ရွာကလေးတစ်ရွာ အဝင်ကျတော့ မုဆိုးမတစ်
ယောက်ဟာ သူ့တဲအိမ်ကလေးရှေ့က မြေကွက်လပ်မှာ
မောင်းထောင်းနေတာတွေ့ရဆိုပဲ... မောင်းထောင်းဆန်
ဖွတ်ရာက ထွက်လာတဲ့ ဖွဲနဲ့ကို ဘုရင်ကြီးရှုစိုက်မိတယ်
ဖွဲနဲ့ဟာ သိပ်မွှေးနေတယ်ဆိုပဲ... ဘုရင်ကြီးခမျာ ဗိုက်က
လည်း တအားဆာလောင်နေတော့...”

“ဟဲ့... စားတော်ကံ... ဟိုမောင်းထောင်းဆန်ဖွတ်နေတဲ့
မိန်းမဆီသွားပြီး ဖွဲတစ်ဆုပ်လောက် သွားတောင်းခြေစမ်း
ငါ ဘုန်းပေးတော်မူမယ်လို့ မြွက်ကြားစေခိုင်းလိုက်သတဲ့”

“ဟာ... မသင့်တော်ပါဘူးဘုရားလို့ စားတော်ကံကြီးက
ပြန်လျှောက်ထားတယ်...”

“အမှန်တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ နန်းတော်ထဲမှာ ပွဲတော်တည်
ရင်... ကြက်... ဝက်... ဆိတ်... ငါး... ပုစွန်... တွေနဲ့ ဟင်းလျာ
တော် အမယ်ပေါင်း များစွာနဲ့ တကယ့်ကောင်းပေ ဘုန်း
ပေးဆိုတာတွေကို ဘုန်းပေးတော် မူနေကြပေကိုး... ဒီ
တော့ အခု မုဆိုးမမောင်းထောင်း ဆန်ဖွတ်ရာက ထွက်
လာတဲ့ ဖွဲကိုတော့ ဘုရင်ကြီးက စားတော်ကံကို...”

“မောင်မင်း လျှာမရှည်နဲ့... သင့်တော်၏ မတော်၏ကို
ဆုံးဖြတ်ရန် ငါဘုရင်သာဖြစ်တယ်... မောင်မင်းအနေနဲ့ ငါ
ခိုင်းတာသာလုပ်... သွား... ဖွဲတစ်ဆုပ်သွားတောင်းစမ်း”

လို့ မိန့်မှတ်တော်မူတယ်... တဲ့။

“ဒီတော့လည်း စားတော်ကံခများ... အမိန့်ကို မလွန် ဆန်ခဲ
 တဲ... မုဆိုးမဆီက ဖွဲတစ်ဆုပ်သွားပြီး တောင်းယူပေး
 တယ် ဘုရင်ကြီးကို ဖွဲတစ်ဆုပ် ဆက်သရတယ်...”

“ဘုရင်ကြီးခနော မောလည်းမော... ဆာလည်းဆာ... ဖွဲနဲ့
 လေးကလည်း သင်းနေတာနဲ့ ဖွဲတစ်ဆုပ်ကို အားရပါး
 နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် ဖွဲတော်တည်လိုက်တယ်တဲ့... အဲ... ဖွဲ
 တော်တည်ပြီးတဲ့နောက် စားတော်ကံကို မိန့်မြှောက်တော်မူ
 ပြန်တယ်...”

“ဟဲ... စားတော်ကံ... ငါ ဘုရင်ဖွဲစားတာကို မောင်မင်း
 တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး... ငါ ဖွဲစားတာ
 ပေါက်ကြားသွားရင် မောင်မင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ
 မဖြစ်နိုင်ဘူး... ငါဘုရင်ဖွဲစားတာ ပေါက်ကြားရင် မင်းသေ
 ပြီသာမှတ်... ငါ မင်းကို သေဒဏ်ပေးမယ်လို့ နှုတ်ပိတ်
 မိန့်ကြားတော်မူလိုက်တယ်တဲ့...”

ဒီလိုနဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပြန်ရောက်တော့ ဘုရင်ကြီးက
 သူကိုယ်တိုင်လုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ဆောင်ပါလေရောတဲ့
 အဲ... ခက်နေတာက စားတော်ကံပဲ... ဒေဝီ... မဖွယ်မရာ
 ဘုရင်ကြီးက ဖွဲစားတာကို ဘယ်သူ့ ကိုမှမပြောရဲဘဲ ရင်ထဲ
 မှာ မျိုသိပ်ထားရတာ ကြာလေ... အစိုင်အခဲကြီးလာလေနဲ့
 ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ... မျိုသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘော့ဘူး ဆိုပဲ...”

“ဒီစားတော်ကံတော့ လျှောက်ပြောရင်သေတော့မှာပဲ

နော်... အစ်ကို...”

“ဒါကလည်း လူ့သဘာဝ လူ့သဘော လူ့မနောပဲ ဒေဝီ...
 မပြောနဲ့ဆိုလေ ပြောချင်လေပဲ... မျိုသိပ်ထားရလေ ဖွင့်
 အန်ချင်လေပဲ...”

“စားတော်ကံ ခင်ဗျာ... ပေါက်ကြားရင် သေဒဏ်ခံရမှာမို့
 သူ့သားမယားကို ဘုရင်ကြီးဖွဲစားတာကို မပြောရဲဘဲ
 ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်နေလိုက်တာ... နောက်ဆုံး မမျိုသိပ်နိုင်
 တဲ့အဆုံး... စားတော်ကံဟာ တစ်ယောက်တည်း တော
 နက်ကြီးတစ်ခုကိုသွားပြီး လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိတဲ့
 နေရာက သစ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုထဲကို ခေါင်းသွင်းပြီး မျိုသိပ်
 ထားရသမျှ အားရပါးရကြီး... တို့ ဘုရင်ကြီး ဖွဲစားတယ်...
 လို့ အားရပါးရ အော်ပြောလိုက်တယ်တဲ့...”

ဒေဝီမှာ ခစ်ခစ်တက်အောင် ရယ်ပေတော့သည်။

စားတော်ကံကြီးအဖြစ်က ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှပေသည်ကိုး။

“စားတော်ကံကြီးက ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်...
 အစ်ကို...”

“အေး... ဆက်နားထောင် ဒေဝီ... ဒီထက်ပိုပြီး ရယ်စရာ
 ကောင်းတာလာဦးမယ်... အဲဒီလိုနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ
 မှာလည်း စီးပွားရေး... ကျန်းမာရေး... ဘာသာရေး... သာ
 သနာရေးတွေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာလို့ ဘုရင်ကြီးက
 သိပ်ပြီး နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်တော်မူသတဲ့...
 တိုင်းပြည်ကြီးကတယ် စည်ပင်ဝပြောလာတော့ တိုင်းပြည်

ရဲ့ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့ စည်တော်ကြီးကိုလည်း အသစ်
 လဲရမယ်တဲ့... လက်ရှိစည်တော်ကြီးက ဟောင်းသွားပြီ...
 မင်းချင်းတို့ စည်တော်အသစ်လဲဖို့ သစ်ပင်ကောင်းကောင်း
 သစ်ခေါင်းကောင်းကောင်းရှာကြလို့ ဘုရင်ကြီးက အမိန့်
 ပေးတော်မူတယ်... အမိန့်တော်အတိုင်း မင်းချင်းတို့ဟာ
 တောနက်ကြီးထဲဝင်ပြီး... သစ်ပင်ကောင်းကောင်း သစ်
 ခေါင်းကောင်းကောင်းကို ဝင်ရှာတော့ ဟိုတစ်ခါက စား
 တော်ကဦးခေါင်းသွင်းပြီးအော်ပြောခဲ့တဲ့ ရင်ဖွင့်ခဲ့တဲ့ စည်
 တော်ကြီးကို ရွေးချယ်... အပင်ခုတ်ပြီး ကျကျနနစည်
 တော်ကြီး ပြုလုပ်တယ်ဆိုပဲ... စည်တော်အသစ်ကြီးလည်း
 ပြီးသွားရော ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် စည်တော်သစ်ဖွင့်ပွဲ
 ကျင်းပပြီး စည်တော်ကြီးကို ဘုရင်ကြီးကိုယ်တော်တိုင်
 တီးခတ်တော်မူလိုက်တယ်တဲ့... အဲ စည်တော်သစ်ကြီးကို
 ဘုရင်ကြီးကိုယ်တော်တိုင် တီးခတ်တော်မူလိုက်တာနဲ့...
 စည်တော်ကြီးက မြည်ဟီးထွက်လာတဲ့ အသံဟာ ထုံးစံ
 အတိုင်း ထီး... ထီး... ထိန်... ထိန်လို့ အသံမျိုးထွက်မလာဘဲ
 တို့... ဘုရင်ကြီး ဖွဲစားတယ်... အသံကြီး မြည်ဟိန်းထွက်
 ပေါ်လာသတဲ့... ”

ဒေဝီတစ်ယောက် ထပ်မံပြီး ခစ်ခစ်တက်ရယ်မော
 သည်မှာ မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်အထိဖြစ်သွားပေသည်။
 “ကြံကြဖန်ဖန် အစ်ကိုရယ်... စည်တော်ကြီးက 'တို့ဘုရင်
 ကြီး... ဖွဲစားတယ်' လို့ မြည်သတဲ့... မဖြစ်နိုင်တာကြီးပါ

အစ်ကို... ”
 “ဒါဟာ ပုံပြင်ပါ ဒေဝီ... ပုံပြင်ဆိုတာက တိရစ္ဆာန်က
 စကား ပြောတာတွေ... မြင်းကြီးက အတောင်ပေါက်ပြီး
 မိုးပေါ်ပျံ တာတွေစတဲ့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပါလာတာကို
 ခွင့်လွှတ်ရ တဲ့ သဘောရှိပါတယ်... ”
 “ဒါပေမဲ့... ပုံပြင်ထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းတွေ...
 သင်ခန်းစာကောင်းတွေ ပါလေ့ရှိတယ်... အခု... တို့ဘုရင်
 ကြီးဖွဲစားတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ရဲ့ တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်က
 မပြောနဲ့ဆိုရင် မမြဲမသိပ်နိုင်ပြောချင်တတ်တဲ့ လူ့သဘော
 လူ့မနောကို ဖော်ပြတာရယ်... လူ့ပိုးစပ်တစ်ပေါက်ဟာ
 ဘယ်လို အမိန့်အာဏာနဲ့ ပိတ်ပိတ် မလုံနိုင်တာရယ်ကို
 ဖော်ပြထားတယ်... သင်ခန်းစာပေးထားတယ်... ”
 “ဒါကြောင့်လည်း တို့အကြောင်းကို တို့ဟာ ရင်ထဲမှာ အင်
 မတန်မြို့သိပ်ပြီး မရတဲ့အဆုံး အချိန်မှာ ဒေဝီက... တို့
 အကြောင်းပြောပြပါဆိုတော့ တို့ကလည်း သိပ်ဖွင့်ပြော
 ချင်နေတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး တို့ဘုရင်ကြီး ဖွဲစားတယ်ဆို
 တဲ့ ပုံပြင်နဲ့ နှိုင်းပြောလိုက်တာပါ... ဒေဝီ ”

ခစ်ခစ်တက် မျက်ရည်ကျရယ်မောနေရာမှ ဒေဝီ
 ကိုနာလေး အတည်အတုံ့ဖြစ်သွားသည်။
 “ဒေဝီ... အစ်ကိုအကြောင်းကို သိပ်ကြီးကို သိချင်ပါတယ်...
 အစ်ကို... ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုနာမည်ကို 'ကျား
 နာ' လို့ နာမည်ပေးတာလဲဆိုတာရယ်... ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကို

ဟာဒီဘဝမျိုးရောက်လာရပြီ... အင်မတန်စွာတဲ့ ကိုအေး...
နိုင်လိုလူမျိုးတို့ကိုတောင် အစ်ကိုက အနိုင်ယူနိုင်တယ်...
တာတွေပေါ့လေ... ဒေဝီသိပ်သိချင်တာပဲ... "

"နားထောင်... ဒေဝီ... တို့ရင်ဖွင့်ပြောချင်နေတာပါ... လူတွေ
မှာ အသည်းအင်မတန် နုနယ်တဲ့ ကလေးအရွယ်ကလေး
မခံမရပ်နိုင်လောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ဆက်တိုက်တွေ့
ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုရင် နာကြည်းမှုဟာ နှလုံးသားထဲမှာကပ်
မကလားဘူး... အရိုးထဲအထိ စွဲပြီး နာကြည်းခံစားရတယ်
ဒေဝီရန်ကုန် သင်္ချိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တို့ချစ်မေရဲ့ နာမည်
က 'ဒေါ်ခင်မေစိုး'တဲ့... "

"ဒေဝီ... အဲဒီ အုတ်ဂူက အစ်ကိုရဲ့ ချစ်မေမေအတွက် ထုံး
ထားတဲ့ ကဗွည်းစာတမ်းလေးကို ဖတ်ခဲ့လို့ မှတ်မိပါတယ်
အစ်ကို... "

"အေး... တို့ရဲ့ ချစ်မေမေဟာ မျိုးကောင်းရိုးကောင်းက
ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာတာပဲ... မေမေမှာ မောင်နှမ
နှစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်... မေမေ အစ်ကိုနာမည်က ဦးပြည်
တဲ့... မိဘလက်ထက်မှာမေမေက မိုက်မဲတာတစ်ခုကို ကွ
လွန်မိခဲ့တယ်... ရည်းစားထားပြီး လင်နောက်လိုက်ပြေး
လိုက်တဲ့ ယောက်ျားကလည်း... ကလေးကချေလူတ
ယောက်ဖြစ်နေတယ်... အဲဒီ အချိန်ကစပြီး မေမေ
မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမဆွေမျိုးတွေရဲ့ ဝိုင်းပယ်တာခံရ
အနိုင်မသဝကို ရောက်သွားတာပဲ... "

"မေမေရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ဦးပြည်စိုးကတော့ တက္ကသိုလ်
က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရတဲ့အထိ ပညာသင်တယ်... ဘွဲ့ရပြီး
တဲ့နောက် အရာရှိဖြစ်လာတယ်... ဦးပြည်စိုး ယူတဲ့မိန်းမ
ကလည်း အဆင့်အတန်းခြင်းတူပြီး ချမ်းသာတဲ့ မိဘက
ဆင်းသက်လာတဲ့ ဆရာဝန်မ ဒေါ်ခင်ခင်တဲ့... ဦးပြည်စိုးနဲ့
ဒေါ်ခင်ခင်က မွေးဖွားလာတာကျတော့ သမီးအကြီး
မဖြူဖြူစိုးနဲ့ သားအငယ် ကိုဝဏ္ဏစိုးတဲ့... "

"အနိုင်ကြီး အဖီးလှတဲ့ မိသားစုပေါ်နေတဲ့ အစ်ကို... "

"ဒါပေါ့... ဒါပေါ့... အဲဒီအနိုင်ကြီး အဖီးလှတဲ့ မိသားစုမို့
မေမေနဲ့ တို့ကို ဝိုင်းနှိမ်ကြတာပေါ့... "

"ပြောပါ အစ်ကို... အစ်ကိုနဲ့ အစ်ကိုမေမေကို ဘယ်လို
ကြောင့် ဝိုင်းနှိမ်ကြတာလဲဟင်... "

"မေမေက သူ့ချစ်သူနဲ့ လင်နောက်လိုက်ပြေးပြီး သုံးလေး
နှစ်လောက်ကြာမှ တို့ကို မေမေက မွေးတယ်... မေမေကို
ဝိုင်းပယ်ထားတာမို့ မေမေက သူတို့ဆီ မသွားရဘူး...
အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ တို့ရဲ့ အဘိုးနဲ့ အဘွားဟာ ကွယ်
လွန်သွားခဲ့တယ်... မေမေကို အမွေစားအမွေခံသမီးအဖြစ်
မွန်ပယ်တာကြောင့်မို့ မိဘပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တို့ဘ
ကြီးစိုး(ဦးပြည်စိုး)က အားလုံးသိမ်းယူ အမွေဆက်ခံတယ်
တိုတိုပြောရရင် တို့ဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှာ တို့အဖေဟာ
မေမေကို စွန့်ခွာပြီး တစ်ခါတည်း အိမ်ကထွက်သွားတယ်
မေမေကို ယူကတည်းက သူရွေးသမီး အမွေရမှာပဲဆိုတဲ့

အမြင်နဲ့ ယူခဲ့တာဆိုတော့ မေမေမှာ ဘာအမွေမှလည်း မရရော တို့အဖေကတို့သားအမိကို စွန့်ခွာသွားတဲ့ သဘောပဲ... ”

“အစ်ကို အရမ်းကံဆိုးတာပဲနော်... ”

“ဒီထက်မက ကံဆိုးတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ် ဒေဝီ... မေမေကို တို့အဖေက စွန့်ခွာသွားတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်တဲ့ မေမေဟာ အစ်ကိုရင်းဖြစ်တဲ့ တို့ရဲ့ဘကြီးစိုးဆီ ပြန်သွားခယတောင်းပန်ပြီး ဘကြီးစိုးတိုက်အိမ်ကြီးက နောက်ဖက်အခန်းတစ်ခုမှာ မေမေနဲ့ တို့သားအမိနေဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်... တကယ်တော့ ဘကြီးစိုးက စိတ်သဘောထား မဆိုးပါဘူး... မေမေက သူ့ညီမအရင်း ခေါက်ခေါက်ဆိုတော့ ညှာတာစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်စိတ်မျိုးလောက်တော့ ရှိပါတယ်... ”

“တို့ကိုလည်း ကျောင်းဆက်ထားပေးပါတယ်... မေမေကတော့ သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်သားသာ လုပ်ကိုင်ပေးရတာပေါ့လေ... ကဲ... တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲပြောမယ် ဒေဝီ... အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘကြီးနဲ့ သမီးကြီး မေဖြူကတော့ တို့သားအမိအပေါ် အကြင်နာလေးရှိပါတယ်... ”

“အဲ... အန်တီဇင်နဲ့ သားငယ် ကိုဝဏ္ဏကတော့ တို့သားအမိအပေါ် အကြင်နာစိတ်မရှိရုံမက သေးဘူး... မတူမတန်တဲ့ သဘောနဲ့ အနှိမ်ခံခဲ့ရတာတွေ အများကြီးပဲ... ”

“ကိုဝဏ္ဏက ဆိုရင် သူဘောလုံးကန်ရင်... တို့က ဘောလုံး

ကောက်ပေးရတယ်... သူ့စက်ဘီးစီးရင် တို့က နောက်ကလိုက်တွန်းပေးရတယ်... သူမုန့်ဝယ်ခိုင်းရင် တို့က ပြေးဝယ်ပေးရတယ်... တို့နာမယ် သူရကို ဘယ်တော့မှမခေါ်ဘဲ ဟောကောင်လို့ပဲခေါ်တယ်... သူ့အင်္ကျီဘောင်းဘီအကျတွေကိုသာ တို့ဝတ်ရတယ်... ”

“ဒါတွေကို အစ်ကိုရဲ့ မေမေကခံနေသလား... အစ်ကိုတစ်ဖက်သက်အနှိမ်ခံနေရတာတွေ... အစ်ကိုရဲ့ မေမေကို ပြန်မတိုင်ဘူးလား... ဒေဝီကြားရတာ ကြားထဲက အစ်ကိုအတွက် ရင်နာလိုက်တာ... ”

“တို့မေမေကို တို့က ပြန်တိုင်ဖို့မလိုဘူးလေ... နေ့စဉ် တို့ကနှိမ်ခံနေရတာ မေမေမြင်တွေ့နေတာပဲ... မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ အနှိမ်ခံဖြစ်နေတာကို တို့ပြောပြီးသားပဲ... မေမေမှာ လင်က စွန့်ပစ်သွားတာကြောင့်ရော... အခုလို အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်အိမ်မှာ အနှိမ်ခံနေရတာရော... နေ့စဉ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရာကအစ နှလုံးရောဂါစပြီး ဖြစ်လာတယ်... ”

“ကိုဝဏ္ဏစိုးဆိုတဲ့လူနဲ့ သူ့အမေဆိုတဲ့ ဒေါ်ဇင်ဇင်ဆိုတာကို ဒေဝီမုန်းလိုက်တာ... ”

“ဘဝအကျိုးပေးပေါ့ ဒေဝီ... အဲဒါတွေက တို့ကလေးဘဝမှာ ခံခဲ့ရတာတွေ... နာခဲ့ရတာတွေပါ... အရိုးစွဲအောင် တို့ရင်နာခဲ့ရတယ် ဒေဝီ... ကလေးဘဝမှာ တခြားအနှိမ်ခံရတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်... တို့ ကြိုတင်မှိတ်ခံခဲ့ပါ

တယ်... မေမေက ငါ့သား စာကိုသာ အဓိကထားပြီး ငြိစားဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ပဲ တို့စာကို ဖိကြိုးစားခဲ့တယ်... ဝဏ္ဏက ကျူရှင်တွေကို ဈေးကြီးကြီးပေးတတ်နိုင်တော့တော့ ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာမှန်မှန်ကြိုးစားပဲ ရတယ်... ဘာကျူရှင် ညာကျူရှင်မှလည်း တက်ခွင့်ဘူး... အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ... ဒါတွေက ကဘဝက ဖြစ်ခဲ့တာတွေပါ... ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်း အရောက်လာခဲ့ရတယ်... ”

“အစ်ကိုအရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ကော တွေ့ဆက်ဖြစ်သေးလဲ... ဟင်”

“တို့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေမှနှင်းတို့သိပ်ချစ်တဲ့ မေမေဟာ နှလုံးရောဂါနဲ့ပဲ ကွယ်လွန်ဆုံးသွားရှာတယ်... ”

“အယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်... ”

“ဘကြီးစိုးက သူ့သီမကို မေမေတို့ ကောင်းကောင်းမွေးသဂြိုဟ်ပေးပါတယ်... အဲ... ဒါပေမဲ့... မေမေ ဆုံးရှုံးနောက်တစ်လအကြာမှာ ဘကြီးစိုးကို သူတို့ရဲ့ဌာနက ခြားကို လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သင်တန်းတက်ဖို့ရွေးချယ်စေလိုက်တယ်... ထိုအတွက် ဘကြီးစိုးအိမ်မှာ မရှိတော့ထပ်ပြီး အားကိုးစရာမရှိဖြစ်သွားရပြန်တယ် ဒေဝီ... ”

“အစ်ကို သိပ်ကံဆိုးတာပဲနော်... ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကိုဝဏ္ဏက ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ပထ-

တက်နေပြီ... မမဖြူက ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ်ရောက်နေပြီ... ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေထွက်လာတော့... တို့ဟာ လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တယ်... ”

“အစ်ကိုက သိပ်တော်တာပဲနော်... ဒီလောက် အနှိမ်ခံဘဝကြားထဲက ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တယ်... နှစ်ချင်းပေါက်လည်း အောင်တယ်... ”

“တို့ဘဝက စာကြိုးစားရုံကလွဲပြီ... ဒီပြင် ဘာအပျော်အပါးမှမရှိတာဘဲ ဒေဝီ... ဘကြီးစိုးတို့မိသားစု ရပ်ရှင်သွားကြည့်တဲ့အခါနဲ့... တခြားပွဲလမ်းသဘင်သွားတဲ့အခါတို့သား အဓိက စာကိုပဲ ဖိကြိုးစားခိုင်းတာတွေကြောင့်... တို့ အခုလို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့ရတာပါ... ”

“အစ်ကို... လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ပြီးတဲ့နောက်... ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ အစ်ကို... ”

“အောင်မှတ်တွေသတ်မှတ်ချက်အရ... တို့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရောက်နိုင်ခွင့် အမှတ်ရတယ်... သတ်မှတ်တဲ့ အမှတ်ထက်တောင် တို့ရတဲ့အမှတ်က အမှတ်နှစ်ဆယ်ပိုနေသေးတယ်... ဒါပေမဲ့... အဲဒီမှာဓာတ် ပြဿနာအကြီးအကျယ် တို့မှာဖြစ်သွားတာပဲ... တို့က တို့ဘဝကို အမြင့်တက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒအပြင်းအထန်ရှိတယ် မဟုတ်လား... အဲဒီအချိန်မှာ မေမေကလည်း ဆုံးသွားပြီ... မေမေ ဆုံးသွားတာဟာတို့ အဖို့တော့... မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးကြေမှုက်နီးဆိုက်သွားတာပဲ... ”

“ဆက်ပြောပါ အစ်ကို...”

“မေမေသာ အသက်ထင်ရှားရှိနေခဲ့ရင်... တို့ကို မဖြင့်ဖြင့် တွဲနည်းနဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးသေချာတယ်... ဘကြီးစိုးကလည်း နိုင်ငံခြားသွားနေ... အန်တီဇင်ကိုပဲ တို့ကို ဆေးတက္ကသိုလ်ဆက်ထား... အောက်ကျခံပြီး တို့ပြောရတာပေါ့...”

“အန်တီဇင်က... တို့ပြောတာကို အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် ဘာမှတောင် အဖြေမပေးရသေးပါဘူး... ကိုဝဏ္ဏကတော့ တို့ကို ဟောက်တော့တာပဲ...”

“ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့ဆေးတက္ကသိုလ်နဲ့တန်လို့လား... ဆေးတက္ကသိုလ်တက်တယ်ဆိုတာ လွယ်သလား... မင်း ၀၊မရှိဘဲ ဝိ၊လုပ်ချင်တဲ့ကောင်...”

“အခု... ကျွန်တော် ရတဲ့အောင်မှတ်တွေဟာ... ကိုဝဏ္ဏရဲ့အမှတ်ထက်... ဆယ်ရှစ်မှတ်တောင် ပိုရတာ... ကိုဝဏ္ဏ... ကိုဝဏ္ဏတုန်းက ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာပဲရတာ... ကျွန်တော်က လေးဘာသာဂုဏ်ထူးရတာပါ... ကျွန်တော် ဘာကျူရှင်မှ မတက်ဘဲရတာ... ဒါ့ကောင်... ကျွန်တော် ဆေးတက္ကသိုလ် မတန်ဘူးလား...”

“အဲမာ... မင်းလိုကောင်က... ငါ့ကိုများ လာပြိုင်လဲ... ငါ့ကို ပြိုင်ချင်ဦး...”

“အဲဒီလို တို့ကို ဒေါ်ကြီးမောကြီးနဲ့ပြောပြီး... စားပွဲပေါ် ရှိနေတဲ့ ဖန်သား ဆေးလိပ်ခွက်နဲ့ တို့ကို ပစ်ပေါက်တာ...”

တို့က ထိုင်လျက်သားဆိုတော့ ဦးခေါင်းတိမ်းပြီး ရှောင်ပေမဲ့... တို့ ပခုံးကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသွားတယ်... ဆေးလိပ်ခွက်က ဖန်သားအထူးစားလည်း ဖြစ်ပြန်... ပခုံးရိုးကိုလည်း ထိပြန်ဆိုတော့... တို့ တော်တော်နာသွားတယ်...”

“ရုတ်တရက်... တို့အထိနာသွားတာမို့... တို့ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး ဒေဝီ... တို့... ဒေါသအလျောက် ကိုဝဏ္ဏကို ခုန်အုပ်ပြီး... လက်သီးနဲ့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် သူ့မျက်နှာကို ထိုးပစ်တာ... ကိုဝဏ္ဏ သွားနှစ်ချောင်းကျွတ် ထွက်သွားပြီး... သတိမေ့လဲကျတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်”

“ကောင်းတယ်... ဒါမှ မှတ်ကရောပဲ...”

“မကောင်းဘူး ဒေဝီ... အန်တီဇင်က သူ့သား ဒီလောက် ကြီးခံလိုက်ရတာကို သိပ်စိတ်ဆိုးပြီး... ဒီကိစ္စ ရံမှာအမှုဖွင့်တယ်... သွားနှစ်ချောင်းကျွတ်ထွက်သွားတာမို့... ပုဒ်မ သုံးရာရှစ်ဆယ်ခြောက်နဲ့ အမှုဖွင့် ခွဲချက်တင်တာ တို့ ခံရတယ်... သူတို့အနေနဲ့... အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကောင်းကောင်းငှားနိုင်တယ်... တို့မှာက ငုတ်တုတ်... တို့ဘက်က ဘယ်သူမှ လိုက်ပါရပ်တည်ပေးတဲ့သူ မရှိဘူး... အမှန်အတိုင်း တရားရုံးမှာ မဖြူကထွက်ဆိုတယ်... ကိုဝဏ္ဏက ဆေး လိပ်ခွက်နဲ့စပြီးပေါက်လို့ တို့ပခုံးကိုထဲသွားတယ်... အဲဒီတော့မှ တို့က ကိုဝဏ္ဏကို ပြန်လုပ်တာလို့... မဖြူက ထွက်ဆိုပေးတယ်လေ...”

“နောက်တော့... တရားရုံးနဲ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့က တို့ဟာ

ကျောင်းသားအရွယ်နဲ့ ကျောင်းသားဘဝပဲ ရှိသေးတယ်...
ယခင်ကလည်း ဘာဖြစ်မှုတစ်ခုမှ ကျူးလွန်ခဲ့တာမျိုး မှ
ဘူး... မမဖြူရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ တင်ကြိုကြိုစည်တာမျိုး
လည်းမဟုတ်ဘဲ... ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်သူလုပ် ကိုယ်
လုပ်၊ လုပ်ကြတာသာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆချက်တွေထား
တယ်...

“ဒါဆို... အစ်ကို အမှုက လွတ်သွားရောပေါ့နော်...”
“မလွတ်ဘူး ဒေဝီ... တို့ကို ထောင်ဒဏ်ခြောက်လကျခံစေ
လို့ တရားရုံးက အမိန့်ချတယ်...”
“ဟင်...”

“အဲဒါ အသက်ညှာဆုံး အမိန့်ပဲ ဒေဝီ... သွားနှစ်ချောင်း
ကျွတ်သွားတာဟာ ကိုယ်အင်္ဂါချို့ ယွင်းသွားစေမှု... ပုဒ်မ
သုံးရာနှစ်ဆယ့်ခြောက်နဲ့ အကျုံးဝင်တာမို့... ထောင်ဒဏ်
လေးငါးခြောက်နှစ်အထိ စီရင်ချက်ချနိုင်တယ်...”

“ဒါဆို... အစ်ကို ထောင်ကျသွားသလား...”
“ခြောက်လကျတယ်လေ...”
“ဒေဝီ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ...”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဒေဝီ... ဒါပေမဲ့... တို့ ထောင်ထဲမှာ
ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်...”

“အို... ထောင်ထဲရောက်သွားတာတောင် ကံကောင်းသတဲ့
လား အစ်ကို...”
“တို့ ထောင်ထဲရောက်သွားတော့... ဦးဥက္ကာဆိုတဲ့ အသက်

ငါးဆယ်လောက် လူကြီးက တို့ကို ကူညီတာမို့ ကံကောင်း
တယ်လို့ ပြောရတာပါ...”

“ထောင်ဆိုတာက လူသစ်ဝင်လာရင် လူဟောင်းနှစ်ကြီး
သမားတွေက အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိတယ်... အထဲမှာ ဦးဥက္ကာ
ကိုတော့ ထောင်ကျအားလုံးက ကြောက်လည်းကြောက်
ကြတယ်... ရိုသေလည်း ရိုသေကြတယ်... ဦးဥက္ကာကို
ဘယ်ထောင်ကျသမားကမှ မလွန်ဆန်ရဲဘူး... ဦးဥက္ကာက
လည်း သိပ်ကျွမ်းတယ်... ဘယ်လောက်မိုက်တယ်ဆိုတဲ့
ထောင်ကျတစ်ယောက်တလေကမှ ဦးဥက္ကာကို အန်မတုရဲ
ဘူး... မယှဉ်ပြိုင်ရဲဘူး...”

“အဲ... တို့ကိုမြင်မြင်ခြင်း ဦးဥက္ကာက သူ့သားနဲ့တော်တော်
တူတယ်ဆိုပြီး... ဆုံးသွားတဲ့ သူ့သားအစား... တို့ကို
သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတယ်... ကရုဏာမေတ္တာတွေ တို့
အပေါ်မှာထားတယ်... ဒါကြောင့်ဦးဥက္ကာရဲ့ အကာအကွယ်နဲ့
တို့ ထောင်ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်ခဲ့တယ်...”

“ဦးဥက္ကာက ပစ်မှုတစ်ခုကြောင့် ထောင်သုံးနှစ်ကျထားတာ
လေ... ဒါပေမဲ့ တို့ ထောင်ထဲရောက်သွားပြီး ငါးလအကြာ
မှာ လွတ်ရက်စေလို့ ဦးဥက္ကာ ထောင်ကလွတ်ပြီး ပျဉ်းမနား
လယ်ဝေးက သူ့ဇာတိရွာလိပ်စာကို တို့ကိုပေးခဲ့တယ်...”

“မင်းအတွက် ထောင်ကလွတ်ပြီး... တခြား အားကိုးအား
ထားမရှိရင် ငါ့ဆီကိုလာခဲ့... ထမင်းအတွက် မပူနဲ့...
နပ်မှန် မင်းကို ငါ ကျွေးနိုင်တယ်... မင်းလိုချင်စိတ်ရှိရင်

ငါ့ရဲ့ အတတ်ပညာတွေအားလုံး မင်းကို သင်ပေးမယ်... ကိုယ်ခံပညာတွေရော... ဒူးလေးပစ်... ဓားခုတ်... လုံ့... နည်းတွေရော... တောတွင်း အမဲလိုက်ပရိယာယ်တွေ... သင်ပေးမယ်လို့ ပြောသွား မှာသွားတယ်... ”

“ဒီတော့လည်း... တို့ ထောင်ကလွတ်ပြီး ပြန်စရာအိမ်မဲ့ တော့တာမို့... ဦးဥက္ကာဆီကိုပဲ တို့သွားရတော့တယ် ဒေဝီ... ဆေးတက္ကသိုလ်ကို မတက်နိုင်တော့တဲ့ တို့ဟာ... ဦးဥက္ကာရဲ့ တက္ကသိုလ်မှာပဲ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် သုံးနှစ် နီးပါး သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ပြီး... ဦးဥက္ကာ သင်ပေးသမှု ပညာတွေကို သင်ယူခဲ့ရတာပေါ့... အဲ... ဒါပေမဲ့... တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်တော့ ရန်ကုန်က မေမေ့သင်္ချိုင်းအုတ်... မှာ တို့လာပြီးကန်တော့ခဲ့ပါတယ်... နောက်ဆုံး ဦးဥက္ကာ က မင်းကို ငါသင်ပေးစရာပညာကုန်ပြီ... မင်း သွားချင်ရာ သွားတော့ဆိုမှ... တို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာတာပါပဲ ဒေဝီ... ”

“ဪ... ဪ... အစ်ကို့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ နာကြည်းစရာတွေနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာမို့... အစ်ကို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ကျားနာ”လို့ အမည်ပေးထားတာကိုး... ” “အဲဒီသဘောပါပဲ ဒေဝီ... ကဲ... ပြန်ကြစို့နော်... အန်တီမွန် မျှော်လှရောမယ်... ”

“ငါတို့ကြုံတွေ့ နေရတာက သူခိုးလက်က သူဝှက်လုဆိုတာ မျိုးပဲ မောင်သူရ... ”

ဘုရားသုံးဆူကို ပြန်ရောက်ပြီး ငါးရက်အကြာတွင် ဘမော်က သူ၏သီးသန့် အသံလုံအခန်းထဲသို့ အောင်နိုင်၊ ခွဲကောင်းနှင့် သူရကို ခေါ်ယူကာ လုပ်ငန်းကိစ္စပြောဆိုတိုင်ပင် ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အောင်နိုင်နှင့် ခွဲကောင်းသည် ဦးဘမော်၏ ညာ လက်ရုံးနှင့် ဘယ်လက်ရုံးတွေ ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့ခေါင်းဆောင်သော အောက်တွင် ဘာသာ ဒီ ကဲ့သို့သော တပည့် ရှစ်ယောက်ထားရှိတော့သည်။

ယခုခေါ်၍ ပြောကြားသော ဦးဘမော်၏ ကိစ္စကို အောင်နိုင်နှင့် ခွဲကောင်းက သိပြီး ကြုံပြီးသားမို့ သိပ်မထူးသော မှုအရာမျိုး ကိုယ်စီတွင်ရှိနေကြပါ၏။

အဓိကမှာလည်း ဦးဘမော်က ယခုကိစ္စကို သူ့ရက်
သာ ဦးတည်ပြောကြားနေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်လိုကြုံခဲ့ရတာမို့လဲ အန်ကယ်...”

“တို့... ဘုရားသုံးဆူ ဖြောက်ဘက်မှာ ဧမိမြစ်ရှိတယ်...
အဲဒီ ဧမိမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ စတည်းချထားတဲ့ ဝေဠုရဲ့
အဖွဲ့တွေ ရှိနေတယ်...”

“ဝေဠုရဲ့ အဖွဲ့ဆိုတာက ဘာလဲ... လက်နက်ပိုင် တော
တွင်း သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့လား...”

“မဟုတ်ဘူးကွ... အဲဒီနယ်မြေမှာ သောင်းကျန်းသူတွေ
ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့... အလုံးအရင်းနဲ့ တပ်စွဲထားနိုင်တဲ့
အင်အားမျိုး မရှိဘူး... အစိုးရတပ်တွေ... ကင်းအဖွဲ့တွေ
လာတဲ့အခါ တောနက်ထဲကိုဝင်ပြီး... ဟိုပုန်းဒီပုန်းနဲ့ ကိုယ်
ယောင်ဖျောက်သွားတယ်... ခုခံတိုက်နိုင်လောက်တဲ့
အင်အားအခြေအနေမရှိဘူး... သူတို့လုပ်နေတာက သောင်း
ကျန်းသူအမည်ခံပြီး... ရွာတွေဝင်... ဆက်ကြေးတောင်း...
ကျွဲသိမ်း၊ နွားသိမ်း၊ ပစ္စည်းယူ လုပ်တယ်... နောက်ပြီး...
ပန်းထမ်းသမားတွေ၊ လားသမားတွေ မှောင်ခိုပစ္စည်း
သယ်လာသူတွေဆိုက ဆက်ကြေးတောင်းတယ်... အဲ
တွေက အန်ကယ်တို့လုပ်ငန်းနဲ့မဆိုင်ဘူး... သောင်းကျန်း
သူ အမည်ခံစားပြတွေပဲ... နောက်ပြီး... အန်ကယ်တို့
လုပ်ငန်းကို အဲဒီသောင်းကျန်းသူတွေအနေနဲ့ မသိ
ဘူး...”

“အန်ကယ်တို့ လုပ်ငန်းခြေလှမ်းနဲ့ပုံစံကို ကျွန်တော် သိခွင့်
ရှိမလား...”

“သိခွင့်ရှိတာပေါ့... ဒီအတွက်ပဲ မောင်သူရကို အန်ကယ်
အလုပ်ခန့်ခဲ့တာပဲ... အန်ကယ်တို့လုပ်ငန်းက ပစ္စည်း
ဖလှယ်တဲ့လုပ်ငန်းလေ... အန်ကယ်တို့နဲ့ ကမ်းလှမ်း
ဆက်သွယ်တဲ့အဖွဲ့က အန်ကယ်လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေကို
လာယူတယ်... အန်ကယ်ကလည်း သူတို့အလိုရှိတဲ့ပစ္စည်း
ကို ယူသွားတယ်... သတ်မှတ်ထားတဲ့တောင်ကြား တော
နက် တစ်နေရာမှာ ချိန်းဆိုတွေ့ဆိုပြီး... နင့်ဟာ ငါပေး...
ငါဟာ နင့်ယူ ဆိုပြီး... ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်လိုက်တာပဲ...
သူတို့ဆီက ယူလာတဲ့ပစ္စည်းဟာ အတက်ချီကျေ(စ်)
လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး... ဒါမှမဟုတ် လွယ်အိတ်
တစ်အိတ်စာပဲ ရှိတယ်... အန်ကယ်က သူတို့ကို ပြန်ပေး
ရတဲ့ပစ္စည်းကလည်း လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထုပ်စာပဲရှိတယ်...
အန်ကယ်တို့နဲ့ဘက်ချိန်းဆိုပြီး နေ့သတ်မှတ်၊ နာရီချိန်
သတ်မှတ် နေရာသတ် မှတ်ချက်ကို သောင်းကျန်းသူတွေ
လုံးဝမသိနိုင်ဘူး... အချိန်းအချက်သေချာဆက်သွယ်ပြီးမှ
ဖလှယ်တာ...”

“ဒါဖြင့်... ဝေဠုတို့အဖွဲ့က ဘယ်လိုသိနိုင်တာလဲ...”

“မောင်သူရ ကြားဘူးမှာပါ... ဟိုတုန်းကရော... အခု
ရော... တရားမဝင်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့သူတွေဟာ ဝယ်သွား
တဲ့လူတွေကိုဖမ်းမိဖို့... ရောင်းသူတွေကပဲ သက်ဆိုင်ရာ

ကို သတင်းအတိအကျပေးလိုက်တယ် ဆိုတာမျိုးလေ... ဒီလိုဖမ်းမိသွားလေ... ပစ္စည်းရှားပါးပြီး တန်ဖိုးကြီးမားလေဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့နည်းပဲ... အခုလည်း ဒီသဘောမျိုးပဲ... ဟိုဘက်က လူတွေနဲ့ ဝေဠုတို့အဖွဲ့က အဆက်အသွယ်ရှိထားတယ်... အန်ကယ်တို့နဲ့ ပစ္စည်းချင်းဖလှယ်ပြီးတာနဲ့... ဝေဠုတို့အဖွဲ့ကို စကားပြောခွက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်... ဆက်သားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်တယ်... ဒီတော့... ဝေဠုတို့က အန်ကယ်တို့ ပြန်လမ်းစောင့်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ပြန်စားပြတိုက်တယ်... အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုပဲ ဝေဠုအဖွဲ့က ဟိုအဖွဲ့ကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ပြန်သွင်းလိုက်တယ်... ”

“ဒါဆို... အန်ကယ်တို့အဖွဲ့မှာလည်း လူအင်အား... လက်နက်အင်အားရှိနေတာပဲ... ဝေဠုတို့အဖွဲ့ကို ပြန်တိုက်ပေါ့”

ဦးဘမော်က ဦးခေါင်း ဖြည်းလေးစွာ ခါပြပါ၏။

“ပြန်တိုက်လို့ မရနိုင်တဲ့အချက်တွေက ရှိနေတယ်... မောင်သူရ... ဟိုဘက်အဖွဲ့နဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတာက ပစ္စည်းဖလှယ်ရာမှာ သူတို့ဘက်က သုံးယောက်... အန်ကယ်တို့ဘက်က သုံးယောက်ပဲ ပါဝင်ရမယ်... သူတို့ဘက်မှာ အန်ကယ်တို့ပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနားလည်တတ်ကျွမ်းသူ တန်ဖိုးဖြတ်ပေးသူ တစ်ဦးပါတယ်... အန်ကယ်တို့ဘက်ကလည်း ချစ်ကောင်း

က သူတို့ဆီက ပစ္စည်းကွာလတီနဲ့ တန်ဖိုးကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတန်ဖိုးဖြတ်နိုင်တယ်... ”

“အဲဒီ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခြောက်ဦးစလုံးဟာ ပစ္စည်းဖလှယ်ရာမှာ သေနတ်လုံးဝကိုင်ဆောင်ခွင့်မရှိစေရဘူး... ဓားမြှောင်နဲ့ မောင်းပြန်ဓားလောက်သာ ကိုင်ဆောင်ရမယ်... အဲဒီစည်းကမ်းအရ အန်ကယ်တို့က ပါသွားတဲ့ သေနတ်တွေကို ပစ္စည်းဖလှယ်မဲ့နေရာနဲ့ တစ်မိုင်အကွာမှာထားခဲ့ရမယ်... သူတို့ဘက်ကလည်း အဲဒီ အလားစည်းကမ်းအတိုင်း သေနတ်တွေထားခဲ့ရတယ်... ”

“ဒီတော့... ကြိုတင်သတင်းရတဲ့ ဝေဠုတို့ကပစ္စည်းဖလှယ်တဲ့... တစ်မိုင်အတွင်းက သေနတ်လက်နက်ကိုင်ပြီး... တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းစောင့်နေတယ်... ပြီး... အန်ကယ်တို့ကို ဓားပြဝင်တိုက်တာပဲ... အန်ကယ်တို့မှာက သေနတ်မဲ့နေတော့ ဝေဠုတို့လက်ထဲ ဓားပြတိုက်ခံရတာ နှစ်ကြိမ်တောင်ရှိသွားပြီ... ”

“အန်ကယ်မှာ တပည့်တွေ အများကြီးပဲဟာ... အဲဒီတပည့်တွေက သေနတ်ကိုင်ပြီး... အဲဒီတစ်မိုင်အတွင်းမှာ ပုန်းအောင်းပြီး... ဝေဠုတို့ကို ပြန်တိုက်ရင်လည်း ရသားပဲ အန်ကယ်... ”

“အဲဒီနည်းကို ငါတို့စမ်းပြီးပြီ သူရ... ”
အောင်နိုင်က ဝင်၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

"ဝေဠုတို့က တင်ကြိုသတင်းရထားတဲ့သူတွေပီပီ... ငါတို့က ငါတို့ရဲ့ သေနတ်အဖွဲ့ကို တင်ကြိုချောင်းမြောင်းတွေ... နဲ့... ဟိုအဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်တာမို့... ဟိုအဖွဲ့... ချိန်းတဲ့နေရာမှာလာတော့ဘဲ... ပစ္စည်းဖလှယ်ပွဲကို... သိမ်းပစ်လိုက်တယ်... နောက်တစ်ချက်ရှိသေးတာက... ဝေဠုအဖွဲ့ကို တို့က ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်တာ... တောထဲမှာ သေနတ်သံတွေ ထွက်မယ်... ဒါဆို... တောထဲမှာခိုအောင်းနေတဲ့ သောင်းကျန်းအဖွဲ့တွေက သေနတ်သံကြားပြီး ရောက်လာမယ်... ဒီလိုဖြစ်သွားရင်... နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ပစ္စည်းဖလှယ်ရေး လုပ်လို့ရတော့မလဲဟုတ်တော့ဘူး... "

"ဟုတ်တယ် မောင်သူရ... အောင်နိုင် အခုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ... ဒါကြောင့် အဓိကလိုအပ်ချက်က ပစ္စည်းဖလှယ်ရေး နောက်... အပြန်လမ်းမှာ ဝေဠုအဖွဲ့ကို အန်ကယ်တို့ပုဒ်ပိမသွားအောင်... ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာ... ဒါကြောင့်... ဒီကိစ္စမှာ မောင်သူရရဲ့ စွမ်းရည်နဲ့ တားဆီးလုပ်နိုင်မယ်ထင်လို့... မောင်သူရကို အန်ကယ်က ကြီးကြီးပေးပြီး ခေါ်ခဲ့တာ... "

ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...

အောင်နိုင်က မခိုးမခန့် ရယ်သံပြုလိုက်သည်။
 "သူရက... ဝေဠုတို့ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်ကျည်ဆန်... လက်နဲ့ဆုပ်ပြီး ဖမ်းနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရှိနေလို့လား ဆရာ..."

သူရက အောင်နိုင်၏ မခိုးမခန့်ရယ်သံနှင့် အောက်ကလဲအာပြောသော စကားကို ရရမစိုက်ဘဲ ဦးတမော်ကို ဆက်၍ မေးခွန်းမေးသည်။

"ကျွန်တော် တစ်ခု မေးမယ် အန်ကယ်... "
 "မေးပါ... "

"ဝေဠုတို့က သေနတ်ကိုင်တယ်... တကယ်လို့ အဲဒီတစ်မိုင်အတွင်းမှာပဲ ဝေဠုတို့က သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်... သေနတ်သံ ထွက်တယ်ဆိုရင်ကော... ဟိုဘက်အဖွဲ့က ဘယ်လို သဘောထားမလဲ... "

"ဒါကျတော့... အန်ကယ်တို့နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သတ်မှတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ဘူးလေ... အန်ကယ်တို့အဖွဲ့က တစ်မိုင်အတွင်းမှာ သေနတ်မကိုင်... မပစ်ခတ်ရင် အန်ကယ်တို့ဘက်က သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တာမှမဟုတ်တာ... ဝေဠုအဖွဲ့က အန်ကယ်တို့နဲ့ရော ဟိုဘက်အဖွဲ့နဲ့ရော... အတိအလင်းအကျုံးဝင်သူတွေမှ မဟုတ်တာ... အေး... ဒါပေမဲ့... တကယ်တမ်းမှာ ဝေဠုအဖွဲ့ဟာ သူတို့လူတွေပဲ... အန်ကယ်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ နားလည် ပါးရိုက်တဲ့ပုံစံကို သုံးတာ... အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်က သူတို့ပစ္စည်းကို လိုချင်တော့... သူတို့အကွက်ထဲ ဝင်ရတဲ့သဘောပဲ မောင်သူရရော... "

"တော်တော် မတရားတဲ့လူတွေဘဲ... "

တက္ကသိုလ်တင်မြှင်

“ဒီလောကမှာ... တရားတယ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိမှာ မောင်သူရ... သူ ညဏ်နိဗ္ဗာန်နက်... ကိုယ်ညဏ်နိဗ္ဗာန်နက်သုံးပြီး... အစွမ်းသာသူက စားစတမ်းပဲ... ဒါကြောင့် ကြံရည်ဖန်ရည်မှာရော... အသတ်အပုတ်မှာရော... အခု ထက်တဲ့ မောင်သူရကို အန်ကယ် အားကိုးတာပေါ့... ”

အောင်နိုင်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

“သေနတ်နဲ့ရန်သူကို သိုင်းတွေ၊ လက်ဝှေ့တွေ၊ ဂျူဒိုကစားတွေနဲ့ ခူးတိုက် ခြေကန် လက်ဝါးစောင်းခုတ်နဲ့ ပြိုင်လို့ရမတဲ့လား ဆရာကြီး... ”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ခဏပိတ်ထားပါလား ကိုအောင်နိုင်... လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တာ တခြားတစ်ယောက်က စွမ်းဆောင်သွားနိုင်တာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်... အခု လောလောဆယ် ခင်ဗျားပိတ်ထား... ”

သူရက တည်တဲ့သောအသံဖြင့် အောင်နိုင်ဟောကံလိုက်သည်။

ဦးဘမော်ကလည်း အောင်နိုင်ကို လက်ညှိုးသတိပေးလိုက်သည်။

အောင်နိုင် ငြိမ်သွားပါ၏။

“ကျွန်တို့ သေနတ်ကိုရပြီး... အန်ကယ်တို့ကို လုတဲ့အခါမှာ လူ့ဘယ်လောက်ပါလဲ အန်ကယ်... ”

“လူ သုံးယောက်... သေနတ်သုံးလက်ပဲပါတယ်... ငြီး... ”

ကျားနာ

အခေါက် ဒုတိယအကြိမ်ကဆိုရင် လူနစ်ယောက်... သေနတ်နစ်လက်နဲ့ ဝင်လှသွားတာ... သူတို့ကိုင်တဲ့သေနတ်က အသံတိတ်ကိရိယာတပ်ထားတဲ့ ပြောင်းတို ပစ္စတိုပဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မောင်သူရ... သေနတ်နဲ့ဆိုရင် သူတို့အဖွဲ့က တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ဦးတော့... အန်ကယ်တို့ သေနတ်မရှိတဲ့သူက ဘယ်အန်တုရမလဲ... အရုံးပေးလိုက်ရတာပေါ့... ”

သူရသည် စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားသည်မှာ အချိန်အတော်လေးကြာသည်

ထိုစဉ်းစားပြီးမှ ဦးဘမော်ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်... ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်... အန်ကယ်ပြောပြတာတွေ အားလုံးရှိပြီး ကျွန်တော် အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးပါပြီ... ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ ကံသေကံမ အောင်မြင်ရမယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မပြောဘူး... ကဲ... အန်ကယ်တို့ အခုပစ္စည်းဖလှယ်ကြတော့မယ်... ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်... ဘယ်အချိန်နဲ့ ဘယ်နေရာဆိုတာကိုသာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ... ”

“ဒီနေ့... ဆက်သားလွှတ်လိုက်ရင်... ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ သောကြာနေ့မှာ ပစ္စည်းဖလှယ်ဖို့ ချိန်လို့ရတယ်... ”

“ချိန်းလိုက်ပါ အန်ကယ်... အန်ကယ်တို့ ချိန်းဆိုတဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်ကို မြေပုံကြမ်းတစ်ခုဆွဲပေးပါ... ပြီး... မြင်းတစ်ကောင် ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ... ပြီး... သစ်ရွက်အစိမ်း

ရောင် ပိတ်ငါးကိုက် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ... ဖြစ်နိုင်ခင်
ချက်ချင်း လိုချင်ပါတယ်... ”
“ရတယ်... ရတယ်... အားလုံးရစေမယ် မောင်သူရ...”

(၁၄)

သောကြာနေ့ မွန်းလွဲ (၁)နာရီ။
အောင်နိုင်က သားရေဆွဲအိတ်ကိုလွယ်ထားသည်။
ချစ်ကောင်းနှင့် အခြားတပည့်တစ်ယောက်က
အောင်နိုင်၏ လက်ဝဲဘက်တစ်ယောက်၊ လက်ယာဘက်တစ်
ယောက် ညှပ်ကာ အောင်နိုင်ကို အလယ်တွင်ထားပြီး တောနက်
စမ်းခရီးတွင် မပြေးရုံတမယ် သုတ်သီးသုတ်ပျာ လျှောက်လာကြ
သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးသည် ဝေဠုအဖွဲ့ ဘယ်
နေရာက ဘွားခနဲ ပေါ်လာမည်နည်းဟု ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြစ်နေ
ကြသည်။

ဆရာကြီးဦးဘမော်သိပ်အားကိုးသောသူရဆိုသည့်
ကောင်သည် အရိပ်အယောင်ပင် သူတို့ မတွေ့။

အင်္ဂါနေ့က ဆရာကြီး၏သီးသန့်ခန်းတွင် အစည်းအဝေးလုပ်စဉ်က သူရသည် ဟိတ်တွေ ဟန်တွေနှင့် သောကြာနေ့ကို ချိန်းလိုက်ပါဟုဆိုပြီး သဏ္ဍာန်နောက် ယခုနောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူရ ကို ပြန်မတွေ့ရသေး။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှလုပ်ဆောင်မပေးနိုင်သဖြင့် သူရသည် ဘုရားသုံးဆူမှ တခြားသို့ လစ်ပြေးသွားလေ့လာခဲ့လား။

အောင်နိုင်ရော... ချစ်ကောင်းရော... ကိုယ့်လက်ထဲတွင် သေနတ်မရှိနိုင်အောင် ဝေဠုကို အမှန်ပင် ကြောက်သည်။

မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်နာတွေနှင့် လူကောင်ကြီး ထွားကြိုင်းလှသည်။ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်လို ဝေဠုသည် ထစ်ခနဲ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်သူ ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်စလုံး ဝေဠု ရန်ကို ကြောက်နေရသည့် အထဲ မိမိတို့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှ မျောက်ရိုင်းတွေသည် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ တကွီကွီအော်ကာ ဂနာမငြိမ် ဟိုအပင်ကူး ဒီအပင်ကူး ဖြစ်နေသည်ကြောင့်လည်း အောင်နိုင်တို့စိတ်တွင် ပိုမိုရွောက်ချားထိတ်လန့်ရပါ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်လိုက်...”

သစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်စည်အကွယ်မှ ဝေဠုနှင့်သူ တပည့်နှစ်ယောက် သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ အောင်နိုင်တို့ရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

ခေါင်းဆောင် ဝေဠုကြီးက... ကိုင်ထားသော သေနတ်ဖြင့် အောင်နိုင်တို့အား ချိန်ပင်မချိန်ဘဲ လက်တွဲလောင်းကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အောင်နိုင်တို့ သူ့ကို မယှဉ်ပြိုင်ရမှန် ဝေဠုက ကိန်းသေတွက်ပြီးသားပုံစံပင်။

“ကဲ... ထုံးစံအတိုင်း... အဲဒီလွယ်ထားတဲ့အိတ် ငါ့ကိုပေးစမ်း...”

အောင်နိုင်က စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသောဆွဲအိတ်ကို ဦးခေါင်းမှ စလွယ်သိုင်းချွတ်နေစဉ်မှာပင်...

“ဖောက်...”

ခနဲအသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတာ... သစ်ပင်အမြင့်မှ မျောက်ကြီးတစ်ကောင် လက်ကားယားခြေကားယားဖြင့် ဖုတ်ခနဲ ဝေဠုရုပ်နေရာရှေ့ မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟ... အရေးထဲ ဒီမျောက်က ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ဟု ဝေဠုက အံ့သြစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဆရာ... မျောက်ကြီးလည်ပင်းကိုကြည့်... မြားတစ်စင်းစိုက်နေတယ် ဆရာ...”

ဝေဠုရော... တပည့်နှစ်ယောက်ရော... သစ်ပင်ပေါ်မော့ကြည့်ရင်း သေနတ်တွေ ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

“ဖောက်...”

“အား...”

ဆရာကြီးဝေဠု၏ အကျီကော်လံစ လွတ်နေသော လည်ကုပ်တွင် မြားတစ်စင်းဝင်စိုက်သည်။ ဝေဠုမှာ အားခနဲအော်ပြီး လည်ကုပ်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း တုံးခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ကျန်တပည့်နှစ်ယောက်သည် သေနတ်ကိုယ်စီကို သစ်ပင်ပေါ်သို့ မြှောက်ချိန်ကိုင်သော်လည်း သစ်ပင်ပေါ်တွင် လှုပ်ရွှနေသော မျောက်တွေနှင့် သစ်ကိုင်းတွေ လှုပ်နေသည်က လွဲပြီး အခြားဘာမှမတွေ့ပေ။

“ဖောက်...”

“အား... အား...”

နောက်တစ်ယောက်လည်ပင်းတွင်မြားတစ်ချောင်း စူးကာ သေနတ်ကိုပင် မကိုင်နိုင်။ လွတ်ကျသွားပြီး တုံးခနဲ လဲကျသွားပြန်ပေသည်။

ကျန်တပည့်သည်လက်လွတ်ထွက်ပြေးတော့သော်လည်း မလွတ်ဘဲ သူ၏လည်ကုပ်နောက်ပိုင်းကို မြားတစ်စင်း စူးဝင်ကာ ပြေးနေရာမှ လဲကျသွားပြန်သည်။

“ဟေ့... ကိုအောင်နိုင်နဲ့ချစ်ကောင်းဘာပိုင်နေတာလဲ... သူတို့ရဲ့ သေနတ်တွေ မြန်မြန်ကောက်သိမ်းလိုက်လေဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်ရွက်စိမ်း၊ အဝတ်တစ်ကိုယ်လုံး ဦးခေါင်းစွပ်အထိ ဝတ်ထားရုံမက... ကိုယ်တွင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေ တပ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။

အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းစွပ်အစိမ်းကို ဖြုတ်ပြုလိုက်ရာ...

“ဟာ... သူရ...”

“သေနတ်တွေ... မြန်မြန်လိုက်ကောက်ယူထားလိုက် ကိုအောင်နိုင်... မတော်တဆ သူတို့ထဲက ပြန်ထလာပြီး... သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် အားလုံးသေကုန်မယ်...”

အောင်နိုင်နှင့် ချစ်ကောင်းသည် သူရ ပြောသည့် အတိုင်း ဝေဠုတို့၏ သေနတ်တွေကို လိုက်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် လစ်ကြပေတော့... အဲဒီ သေနတ်သုံးလက်ကို အန်ကယ်ဦးဘမော်ကိုသာ အပ်လိုက်... ကျွန်တော် ဒီမှာနေခဲ့ဦးမယ်... ဝေဠုမှာ အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိတယ်... ကျန်တဲ့သုံးယောက်က ခင်ဗျားတို့ကို အန္တရာယ်မပေးနိုင်အောင် ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ရဦးမယ်... ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်လစ်ကြပေတော့...”

အောင်နိုင်ရော ချစ်ကောင်းပါ သူ့အား ဦးကျိုးသွား သည့်ပုံစံ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“အေ့... မင်း တကယ်တော်တယ် သူရ... ဒါကြောင့်လည်း ဆရာကြီးက မင်းကို အားကိုးတာ... ငါတို့ လစ်မယ်... မင်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား သူရ... တို့လက်ထဲ သေနတ်တွေရလာမှတော့ တို့ကိုညီမယ်လေကွာ...”

“သွားမှာသာ သွားကြဗျာ... သောင်းကျန်းအဖွဲ့က သေနတ်သံ မကြားစေချင်ဘူးဆို... ကျွန်တော့်မှာ ဒါတွေ

ရှိထားတာ ပဲ... ”

သူရ လက်ထဲတွင် တစ်စောင်ခန့်ရှည်လျားသော မှုတ်ပိုက်တစ်ချောင်းနှင့် ကြက်မွေးကတ်၊ မြားတွေကို တွေ့မြင်ရသည်။

အောင်နိုင်တို့ ထိုနေရာမှထွက်သွားပါ၏။

ရှောမောစွာပင် အောင်နိုင်တို့သုံးယောက် ဘုရားသုံးဆူအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

ဖလှယ်လာသော ဆွဲအိတ်တို့အပြင် သေနတ်သုံးလက်ကိုပါ ဆရာကြီးဦးဘမော်ထံ ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သမျှနှင့် သူရ၏ စွမ်းဆောင်ချက်တို့ကို ပြောပြပေးသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျူအချိန်ကျမှပင် သူရသည် မြင်းစီးပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

ဦးဘမော် ကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါက်ဝထွက်ပြီး သူရကို ကြိုဆိုပါ၏။

“လာဟေ့... မောင်သူရ... အန်ကယ်တို့ စိတ်ပူနေတာ... မိုးချုပ်လို့မှ မောင်သူရ ပြန်မရောက်လာရင်... အန်ကယ် ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ပြီး အဖွဲ့နဲ့ တောထဲဝင်ရှာကြမလို့... ကံ... အနားယူ ရေမိုးချိုးပြီး ဒီည... ညစာစားပွဲနှင့် အောင်ပွဲခံမယ်...”

သူရသည် မြင်းကို တင်းကုပ်ထံသွင်းပြီး သူ့အတွက် ပေးထားသော မြိတ်မှ တိုက်ခန်းအိမ်ဆီသို့ လာခဲ့ပေသည်။

“အစ်ကို...”

“ဟေ... ဒေဝီ...”

“သုံးရက်ရှိပြီ... အစ်ကို ဘယ်ပျောက်နေတာလဲဟင်... အစ်ကိုတိုက်အိမ်ခန်းလေးကို လှမ်းကြည့်တိုင်း တံခါးပိတ်ထားတာကိုပဲ တွေ့ရတယ်...”

“တစ်လကို ရွှေငါးမူးသား ငွေငါးသောင်းတန်အလုပ်၊ လုပ်နေတယ် ဒေဝီ... ဒီနေ့တော့ တစ်လုပ်ခန်း တစ်ကိစ္စ ပြီးသွားပါပြီ...”

“အန်ကယ်မော် ခိုင်းတာ... အစ်ကိုက အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆို...”

“အင်... ဆိုပါတော့...”

“ဒါကြောင့်... အန်ကယ်မော် တစ်ညနေလုံး ရွှင်မြူးနေတာ... တပြုံးပြုံးနဲ့လေ... ဒေဝီထင်တာက အန်ကယ်မော် ရွှင်မြူးပြုံးရွှင်နေတာဟာ... အခုလာမဲ့ သန်ဘက်ခါ တနင်္ဂနွေ သူ့သမီးကြီး မသဇင်မော် ပြန်လာတော့မှာမို့ အူရွှင်နေသလား အောက်မေ့တာ...”

“ဟုတ်လား... ‘သူ့သမီးပြန်လာတော့မယ်တဲ့လား...’

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို... တနင်္ဂနွေနေ့လေယာဉ်နဲ့ မော်လမြိုင်ကို ရောက်မယ်တဲ့... အန်ကယ်မော် မော်လမြိုင်သွားပြီး ကြိုမယ်တဲ့...”

“ကြီးကျယ်လှချည်လား၊ ရန်ကုန်နဲ့မော်လမြိုင်ကို လေယာဉ်နဲ့ပြန်သတဲ့လား...”

“ကြီးတော့လည်း ကျယ်နိုင်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ... ဖအေက

သန်းချိုပြီး ကုသောကုသောချမ်းသာတယ်... သမီးက ဘီအိတ်
 ပဲဟာ... ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့... ကံပါ... အဲဒါတော့
 ထားပါ... ကိုယ်နဲ့မှ မဆိုင်တာ... အစ်ကို ရေခိုးချိုးပြီးလို့
 ဒေဝီနဲ့အတူ ခါတိုင်းလို ရှစ်ချောင်းလမ်းလျှောက်ကြစို့လေ။
 “အား... နက်ဖြန်ကျမှ လျှောက်ကြစို့ ဒေဝီ... ဒီနေ့တော့
 အန်ကယ်ဦးဘမော်က လုပ်ငန်းအောင်မြင်တဲ့ အထိမ်း
 အမှတ်နဲ့ သူတိုက်အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းမှာ ကိုယ်တို့
 အားလုံးကို ညစာ ဒင်းနားကျွေးမယ်တဲ့...”
 “ဒါဆိုလည်း နက်ဖြန်ပေါ့လေ... ဒါဆို ဒေဝီ သွားတော့
 မယ်...”

ဒေဝီ အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်သွားသည်။
 သူ့ရက သူ့အခန်းဆီသို့ ဆက်လာခဲ့သည်။
 အန်ကယ်ဦးဘမော်တို့မိသားစုက ခြံကျယ်ကြီးထဲ

နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတွင် နေကြသည်။
 ခြံကျယ်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်ကပ်လျက်လည်း
 ကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်ကပ်လျက်လည်းကောင်း၊ ပျဉ်ထောင်တန်း
 လျားမှအစ ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်လုံးချင်း တစ်ထပ်တိုက်ပုလေ
 တွေ ရှိပေသည်။

ဘာသာတို့ မိုးဒီကို တပည့်မျိုးတွေကို ပျဉ်ထောင်
 တန်းလျားခန်းများတွင် နေစေပြီး၊ လုံးချင်းတစ်ထပ်တိုက်လေး
 များတွင် ကိုအောင်နိုင်၊ ကိုချစ်ကောင်းနှင့် သူ့ရတို့ တစ်လုံးစီတွင်
 နေစေသည်။ ညအိပ်ခဉ့်သည်လာလျှင်လည်း ထိုတစ်ထပ်လုံးချင်း

တိုက်အိမ်လေးများတွင် ညအိပ်စေသည်။
 ဒီဇယ်ဆီသုံး ရေစုပ်စက်၊ မီးစက်များ ထားရှိပြီး
 ရေရစေသည်။ မီးရစေသည်။ ရေခဲသေတ္တာ၊ ရုပ်မြင်သံကြားစက်
 များမှအစ ၎င်းအား ကောင်းသောစက်များဖြင့် အသုံးပြုပေသည်။
 ညပိုင်း(၇)နာရီတွင် ဟီးနေသော စားသောက်ပိုင်း
 ကြီးကို ဦးဘမော် စီစဉ်ထားပါ၏။

ပိုင်းကြီးတွင် နိုင်ငံခြားအရက်တွေဖြစ်သော ကျော်နီ
 ဝါးကား၊ ဝိုက်လေဘယ်(လ်) ဗက် (၆၉)စသည့် အရက်များအပြင်
 ဘီယာဘူးတွေလည်း ဒါဇင်လိုက် ချပေးထားသည်။

ဟင်းလျာများကတော့ ချက်ချင်းဖြစ်လာစေသော
 စည်သွတ်ဘူးဖောက်၊ ငါးသေတ္တာ၊ သိုးသား၊ အမဲသား၊ ဝက်သား၊
 ဝက်အူချောင်း၊ ဆတ်သားခြောက်စသည့် ဟင်းလျားများ
 ဖြစ်ပါ၏။

ထမင်းကို ကြွေစလုံကြီးတွင် ထည့်ထားသည်။
 ထမင်းစားလိုသူစား၊ ဟင်းချည်းကိုပဲ စားလိုသူစားဝုံစံ ဖြစ်သည်။
 ဝိုင်းမှာ နှစ်ဝိုင်းဖြစ်သည်။
 သူ့ရ၊ အောင်နိုင်၊ ချစ်ကောင်းနှင့် ဦးဘမော်က
 တစ်ဝိုင်း။

ဘာသာ၊ မိုးဒီနှင့် တခြားတပည့်များက တစ်ဝိုင်း။
 အောင်နိုင်နှင့် ချစ်ကောင်း ရေရေလည်လည်ပင်
 အရက်သောက်ကြသည်။ ဘီယာသောက်ကြသည်။
 ဦးဘမော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝီစကီသောက်ပါ၏။

ဝိမ်းတွင် ကိုချစ်ကောင်းက ယနေ့ သူရ၏စွမ်းဆောင်သွားပုံကို ပြောမဆုံး ချီးကျူးမဆုံး အရက်မူးမူးနှင့် ပြောပေသည်။

သာမန်အချိန်ဆိုမှ ကိုချစ်ကောင်းသည် စကားနည်းသူဖြစ်ပါ၏။ ကိုအောင်နိုင်နှင့် မတူပေ။ သူ့ဘာသာအေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်သူ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ဝိုင်းမှာမူ အရက်လေးလည်းရေချိန်ကိုက်ပြန်တောထဲတွင် သူရစွမ်းဆောင်သွားပုံကလည်း လက်ဖျားခါလောက်အောင် အံ့မခန်း စွမ်းဆောင်သွားသည်ခို့ ကိုချစ်ကောင်း ချီးမွမ်းမဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

“ဟ... မောင်သူရ... လုံးဝမသောက်ပါလား... ထည့်ပေးထားတဲ့ခွက်အတိုင်းပဲ ရှိနေပါလား...”

“ကျွန်တော် အရက်သေစာမှာ အလှေအကျင့်မရှိဘူး... အန်ကယ်... နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆရာကြီးဆီမှာ... ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အရက်သေစာနဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ရာသက်ပန်မသုံးဆောင်ပါဘူးလို့ ကတိပေးလှူထားတယ်... အဲဒီလို ကတိပေးမှ ဆရာကြီးက သူ့ပညာတွေ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးတာ... ဒါကြောင့် မသောက်တာပါ”

“ဘာလဲကွသူရ... မင်းဆရာကြီးက အထက်ဂိုဏ်းဘိုးတော်ကြီးလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး မုဆိုးကြီးပါ...”

“ဟေ...”

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမရာမှာ ဖဲရိုက်ချင် ရိုက်... ဖဲရိုက်တဲ့အခါ လိမ်ညာမကစားနဲ့... ကံကို အဓိကထားပြီး ကစားဝိုင်းမှာ ဉာဏ်သမားပါလာရင် ဝိုင်းထဲမှာတင် မှတ်လောက်သားလောက်ဆုံးမပစ်... အေး... ဓားပြတိုက်ချင်လည်း တိုက်... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဓားပြတိုက်ခံရမဲ့ လူကို ပထမတင်ကြိုပြီး သေချာရွေးချယ်... ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းနဲ့ မတရားမှုတွေနဲ့ ချမ်းသာတဲ့လူကို ရွေးတိုက်... ဒါတောင် တိုက်တဲ့အခါမှာ... အတိုက်ခံရသူ ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားတဲ့ အထိ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုမယူနဲ့... ကိုယ်လည်း လိုသလောက် ရစေ... သူ့မှာလည်း ခံသာစေဖြစ်အောင်တိုက်တဲ့...”

“မင်းဆရာကြီးက တစ်မျိုးကြီးပါလား သူရ...”

အောင်နိုင်က ဝေဖန်ချက်စကားဆိုပေသည်။ သူရက သူ့ဆရာကြီးအကြောင်းကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆက်၍ပြောသည်။

“အရက်သေစာနဲ့မူးယစ်ဆေးဝါးကို ရာသက်ပန်မသုံးဆောင်နဲ့... အရက်ဟာ ရေချိန်ကိုက်သောက်ရင် သွေးဆူတယ်... လှုပ်ရှားမှု ပိုသွက်စေတယ်... ဘာမဆို စိတ်ရဲ နှိုးကြွမှု မြန်စေတယ်တဲ့... ဒီတော့ ထစ်ခန့် အမှားအမှန်မဝေဖန်နိုင်... မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ လက်ရောက်ကျူးလွန်ဖြစ်သွားစေတယ်တဲ့... အေး... ရေချိန်လွန်ပြီး သိပ်မူးသွားပြီဆိုလည်း လူကို ထိုင်းခိုင်းလေးလံသွားစေတယ်... ကိုယ်ကိုတောင် မရပ်တည်နိုင်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ကိုယ်က သားကောင်ဘဝရောက်ပြီး ရန်သူက ကျားဖြစ်သွားတယ်တဲ့... သူလုပ်တိုင်း ကိုယ်

ငဲ့ခံရတဲ့ဘဝရောက်သွားမယ်တဲ့... ”

“အဲဒါ သိပ်မှန်တဲ့စကားပဲ အောင်နိုင်... အမှူးလွန်သွားရင် သူများလုပ်သမျှ ငှတ်တုတ်ခံရပြီပေါ့...”

ကိုချစ်ကောင်းက သူရဇာပြောပြချက်ကို ထောက်ခံ စကားဆိုပြန်သည်။

သူရက ဆက်၍ ပြောသည်။

“နောက်တစ်ချက်... ကျွန်တော့်ဆရာကြီးမှာ ကတိပေးခဲ့ ရသေးတာ တစ်ခုက ကိုယ်လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့... ဘယ် အမျိုးသမီးကိုမှ မကျူးလွန်နဲ့... လင်ရှိမယားကို စိတ်နှု တောင် မပစ်မှားနဲ့တဲ့... ကိုယ်လက်မထပ်နိုင်ဘဲ ကျူးလွန် တာရော... လင်ရှိမယားကို ဖောက်ပျားတာရောဟာ ပတ် ဝန်းကျင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက... ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဘက်က မရပ်တည်တဲ့အပြင်... အမျိုးသမီးဘက်က သက်ဆိုင်ရာမိဘမောင်တွားတွေက ကိုယ့်ကို ရန်ပြုခြင်း ခံရမယ်တဲ့... အဲဒီနှစ်ချက်ကို ရာသက်ပန် ထိန်းသိမ်းပျံ့မယ် လို့ ကတိပေးမှ ဆရာကြီးက သူ့မညာတွေ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးတာ...”

ဦးဘမော် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေပြီး ပြန်မေး သည်။

“အင်း... သိပ်တော်တဲ့ ဆရာကြီးပဲ... အဲဒီ ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ မောင်သူရ... အဲဒီဆရာကြီးနဲ့ မောင်သူရ ဘယ် လိုဆက်သွယ်သွားမိတာလဲ...”

“ဆရာကြီးနာမည်က ဦးဥက္ကာတဲ့... ပျဉ်းမနား၊ လယ်ဝေး နားက ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ နေတယ်... ဆရာကြီးရဲ့အဓိက အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်က တောလိုက်မှဆိုးပဲ... ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ စပြီးတွေ့ခဲ့ကြတာ”

“ဟ... ဒါဆို... မင်းက ထောင်ထွက်ပေါ့ ဟုတ်လား သူရ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုအောင်နိုင်... လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းသွားတဲ့အထိ ထိုးကြိတ် မိလို့... ကျွန်တော် ထောင်ကျခဲ့တယ်... ထောင်ထဲမှာ ဆရာ ကြီးဦးဥက္ကာကပဲ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကြီးသမားတွေ အနိုင် မကျင့်အောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့ပြီ... ကျွန်တော်လွတ်လာရင် သူ့ဆီလာခဲ့ဆိုပြီး ဆရာကြီးက နှစ်စေ့အရင်လွတ်သွား တယ်... ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်တော့ နေစရာအိမ်မရှိ တာမို့... ဆရာကြီးပြောသွားတဲ့လိုပဲစာအတိုင်း ဆရာကြီး ဆီမှာ သွားနေပြီး တပည့်ခံခဲ့တာပါ...”

ဦးဘမော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပါ၏။

“ဒါဆို ဒီနေ့ ဝေဠုတို့အဖွဲ့ကို မောင်သူရ အနိုင်ယူလိုက်တဲ့ နည်းဟာ... ဦးဥက္ကာဆီက ရထားတဲ့ပညာနဲ့ပေါ့နော်...”

“ဟုတ်ပါတယ် အနဲကယ်... ဆရာကြီးဦးဥက္ကာက အမဲလိုက် တဲ့နေရာမှာ သေနတ်ကို သုံးလေ့မရှိဘူး... ဒူးလေး၊ မှုတ် မြောင်းပိတောက်နှစ်သားတုတ်တို့တွေကို အသုံးပြုတယ်... သေနတ်ဆိုတာက အသံသိပ်မြည်တော့ သားကောင် တစ် ကောင်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်တာနဲ့... တစ်တောလုံးက သား

ကောင်တွေဟာ ကြောက်လန့်ပြီး တခြားတောတွေကို ထွက်ပြေးပြောင်းရွှေ့သွားတတ်တယ်... ဒီတော့ ရေရှည် ကိုယ်မစားရဘူးဆိုတဲ့ တွက်ကိန်းပ...

“အင်း... မှတ်ပြောင်းပညာဟာ တကယ်တမ်းတွက်ကြည့်ရင်... နည်းတဲ့ပညာရပ် မဟုတ်ဘူး... သေနတ်ဆိုရင် ရှေ့ချိန်သီး နောက်ချိန်ခွက်နဲ့ သေချာမျက်စိနဲ့ချိန်ပြီး ပစ်ရတာမျိုး... မှတ်ပြောင်းဆိုတာက ချိန်စရာ ဘာမှမရှိဘူး... ပစ်မှတ်ကိုမြားထိအောင် မှတ်နိုင်ဖို့သိပ်ကိုမလွယ်တာမျိုးဘဲ... မှတ်အားကလည်း ပစ်မှတ်ကိုရောက်အောင် မှတ်နိုင်မှ... တော်တော်ကြီး အလှေအကွင့်ရှိမှ လုပ်ဆောင်နိုင်တာမျိုးပဲ... ဒါထက်... အခု မောင်သူရ မှတ်ပြီး ပစ်လို့ မြားချက်ထိ သွားတဲ့ ဝေဠုတို့အခြေအနေဘယ်လိုရှိနိုင်မလဲ မောင်သူရ”

“သေတော့ မသေနိုင်ဘူး... ဒါပေမဲ့... မြားထဲက အဆိပ်ဒဏ်ကြောင့် ခြောက်လလောက် အတွင်းမှာ မူလအခြေအနေတော့ ပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်...”

“သူတို့သုံးယောက်စလုံး တောထဲမှာပဲ လဲကျကျန်ခဲ့တာဆိုတော့... ဆေးကုသပိုင်းမရရင်... သေသွားနိုင်မှာပေါ့နော်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်... သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို သူတို့အဖွဲ့သားတွေကပဲ ထမ်းခေါ်သွားပြီးမှ... ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တာပါ...”

အောင်နိုင်က ဦးဘမော်အား မျက်နှာလို မျက်နှာရ

ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဝေဠု နှလုံးပြန်မထူနိုင်တဲ့ ခြောက်လလောက်မှာ ဘေးကင်းရန်ကင်း ဖလှယ်ရေးလုပ်ငန်းဆက်လုပ်နိုင်တာပေါ့ ဆရာကြီး... အခုအပတ် လွတ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း ဆရာကြီးအတွက် နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ...”

“အေး... ဒီအပတ်လွတ်လာတဲ့တန်ဖိုးဟာ အရင်နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ခံလိုက်ရတာကို ကာမိရုံမကဘူး... အမြတ်တောင် တော်တော်လေး ထွက်မယ်... ဒါကြောင့်... အခု မင်းတို့ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေးပြီး ဂုဏ်ပြုတာပေါ့... နောက်ထပ်လည်း မင်းတို့ကို ငါ ဘောက်ဆူးအနေနဲ့ ဆုချဦးမှာပါ အောင်နိုင်...”

အောင်နိုင်၏ကျေနပ်စွာ ရယ်သံကြီးထွက်လာပေ

သည်။

သူရသည် ညစာထမင်းကို စားမြဲအတိုင်း ဆက်စား

နေပါ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... မောင်သူရ... မောင်သူရ...”

တံခါးကိုကော သူရ နာမည်ကိုကော ဦးဘမော် အော်ခေါ်သံကြောင့် နံနက် (၆)နာရီမှာပင် သူရ အိပ်ရာမှထကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တံခါးဝတွင် အန်ကယ်ဦးဘမော်ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုကံထိုက် တန်တန်နေရာတစ်ခုသို့သွားရန် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစား မျိုးဖြစ်ပါ၏။

“နိုးရတာ အားတော့နာပါရဲ့ ကွာ... ဒါပေမဲ့... ကိစ္စပေါ်လာလို့ မောင်သူရ...”

“ရပါတယ် အန်ကယ်... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ...”

“ဒီလိုကွ... ဒီနေ့မနက် ဆယ်နာရီမှာ အန်ကယ်သမီး လေယာဉ်နဲ့ မော်လမြိုင်ကို ရောက်မယ်... ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေ နေ့လေ... ပထမ စီစဉ်ထားတာက အန်ကယ်နဲ့အောင်နိုင် နဲ့သွားကြိုဖို့ပဲ... အဲဒါ အခု မနက်ကျမှကပ်ပြီး ကိုထွန်းဇံက အန်ကယ်နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိတယ် လို့ လူလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းတယ်... ကိုထွန်းဇံနဲ့ အန်ကယ် ဆက်ဆံရေးကိုလည်း မောင်သူရ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ... သွားမတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး...”

သူ့ရှာ နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီတော့ ဒီနေ့မနက်မှာဘဲ ကိုထွန်းဇံနဲ့ အန်ကယ်သွား တွေ့မယ်... အန်ကယ်နဲ့အတူတူ အောင်နိုင်နဲ့ ချစ်ကောင်း ကို ခေါ်သွားမယ်... သူပိုင်နက်ထဲ ကိုယ်ကသွားမှာ မဟုတ် လား...”

“ဒါဆို... ကိုအောင်နိုင်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်... အန်ကယ်သမီးကို ကြိုဖို့ မော်လမြိုင်ကို လွှတ်လိုက်ပါလား... ကျွန်တော်က အန်ကယ်နဲ့အဖော်လိုက်မယ်လေ... ကိုထွန်းဇံကိုအန်ကယ် လျှော့တွက်လို့မဖြစ်ဘူး... ကိုချစ်ကောင်းနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရင် အန်ကယ်အတွက် ပိုကောင်းမလား...”

“အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူး မောင်သူရ... ကိုထွန်းဇံက ကကျီ ကကြောင်လူစား... သူ့လူကိုလွှတ်ပြောတဲ့အထဲမှာ သူမသိ မကျွမ်းတဲ့လူကိုခေါ်မလာပါနဲ့တဲ့၊ အောင်နိုင်နဲ့ချစ်ကောင်း

ကတော့ သူသိပြီးသားတွေလေ... မောင်သူရကို သူတစ်ခါမှ သိဘူး... မြင်ဘူးတာမှ မဟုတ်တာ... ကိုထွန်းအကြောင်း အန်ကယ်ပြောလို့သာ မောင်သူရက သိသလောက် သိထားတာ... ”

“အင်းလေ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်က မော်လမြိုင်သွားအန်ကယ်သမီးကို ကြိုပေးရမှာပေါ့... ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်သမီးကို ကျွန်တော်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး အန်ကယ်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမှမသိတာ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“အေး... အဲဒါကို အန်ကယ်ကြိုတင်တွေးမိတယ်... ရှေးအဲဒီဓာတ်ပုံဟာ သမီးရဲ့ဓာတ်ပုံပဲ... ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှာ အန်ကယ်စာလည်း ရေးပေးထားတယ်... ဒီပုံနဲ့စာပုံပြလိုက်ရင် သမီးက မောင်သူရဟာ အန်ကယ်လူမှန်း သိသွားရောပေါ့... ”

သူရ ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး ကြည့်သည်။

ရှောင်စုံဓာတ်ပုံဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံမို့မျက်နှာ

ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

တည်ငြိမ်သောအလှမျိုးဖြင့် တော်တော်လှပသော

အမျိုးသမီးပဲဟု သူရ ကောက်ချက်ချသည်။

ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကျောဘက်တွင် အန်ကယ်

ရေးထားသော စာကို ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။

“သမီး...”

ဖေဖေကိုယ်စား မောင်သူရကို လာကြိုစေတယ်... ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကျမှ ဒီပြင် အရေးတကြီး လုပ်ငန်း ဖေဖေမှာ ပေါ်လာလို့... ”

ဖေဖေ

“သမီးက အန်ကယ်ရဲ့လက်ရေးကို ကောင်းကောင်းကျက်မိပါတယ်... မောင်သူရ သွားကြိုပေတော့... တို့ယိုတာကား အဝါကိုပဲ ယူသွား... အဲဒီကားက သမီး စီးနေကျကားပဲ... အန်ကယ်တို့က ဂျစ်ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်... ”

သူရအဖို့ နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါလေ

တော့။

ရေဦးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး တို့ယိုတာကားဝါဆီသို့

လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို... မသဇင်မော်ကို အစ်ကို သွားကြိုရမှာဆို...”

“အင်းလေ... အန်ကယ်ဦးဘမော်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ...”

“ဒေဝီ လိုက်ချင်လိုက်တာ...”

“အန်တီမွန်က ထည့်ရင်လိုက်ခဲ့ပေါ့... တို့က ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားရတာ... ဒေဝီကို ထမ်းသွားရတာမှမဟုတ်တာ”

“ဪ... ထမ်းခေါ်သွားရရင်တော့ မခေါ်နိုင်ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား...”

သူရက ရယ်သည်။

“တကယ်ဖြစ်နိုင်တာကို စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ဒေဝီ... ဒီကနေ

မော်လမြိုင်လေဆိပ်ကို လူတစ်ယောက်ထမ်းခေါ်ဖို့ နေနေသော သာသာ ခြေလှုပ်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားပါဆို တောင် မလွယ်ကြောကြီးဘဲဟာ...

“ဒါတော့ သိတာပေါ့... မေတ္တာစိတ်နဲ့ ထမ်းခေါ်သွားမယ်လို့ အစ်ကိုပြောတာမျိုး ဒေဝီက ကြားချင်တာ...”

“ဟာ... ဒါဆို ထမ်းခေါ်မယ်...”

သူရက ရွတ်နောက်နောက်ပြန်ပြောသည်ကိုပင် ဒေဝီ ကျေနပ်သွားပုံရကာ ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေဝီ သိပ်ကို အစ်ကိုနဲ့လိုက်ချင်ပါတယ် အစ်ကို... မာမိက ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး... မာမိ မထည့်ပေမဲ့ ဒေဝီက ဇွတ်အတင်းလိုက်တယ်ဆိုဦးတော့... ဒေဝီက မသင်္ဇင်မော်သွားကြိုတဲ့ကိစ္စကို ခရီးရောက်မဆိုက်လာပြီး မျက်နှာချိုသွေးတယ်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး... ဒေဝီက မယားပါသမီး... သူက လင်ပါသမီး... အတူတူချင်းဟာ... ဒေဝီအောက်ကျ မခံချင်ဘူး... ဒါကြောင့် မလိုက်တာ...”

သူရ ပန်းတွန့်မိသည်။

သင်္ဇင်မော် ရောက်လာပါက တစ်အိမ်တည်း ဒေဝီနှင့်အတူ နေလိုဖြစ်ပါမလားဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“နေပါဦး... အစ်ကိုက မသင်္ဇင်မော်ကို မြင်ဘူးလို့လား...”

“ဘယ်မြင်ဘူးမလဲ...”

“ဒါဆို... ဘယ်လိုကြိုမလဲ...”

သူရက ဦးဘမော် ပေးထားခဲ့သော ဓာတ်ပုံကို

ဒေဝီအား ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ကျောဘတ်မှစာကိုလည်း ဖတ်စေသည်။

“သိပ်လှတာပဲနော် အစ်ကို...”

“အင်း... လှသားပဲ... ဓာတ်ပုံထဲမှာ...”

“အပြင်မှာ မသင်္ဇင်မော်က ဓာတ်ပုံထဲကထက်တောင် ပိုပြီး လှသေးတယ်... ဒီဓာတ်ပုံက စနက်ရှေ့ရိုက်ထားတဲ့ပုံမို့ အပြင်မှာ လှသလောက် မလှဘူး... နောက်ပြီး ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံမို့ မသင်္ဇင်မော်ရဲ့သိပ်အချိုးကျတဲ့ ကိုယ်လုံးဓာတ်ပုံမှာ မပါဘူး... မသင်္ဇင်မော်က ရုပ်ရော ကိုယ်လုံးရော သိပ်လှတယ်...”

“ဟုတ်လား... ဟိုဘဝက ရဟန်းကို ဝတ်စုံလူနဲ့ဘူးလို့ဖြစ်မှာပေါ့...”

“ဘာရယ်... အစ်ကို...”

“ဪ... ဥမ္မာဒန္တီဟာ ရဟန်းတစ်ပါးကို ဝတ်စုံလူနဲ့တာမို့ ဥမ္မာဒန္တီဘဝမှာ အရမ်းသိပ်လှတယ်လို့ ကြားဘူးလို့ပဲ...”

ဒေဝီက သူရ၏ဟာသကို မရယ်တော့ဘဲငေးတေး

တေးလေး ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကလည်း သိပ်ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူချောပဲ...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ဟိုဘဝက တို့ကုလားကြီးတစ်ယောက်ကို လံကွတ်တီလူနဲ့ဘူးသလားမှ မသိတာ...”

ဒီဟာသကိုလည်း ဒေဝီ မရယ်ပေ။

“မသင်္ဇင်မော်က အစ်ကိုကိုမြင်တာနဲ့ သဘောကျမှာပါ...”

“ဟေ... ”

“ဒေဝီ တကယ်ပြောတာ...”

“ဟ... တို့က အုန်းမှတ်ခွက်ပါ ဒေဝီ... သဇင်မော်က ခြင်္သေ့ဆိပ်ဟာ... တို့နဲ့ တန်တန်ရာရာမှ မဟုတ်တာ... တို့က သူ့အဖေရဲ့ အလုပ်သမားပါ... ကဲ... တို့ သွားမယ် ဒေဝီ...”

သူရ ကားပေါ်တက် စက်နှိုးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီနောက်အိတ်တွင်ထည့်ထားသော သေနတ်က ထိုင်ရတာရိုးလိုးခုလှဖြစ်နေသောကြောင့် ထုတ်ယူပြီး ကားဒက်(ရှ်)ဘုတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

မော်လမြိုင်လေယာဉ်ဆိပ်သို့ သူရသည် ဆယ်နာရီမတ်တင်းခိုနံတွင် ရောက်ပါ၏။ သူရ ကားပေါ်မှာ လေယာဉ်ဆိုက်မည်ကို ထိုင်စောင့်သည်။

ဆယ်နာရီတွင် လေယာဉ်မဆိုက် (၁၁)နာရီတွင်လည်း လေယာဉ်မဆိုက်သေး။

သူရ စီးကရက်ဖွာရင်း ကျရှင်တွင် မှိန်းရင်းဖြင့် စိတ်ရှည်စွာ ဆက်စောင့်ပေရာ (၁၂)နာရီထိုးမှ လေယာဉ်ဆိုက်သဖြင့် သူရ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သဇင်မော်ဆိုသူကို ကြိုဖို့ ဓာတ်ပုံကို အသင့် ကိုင်ထားသည်။

“ဒီမှာဗျာ... အဲဒီက မသဇင်မော် ဟုတ်ပါတယ်နော်...”

သဇင်မော်က ဆွဲအိပ်တစ်လုံး လွယ်၊ ခြင်းတင်တောင်းဆွဲဖြင့် ဆင်းလာသည်ကို သူရက သွားရောက်တွေ့ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်... ရှင်ကကော...”

သူရက လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံနှင့်စာကို သဇင်မော်အား ပေးပြလိုက်သည်။

“အန်ကယ် လာကြိုဖို့ အဝတ်အစားတောင် လဲပြီးပါပြီ... အရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်လာတာမို့... ကျွန်တော့်ကို အကြိုလွှတ်လိုက်တာပါ...”

“ရှင်က ဖေဖေရဲ့ လူသစ်ထင်တယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော့်နာမည် သူရပါ...”

“ကိုအောင်နိုင်တို့ ကိုချစ်ကောင်းတို့ကကော...”

“အန်ကယ် ခေါ်သွားပါတယ်...”

“ဒါဆိုလည်း သွားဖို့ ကိုသူရ...”

သူရက သဇင်မော် ဆွဲကိုင်ထားသော ဆွဲခြင်းကို ခုမ်းယူကူဆွဲပြီး မော်တော်ကားဆီသို့ သူရက ရှေ့မှပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်လေဆိပ်မှ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ကျရှင်တွင် သဇင်မော် ထိုင်ပါ၏။

သူရသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကားကိုသာ မောင်းနေသည်။

သို့သော်... သဇင်မော်ကို လူကိုယ်တိုင်စတွေ့လိုက်သည်နှင့် သူရ အလိုလို ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။ ဘာကြောင့်တွေ့တွေ့ချင်း ရင်ခုန်သွားမှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဖြေရှာကြည့်ရင်းကားမောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သဇင်မော်တော်တော်ချော၊ တော်တော်လှသည် မြန်မာဆန်ဆန်လှခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုရော၊ ဇီဝိမ်းခြယ်သမှုရော၊ ဆင်ယင်ထုံးဖြဲ့မှုရော၊ အလွန်ဣန္ဒြေရသည်

နက်မှောင် အံ့ကောင်းသော ဆံကေသာကို နောက် လှန်ထားပြီး နောက်တွဲထုံးထားသည်။ မျက်နှာပြင်ရှိ မျက်ခုံးမျက် လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ ပကတိအတိုင်း ပေါ်လွင်စေပါ၏။

ဖြူဆွတ်ဆွတ်အင်္ကျီလက်ရှည် ရင်ဖုံးနှင့် မီးခိုးရောင် ဖြောင်ထတ်ဝတ်ထားသည်။ အရပ်မှာ ငါးပေငါးလက်မခန့် နှစ်လက်မခန့် ဝတ်လျက် သေချာလှသည်။ ဒေဝီထက် နှစ်လက်မခန့် ပို၍မြင့်တန်ကောင်း သည်။ ခပ်မြင့်မြင့် အရပ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ အချိုးကျ ရင် တင်၊ ခါး၊ ခြေဆံ၊ လက်ဆံမျိုး ရှိသည်။

သဇင်မော်၏အသက်သည် (၂၂)သို့မဟုတ် အလွန် ဆုံး (၂၃) နှစ်ခန့်ဟု သူ့ရ ခန့်မှန်းသည်။ မိမိနှင့် သက်တူရွယ်တူ လောက်ရှိလေမလား မသိ။

သဇင်မော်ကလည်း ဖေဖေ၏ လူသစ်ခန့် ကိုသူ့ ကို နောက်မှကြည့်ကာ ဒီလောက်ရုပ်သန့်ပြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ကိုသူရသည် ဖေဖေ၏လုပ်ငန်းတွင် ဝင်လုပ်နေသည်ဆိုခြင်းကို အံ့သြနေမိသည်။

ပြီး... ဒီလူ ကိုသူရသည် ကိုအောင်နိုင်လို မိမိနှင့် မျက်နှာလုပ် မျက်နှာချိုသွေးခြင်းမျိုး မရှိ၊ ဣန္ဒြေကြီးပေသည်။

မိမိကို စကားဖောင်ဖြဲ့ရန် လုံးဝ မကြိုးစား။ ဖေဖေ ခိုင်းလိုက်သောအလုပ်ကို ကာဝန်ကျအောင် လုပ်ဆောင်နေသော

သဘောသာ သက်ဝင်နေသည်။

သူ့မှာ အိမ်ထောင်နဲ့လားမသိ။ အိမ်ထောင်ရှိပြီး သား ယောက်ျားကောင်းတို့သည် အခြားမိန်းမပျိုလေးများအပေါ် ဣန္ဒြေသိက္ခာထားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ဖေဖေသည် သူ့လုပ်ငန်းတွင် အိမ်ထောင် ရှိသူများကို ခန့်ထားလေ့မရှိ။ ဖေဖေလုပ်ငန်းကိုက ကောင်းသော လုပ်ငန်းမဟုတ်။ သူ့လူတွေ နေ့မြင်ညပျောက်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သွားပါက ကျန်ခဲ့သော ဇနီးသားသမီးများကို နောက် ဆက်တွဲ တာဝန်ယူရသည်မျိုးကို ဖေဖေ မလိုလားတတ်။

ပြီး... ကိုသူရ၏ ရောက်ရှိနေသော အရွယ်သည် အိမ်ထောင်မရှိသေးသော အရွယ်သာ ဖြစ်သည်။

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြရင်းနှင့်ပင် မဒုံအဝင် စိုက်ပျိုးရေးခြံကို ဖြတ်မောင်းနေပေပြီ။

“မုဒုံမှာ တစ်ခုခုစားစို့ ကိုသူရ...”

“တရုတ်ဆိုင်လား... ဗမာဆိုင်လား... ကုလားဆိုင်လား မသဇင်မော်...”

“တရုတ်ဆိုင်သန့်သန့်မှာပဲ ရုပ်ပါ...”

သူရက ရုပ်ရှင်ရုံဘေးရှိ တရုတ်ဆိုင်သန့်သန့်ရှေ့ တွင် ကားရပ်ပေးသည်။

“လာလေ... ကိုသူရကော မနက်စာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား...”

“စားတော့ မစားရသေးဘူး...”

“ဒါဆို မဆာသေးလို့လား...”

“အရမ်းစာနေပြီ...”

သဇင်မော် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို... လာလေ...”

“မသဇင်မော်က ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်စားပွဲတည်းမှာ စားဝံ့ပဲမလား...”

“အာ... ဘာဆိုလဲ... ကျွန်မကကော ဘာမို့လဲ... ကဲ... ဆင်း...”

စားသောက်ဖွယ်ဟင်းလျာများကို မသဇင်မော်က ပင် မှာကြားလိုက်သည်။ တရုတ်ဟင်းလျာများမို့ ကြော်ချက်သည် ကို စောင့်ရှုရင်း လိမ္မော်ရည် တင်ကြိုသောက်ကြသည်။

“ကိုသူရ... ဖေဖေဆီမှာ အလုပ်ဝင်တာ ကြာပြီလား...”

“မကြာသေးပါဘူး... အန်ကယ်ဦးဘမော် အရင်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်လာတုန်းက... ကျွန်တော် လိုက်လာတာပါ...”

“ဒါဆို... ကိုသူရ ရန်ကုန်ကပေါ့...”

သူရက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဖေဖေအလုပ်က အလုပ်ကောင်းတွေ မဟုတ်မှန်း ကိုသူ သိမှာပါနော်...”

“ကျွန်တော် စွမ်းဆောင်နိုင်တာလည်း အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး မသဇင်မော်... ပြီး... ကျွန်တော်ကလည်း လစကိုမက်မက် မောမောလိုချင်တာကိုး...”

စားသောက်ဟင်းလျာများ ရောက်လာသည်

သဇင်မော်ကလည်း ထိုထက် ပို၍ မေးမြန်းပြောဆိုခြင်းမရှိပါလေ တော့။

သူရကလည်း ဘာစကားမှ ထပ်မပြောပေ။

စားသောက်ကျသင့်ငွေကို သဇင်မော်ကပင်ရှင်းပြီး

ရီးဆက်မောင်းခဲ့ပြန်သည်။

သဇင်မော်သည် ကိုအောင်နိုင်၊ ကိုချစ်ကောင်းတို့

နှင့် လုံးဝမတူသော ကိုသူရအကြောင်းကို ဆက်စဉ်းစားသည်။

ကိုအောင်နိုင်၊ ကိုချစ်ကောင်းတို့အတူခရီးသွားလျှင်

ယခုလို ထမင်းစားပြီးဆိုပါက သူတို့သည် လှစ်ခနဲထွက်သွားကာ

သူတို့ပြန်လာလျှင် အရက်နဲ့ရသည်။

ယခု ကိုသူရကျတော့ ဒီလိုတွေမရှိ၊ အစားကိုတော့

တနှင့်တပိုးအဝစားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖေဖေကစပြီး တခြားအားလုံးသော တပည့်တွေ

သည် အရက်သောက်သည်ချည်းကိုပင် သဇင်မော် တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့်ပင် ထမင်းလည်းစားပြီးမို့ ကား

တပြိုင်မိုဗိုပေါ်တွင် သဇင်မော် မျက်တောင်စင်းအိပ်ကာ ကူရှင်တွင်

ခေါင်းမိုပြီး အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ... ။

သဇင် မော် တစ်ပတ်ကျောနိုးလာသောအခါ မော်တော်ကားမှာ

ဘီးမလိမ့် ဘဲ ရပ်ထားသည်ကို သိလိုက်သည်။

ကားရှေ့မှန်မှကြည့်လိုက်ရာ ကိုသူရသည် ကား

ခေါင်းဘောနက်ကိုဖွင့်ပြီး အင်္ကျီချွတ် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် စက်

ခန်းထဲ ခါးကိုင်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။
 ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ဝန်းကျင်နှင့် တောတစ်ခု
 ကိုမြင်တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့သည် သံဖြူဇရပ်မြို့အလွန်တွင်း
 ကားရပ်သွားမှန်း သဇင်မော် သတိထားမိပါ၏။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ မွန်းလွဲညနေ
 စောင်း (၄)နာရီပင် ထိုးတော့မည်။

“ကား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုသူရ...”

သဇင်မော်၏ တံခါးမှန်ဖွင့် ခေါင်းပြုကာလှမ်း...

လိုက်သည်။

“ကျွန်လောင့်သွားတယ် မသဇင်မော်...”

“ပြင်ပြီးပြီလား...”

သူရက ခါးမတ်လိုက်သည်။ ဧပြီလ၏ ပူလောင်
 လွန်းသော နေခြည်သည် ကိုသူရအပေါ် ကျရောက်နေ တစ်ကိုယ်
 လုံးချွေးတွေ ရွံ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ပြင်လို့ မရဘူး... ကျွန်အသစ်တစ်လုံး လဲမှရတော့မှာ...
 ကျွန်အပိုပါမလာလို့ ကျွန်တော် ကားထဲမှာလျှောက်ရှာတာ
 နဲ့နေပြီ... မတွေ့ဘူး... တော်ရုံဆီပျောက် မီးပျောက်
 လောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပြင်တတ်တယ်... အခု
 ဟာက ပစ္စည်းသစ်လဲရမှာ...”

“ဒါဆို... ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်...”

သူရက ကားရှေ့တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ခြေတွဲလဲ
 ကျရှင်တွင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာပဲ...”

နောက်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“မသဇင်မော်ကို ကားမှာထားခဲ့ပြီး... ကားကြိုနဲ့ သံဖြူဇရပ်
 ကို ကျွန်တော်လိုက်သွားပြီး ကျိုင်အသစ်ဝယ်ရင် ကောင်း
 မလားလို့...”

“ဟင်အင်း... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မကျန်ခဲ့ရဲဘူး...
 မနေရဲဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလို မသဇင်မော်ကို ဒီနေရာမှာ ဒီကား
 နဲ့မထားခဲ့သင့်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော် တွေးမိတယ်...
 ဒီနေရာက ခေါင်ပြီး တောကောင်းတယ်... စိတ်ချစရာမရှိ
 ဘူး... ဒီထက်မိုးချုပ်လာလေ မကောင်းလေဘဲ...”

“ဒါဖြင့်... ဘာလုပ်ကြမလဲ ကိုသူရ...”

“နှစ်ယောက်လုံး သံဖြူဇရပ်ကို သွားကြမလားလို့ စဉ်းစား
 ပြန်တော့လည်း... ဒီနေရာမှာ ကားကို ဒီအတိုင်းအစောင့်
 မရှိထားပစ်ခဲလို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်ဘူး... ဒါဆို ဘယ်နှယ်
 လုပ်မလဲ...”

“ကားကြိုစောင့်ရမှာပဲ မသဇင်မော်...”

“ဒီလိုညနေစောင်းကျမှ ကားကြိုလာပါဦးမလား ကိုသူရ...”

“ဒါပဲ စောင့်ရမှာပဲ... ကားကြိုမလာလည်း ထင်းတိုက်...
 ဝါးတိုက်... လှည်းကြိုတွေ လာချင်လာမယ်... အဲဒီလှည်း
 လာရင် ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းပေးပြီး ကားကိုလှည်းနဲ့

ဆွဲသွားရမှာပဲ... ”
 “ဘုရားသုံးဆူရောက်ဖို့ တော်တော်လိုသေးတာ...
 လောကီအဝေးကြီး လှည်းကဆွဲပေးပါ့မလား... ”
 “ဘုရားသုံးဆူအိမ်အထိတော့ လှည်း ဘယ်ဆွဲနိုင်မလဲ...
 ဒီအနားက အနီးဆုံးရွာတစ်ရွာရောက်... ဆွဲရမှာပဲ...
 ရွာရောက်ရင်... မသင်မော်နဲ့ ဒီကားနဲ့ ရွာမှာနေနဲ့
 ကျွန်တော်က ရွာက မြင်းတစ်ကောင်ငှားပြီး ဘုရားသုံး
 ကိုပဲသွားသွား... သံဖြူရေကိုသွားသွား... သွားလို့
 လေ... ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ... ”
 “ခက်လိုက်တာနော်... ”

သူရ ကိုယ်တိုင်လည်း လောလောဆယ်ဆယ် ဘာ
 လုပ်ရမှန်းမသိ။ ငှက်ငေါင်ငေါင်ပင် ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။
 ပြောလိုသာ ပြောရသည်။ ဒီလိုညနေစောင်းဝ...
 ဒီလိုလမ်းခရီးတွင် ကားကြိုရဖို့ မွှော်လင့်ချက်အလွန်နည်းနေပါ...
 ထင်းတိုက်၊ ဝါးတိုက်လှည်းဆိုသည်မျိုးကလည်း ရွာလေ့ရွာထုံး
 အတိုင်း နံနက်ဝေလီဝေလင်း တောထဲဝင်ပြီး ဓွန်းလွဲချိန်လော...
 တွင် ရွာသို့ပြန်တက်ကြသည်။

သို့သော် ထိုအကြောင်းကိုတော့ သင်မော်အ...
 သူရက ဖွင့်မပြောပြပေ။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အနောက်တောင်ဘက်မှ မိုးသားတွေတုတ်လာ...
 သဖြင့် သူရသည် ကားဘောနက်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်ချိန်မှာပင် နေ...

ကို မိုးသားတိမ်ဖုံးကာ နေဝင်သလို မောင်ရီပျိုးသွားသည်။
 သင်မော်သည် မိုးရိမ်ဖိတ်လန့်သောအကြည့်ဖြင့်
 သူရကို လှမ်းကြည့်သည်။
 သင်မော်၏အကြည့်ကို သူရ သဘောပေါက်နား
 လည်မိပါ၏။
 သင်မော်နှင့် သူသည် ယနေ့မှစတင်သိကျွမ်းရပြီး
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိမ်းလှသည်။ သူလုပ်နေသောလုပ်
 ဝန်းကလည်း ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း။ မကောင်းသောလူတွေလုပ်သော
 လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

သင်မော်သည် သူ့ကိုပင် စိတ်မချ၊ မယုံကြည်
 သော အကြည့်မျိုး ကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်နှင့်
 ဒီအခြေအနေ ဝယ်သူက အနိုင်ကျင့်လျှင် သင်မော် ဘာမှမကတ်
 နိုင်သော သဘောရှိနေသည်။

ဒါကို သင်မော် တွေးကြောက်နေပုံ ရပေသည်။

သူရက ရှေ့ခန်းကားဒက်(ရုံ)ဘုတ်ကို ဖွင့်လိုက်
 သည်။ ထည့်ထားသော သေနတ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။

သူရသေနတ်ထုတ်ယူသည်ကိုမြင်လေ သင်မော်
 အထိတ်တလန့် ကြောက်လေပင်။

“ရှော... မသင်မော်... ဒီသေနတ် ယူထား... သောဖြုတ်
 ပေးထားပြီးသား... ကျည်ဆန်လည်းအပြည့်ရှိတယ်...
 ခလုတ်ဆွဲပစ်ရုံပဲ...”

သင်မော် အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပါ၏။ လှမ်း

ပေးနေသော သေနတ်ကို ယူရမလိုလို၊ မယူရမလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ရက ဒီလိုပြုမူခြင်းကြောင့် သူ့ရ အပေါ် မယုံမည်ကိုပင် အားတုံအားနာဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့ရက သေနတ်ကို သဇင်မော်ထိုင်ရာ ဘေးကွင်းတွင်ထားပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ကားလမ်းဘေးသို့လျှောက်သွားကာ သစ်ပင်အုပ်ဖားကြီးတစ်ပင် ပင်စည်ရှင်း သစ်မြစ်တို့ထိုင်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ကာ တစ်လိပ်စီးညှိရှုဖွားနေသည်။

မိုးသားထုထည်သည် ပို၍ပင်ကြီးမားလာသည်။ သင်္ကြန်ကျွန်း (၁၀)ရက်သာလိုသဖြင့် သင်္ကြန်မိုးရွာလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မိုးသည် ဝေါခနဲရွာချလိုက်လေတော့သည်။

သူ့ရက မိုးလွတ်အောင် ပင်စည်ဘက်သို့ တိုးကာ သော်လည်း အဘယ်မှာလျှင် မိုးလွတ်ပါမည်နည်း။

စောစောက ကားပြင်စဉ်က အင်္ကျီချွတ်ထားသောကြောင့် ယခု စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် လေရော မိုးရောမိပေတော့သည်။ စိန္တုသွားသော စွပ်ကျယ်ကို သူ့ရ ချွတ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုသူရ... ကိုသူရ...”

မိုးသံလေသံကြားမှပင် သဇင်မော်အော်ခေါ်သော အသံကို သူ့ရ ကြားရသည်။ ရပ်ထားသော မော်တော်ကား

လည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

သဇင်မော်သည် ကားမှန်ကို တစ်ဝက်ချပြီးမျက်နှာမှ ခေါင်းပြုခေါ်ခြင်းကြောင့် သူ၏မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်းဆံပင်တို့ကို မိုးရေပက်ပြီး ရွဲစိုသွားစေပါ၏။

သူ့ရသည် သဇင်မော် အော်ခေါ်သံကြောင့်ကားဆီသို့ အပြေးရောက်လာသည်။ ကားထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှာပင် ရပ်ကာ...

“ဘာလို့လဲ မသဇင်မော်... တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အော်ခေါ်တာလားလို့...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ကိုသူရ ကားထဲဝင်ထိုင်ပါ... ဘယ်နှယ် မိုးရွာကြီးထဲ သစ်ပင်အောက်မှာ သွားထိုင်နေရတယ်လို့...”

သူ့ရသည် ကားရှေ့တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ရှေ့ခန်းက ရှင်တွင်ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ရ ဦးခေါင်းမျက်နှာမှအစ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲစိုနေပေသည်။

သဇင်မော်က သူ့မ၏ဆွဲအိပ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်ကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အကောင်းစားကြီးကို ထုတ်ယူကာ ပေးသည်။

“ရှေ့... ကိုသူရ တစ်ကိုယ်လုံးရွဲနေပြီ... သုတ်လိုက်ဦး...”

“နေပါစေဗျာ... ရပါတယ်...”

“အို... မဟုတ်တာ...ဘာနေပါစေလဲ... သုတ်ဆိုသုတ်လိုက်ပါ ကိုသူရ...”

သူ့ရက မငြင်းသဖြင့်လှမ်းပြီး မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်း

ကို သုတ်ပြီး ပြန်ပေးသည်။

“ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ရွံစိုနေတာ သုတ်လေ... တော်ကြာ အအေးပတ်ပြီး ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်...”

“အားနာတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုသုတ်ပြီး ဒီမျက်နှာ သုတ်ပဝါ မသင်မော် ပြန်သုံးရမှာ ရွံစရာဖြစ်နေမယ်... ကျွန်တော်က လေထဲ မိုးထဲမှာ နေနိုင်တဲ့အကျင့်ရှိပြီးသလို...”

“သက်ရှိသတ္တဝါထဲမှာ လူဟာ နုနယ်တယ် ကိုသူ့ရတနာခြား သတ္တဝါတွေမှာ... သဘာဝရဲ့ ရာသီဥတုကို ခံနိုင်ဖို့ အမွေးအမှင်ရှိတယ်... အကြေးခွံရှိတယ်... လူသတ္တဝါတွေက သဘာဝက အဲဒါတွေ ပေးမထားဘူး... လူမှာက ဦးနှောက်နဲ့လက်ချောင်းတွေက ဘာမဆို ဖန်တီးနိုင်တာမို့... သဘာဝက မပေးထားတာ ချမ်းရင် မီးလှုံမယ်... စောင်ခြုံမယ်... အိုက်ရင် ယပ်တောင်ခတ်မယ်... ပန်ကာလေနဲ့ အအေးဓာတ်နဲ့ အေးမြစေတယ်... ခန္ဓာကိုယ်ရွံ့စိုင်းသုတ်နိုင်ဖို့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတီထွင်ထားတယ်... ရှေးဆက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုသုတ်ပါ... ကိုသူ့ရ အင်္ကျီချွတ်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားနဲ့ အရောင်အသွေးကို မြင်တာနဲ့ ကိုသူ့ရမှာရောဂါကင်းပြီး ပကတိ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှန်းသိသာပါတယ်... ရှေး... သုတ်... ကျွန်မ မရွံ့ပါဘူး... ကျွန်မက ကူးစက်ရောဂါကူးမှာသာ ရှိရိမ်တာ...”

သူ့ရက ပခုံးတွန့်ပြမိသည်။

ပေးထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်လည်း စိုနေသော ကိုယ်ကို သုတ်သည်။

“နေပါဦး... ကိုသူ့ရက ကျွန်မကို သေနတ်ပေးထားခဲ့ပြီး... ဘာလို့ သစ်ပင်အောက်မှာသွားနေတာလဲ...”

“လူလူချင်း ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ သံသယမရှိရင် ရေရှည် ဆက်ဆံနိုင်တယ်... ကျွန်တော်ဟာ မသင်မော် စိုးရိမ်ပြီး သံသယဖြစ်စေတဲ့ လူမဖြစ်ချင်လို့...”

“ဪ... ကိုသူ့ရရယ်... ရှင်ဟာ ဖေဖေဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တာထက် ရဟန်းဘောင်မှာ သင်္ကန်းစီးနေဖို့ ကောင်းတယ်...”

“ကျွန်တော်က ငန်းငန်းတက်ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့လူပဲဗျာ... ဘယ်မှာလာပြီး ရဟန်းဖြစ်မှာလဲ...”

သင်မော်သည် ကိုသူ့ရကို ခပ်ငေးငေးလေးပင် ကြည့်မိပြန်သည်။

ကိုသူ့ရ၏ အင်္ကျီချွတ် ကျောပြင်အလယ်တွင် ငါးမူးစေ့ခန့် မည်းနက်သော အဝိုင်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့ပြီး သေချာကြည့်မိသည်။ မွေးရာပါအမှတ်တစ်ခု ဖြစ်ပါလေ၏။ နောက်ကျောအလယ်တွင်ရှိနေသည်မို့ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကအစ အင်္ကျီဝတ်ထားလျှင် ထိုအမှတ်ကို မမြင်နိုင်ပေ။

ကိုသူ့ရ အင်္ကျီချွတ်ထားသော ကိုယ်ထည်သည် တော်တော်ပင် ကြည့်ကောင်းပါ၏။

တချို့အမျိုးသားတွေသည် အင်္ကျီလှံချည်၊ဘောင်း

ဘီတို့ဝတ်ထားလျှင် လက်မောင်းအိုးလည်း တပြေးညီ၊ ရင်အုပ်၊ ဝမ်းခိုက်တို့မှာလည်း လေမှုတ်ထားသော အရုပ်လို ပြည့်ဖြိုးခြင်း နှင့် ဖောင်းနေခြင်းမျိုး ရှိတတ်သည်။

ကိုသူရကျတော့ အလိုလိုလှုပ်ရှားလျှင်ပင် မာဆယ် တုံး၊ ကြွက်သားတုံးတွေ ပေါ်လာသည်။ လက်ကွေးလိုက်ပါက မာဆယ်သားများ ဖုထစ်သွားသည်။

သဇင်မော်သည် ဘာရယ်မဟုတ် သိချင်စိတ်လေး ဖြင့် ကိုသူရကို မေးမိသည်။

“စပ်စုတယ်... ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်... စိတ်ထဲက သိချင်လို့ပါ... ကိုသူရ ကျောင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ် အထိ အောင်ခဲ့သလဲဟင်...”

“ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်...”

“တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုကိုကော ရောက်ခဲ့သေးလား...”

“မရောက်ခဲ့ပါဘူး...”

“ဘာလို့...”

“တက္ကသိုလ်တက်ရမဲ့နှစ်မှာပဲ ထောင်ကျသွားလို့...”

“အို...”

သူရ၏ ရယ်သံထွက်လာသည်။ သို့သော် နောက် ကျရှင်သို့ သူရ လှည့်မကြည့်။

“ဘာမဆို ငွေပေါ့၊ မသဇင်မော်... အမြင့်ကို တက်ချင်လေ ငွေလိုလေမဟုတ်လား... ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားရင်... တက္ကသိုလ်မရောက်ဘဲ

ထောင်ထဲရောက်သွားတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ထဲရောက်သွားတာလဲဟင်...”

သူရက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ နောက်မှစိုက်ကြည့် နေသော သဇင်မော်သည် ကိုသူရ ပခုံးတွန့်သည်တွင် လက်ပြင် နှစ်ဖက်လုံး၌ အံစာတုံးသဖွယ် ကြွက်သားတွေ ရိပ်ခနဲ ထွက်လာ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထောင်တယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာကို... ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူးဗျာ...”

စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်မို့ သဇင်မော်ကလည်း ဆက် မမေးဘဲ သခြားေးခွန်းသဘောပြောလိုက်သည်။

“စာပေးစာယူနဲ့ အဝေးသင်တွေ ရှိနေတာပဲ... ဆက်တက် ချင်တက်နိုင်ခွင့်ရှိသားပဲ...”

“ဘာထူးတော့မှာလဲ မသဇင်မော်... ဟိုအကောင်ကြီးမှ လက်ပေးသင်ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေမှာပေါ့... မထူးတော့ဘူး လေ... ကျွန်တော် အခု အဓိကထားတာကတော့ ငွေများ များရအောင်စုချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ...”

သဇင်မော်သည် ကိုသူရအား ပို၍ အထင်ကြီးလာ စသည်။ မြန်မာစကားပုံတွင် “ခွေးကြီးမှ လက်ပေးသင်” ဆိုသည့် စကားရှိသည်။ သို့သော် မြန်မာတို့၏အယူအဆအရ ခွေးသတ္တဝါ သည် အယုတ်အန်မို့သတ္တဝါနေရာမှာ ထားသည်။ ခွေးနှင့်နှိုင်းလျှင် အလွန်ရိုင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုသူရက သူ့စကားတွင် ခွေးထည့်

တက္ကသိုလ်တင်မြင်

မပြောဘဲ ဟိုအကောင်ကြီးမှဟု ပြောလိုက်သည်ကပင် အပြော အဆိုတွင် ထိန်းသိမ်းတတ်ကြောင်း သိသာစေသည်။

ကိုသူရ၏ စကားပြောသံ ထွက်လာပြန်သဖြင့် သဇင်မော် နားစွင့်ထားပြန်သည်။

“ကနေ့ခေတ်သဘောရဲ့ သတ်မှတ်ချက်အရဆိုပါတော့... အမြင့်ပိုင်းရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပညာဘွဲ့တွေရပြီး... ရာထူးရာခံကြီးမားသူ... ဒါမှမဟုတ်... ငွေကြေးသိပ် ချမ်းသာသူတွေကို အမြင့်တန်းစားလို့ သတ်မှတ်တယ် မသဇင်မော်... ဒီတော့... ကျွန်တော် အမြင့်တန်းရောက် ဖို့က ငွေချမ်းသာနိုင်တဲ့ နည်းလည်းပဲ ရှိတယ်...”

“ကိုသူရရဲ့ ဖီလော်ဆော်ဖီဟာ တစ်ဖက်စွန်းရောက်မနေဘူးလားဟင်... လူသားတစ်ယောက်မှာ ရာထူးဂုဏ်၊ ငွေဂုဏ်၊ နေဂုဏ်ဆိုတာ လိုအပ်တာတော့ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်ခုပြည့်စုံတာနဲ့ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီး... လူပီသ သွားပြီလို့တော့ မယူဆနိုင်ပါဘူး... စိတ်ဓာတ်မြင့်မား ကောင်းမွန်ရမယ်... စိတ်နဲ့နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စိတ်မျိုးတွေရှိရမယ်... အဲဒီ တွေရှိနေမှ ထိန်းသိမ်းအပ်တဲ့ လူသိက္ခာ၊ လူသမာဓိ၊ လူစည်းကမ်းတွေ ထိန်းသိမ်းလာနိုင်မယ်... ဒါမှလည်း လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မယ်... အမြင့်တန်း နဲ့သင့်တော်မယ်...”

“မသဇင်မော်ရဲ့ စကားတွေက အဆင့်မြင့်လွန်းနေတယ် ဗျာ... ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်ဘူး...”

ကျားနာ

“ကျားတစ်ကောင်ဟာဆာလောင်တယ်... သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆာ လောင်မှုကို ဖြည့်တင်းဖို့... သားသမင်ကို အဓိအရဖမ်းပြီး သတ်စားတယ်... သူ့ဗိုက်ဝသွားတယ်... ကျေနပ်တင်းတိမ် သွားတယ်... သူက ကျားကိုး... အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကိုး...”

ကိုသူရသည် သဇင်မော် ရှိရာဘက်သို့ ကိုယ် တစောင်းလှည့်လာသည်။

သဇင်မော်ကို လေးစားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့် သည်။ ပြီး... ချက်ချင်း ရှေ့သို့မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ဒုစရိုက်ဆရာကြီးက မွေးဖွားသောသမီး သဇင်မော် သည် နွဲ့ထဲမှ ဖူးပွင့်ပေါ်ထွက်လာသော ပဒုမ္မာကြာပန်းနှင့်တူနေပါ လားဟု သူရ စိတ်ထဲက မှတ်ယူမိသည်။

“လူကတော့ တစ်မျိုးပါ ကိုသူရ... ကိုယ်ဆာလောင်နေတဲ့ ရာထူးရာခံနဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာတာနဲ့... ပြီးပြည့်စုံပြီလို့ ယူဆရင်... ခုနပြောခဲ့တဲ့ ကျားတိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာထူးတော့မှာ လဲ... အပြောရိုင်းလိုက်တာလို့တော့ မထင်ပါနဲ့ ကိုသူရ... တရားမှန် စကားမှန်ကိုပြောတဲ့အခါ ဥပမာပေးရိုင်းရိုင်း ပေးမှ သဘောပေါက်ရတာမျိုးရှိတတ်လို့ပါ...”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်... စိတ်လည်း ဝင်စား ပါတယ်...”

“ဘယ်လိုတိရစ္ဆာန်မှာဖြစ်ဖြစ်... အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်ကို မြော်မြင်တွေ့တောတာ မရှိဘူး... လက်ငင်း ပစ္စုပ္ပန်ကို သာ အဓိကထားတယ်... သူတို့မှာ ဒါလုပ်ရင် မှားတယ်...”

ဟိုဟာလုပ်ရင် မှန်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတဲ့ အတွေးအခေါ်မရှိဘူး... တိရိစ္ဆာန်ပေကိုး... လူမှာကျတော့... အတိတ်နဲ့အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နိုင်တဲ့ ဦးနှောက်ရှိတယ်... ကောင်းတတ်ပြစ်ဖြစ်... မကောင်းတာကိုဖြစ်ဖြစ်... နှလုံးသွင်းနိုင်စွမ်းရှိတယ်... အဲဒီတော့ လူဖြစ်လာမှတော့ အတိတ်က အမှားကို အနာဂတ်မှာ ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ စဉ်းစား တွေးတောနိုင်စွမ်းရှိနေသေး... အဲ... ကျွန်မအဓိကဆို လိုချင်တာက ငွေရရင်ပြီးရောလို့ချည်း သဘောမထားပါနဲ့... ပညာရှာတဲ့နေရာမှာ ပျိုတယ်... အိုတယ်ဆိုတာမရှိပါဘူး ကိုသူရ... ငွေရှိတိုင်း အဆင့်မြင့်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြီးမထားပါနဲ့... လူ့ကျင့်ဝတ်၊ လူသိက္ခာနဲ့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ စိတ်ဓာတ်မြင့်စားတဲ့သူဟာ အဆင့်မြင့်ရုံမကဘူး... ဒါမှ လည်း လုပ်သတာပါ... ကိုသူရ အဝေးသင်နဲ့ဆက်ဖြေပါလား... ကိုယ်က ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီးသားမို့ အဝေး သင်ဆက်ဖြေခွင့်ရတာ... စာမေးပွဲကျတော့ကော အရုံးပေါ်လို့လား... ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားအရင်းဟာ အရင်အတိုင်းကျန်နေသေးပါဟာ... ”

“အေးဗျာ... ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ... ”

စကားတပြောပြောနှင့် မိုးသည်သည်ရေမှစလဲသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဖွဲဖွဲသာရှိတော့သည်။ ပိတ်ထားသော ကားမှန်များ ရေငွေ့ရှိကပ်ပြီး အပြင်မြင်ကွင်းပိတ်နေသည်။ ကား

ထဲတွင် အမှောင်သမ်းနေသည်မို့ သင်္ဇင်မော်က မော်တော်ကားအမိုးမီးပွင့်ကိုဖွင့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“မဖွင့်နဲ့ မသင်္ဇင်မော်...”

သူရက မီးဖွင့်မည်ကို အစိုးရိမ်ကြီးကာ ဘာသာညာညာ မစဉ်းစားမိဘဲ သင်္ဇင်မော်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

သင်္ဇင်မော်က အံ့သြစွာ သူ့ကိုပြန်ကြည့်မှ သူရက ကိုင်ထားသောလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“အစိုးရိမ်ကြီးသွားလို့ မသင်္ဇင်မော်ရဲ့လက်ကို ဖမ်းကိုင်မိတာပါ မသင်္ဇင်မော်...”

“အဲဒီလိုပဲ... ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့... မီးကို ဘာလို့မဖွင့်ချင်တာလဲ... ကားထဲမှာ မှောင်နေပြီပဲဟာ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နေပြီလေ... အမှောင်ထဲက လူဟာ အလင်းရောင်ရှိရာကို လှမ်းမြင်နိုင်တယ်... အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အန္တရာယ်ပေးမဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတောင် တောတန်းထဲမှာ တောရိုင်းကောင်တွေရှိနေရင် အလင်းရောင်ရှိရာကို လာမှာစိုးလို့ပဲ...”

သင်္ဇင်မော် ခေါင်းညိတ်လက်ခံပါ၏။

“ဒုက္ခပဲနော် ကိုသူရ... ကားကြိုလည်း မလာ... ထင်းတိုက်လှည်းလည်း မလာနဲ့...”

“မလာကြတာ ပိုကောင်းပါတယ် မသင်္ဇင်မော်...”

“ဘာရယ်... ဒါဆို မိုးလင်းထိ ဒီလိုပဲနေကြရမှာလား...”

သဇင်မော်သူရစကားကိုတယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်
မိသလဲ မသိ။ ဒေါသသံလေးနှင့် ပြန်ပက်သည်။

“ဒီအတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းနေတာက...
မသဇင်မော်အတွက် မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းနိုင်ဘူးလို့...
ကျွန်တော် အာမခံတယ်... အဲ... ယောက်ျားအုပ်ပါတဲ့ ကား
ကြိုလှည်းကြိုနဲ့တွေ့သွားရင် ကူညီဖို့ထက်... အန္တရာယ်ပေး
ဖို့တွေဖြစ်လာမှာစိုးလို့... များသောအားဖြင့် လူတွေဟာ
လစ် ရင်လစ်သလို အခွင့်အရေးယူတတ်တယ်... အဲ...
မသဇင်မော်ကလည်း သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်”

“စောစောကတော့ ကားကြိုလှည်းကြိုလာရင် ကောင်းမယ်
ဆို...”

“ဟုတ်တယ်... စောစောက နေရဲ့အလင်းရောင်ရှိနေ
တယ်... မကောင်းမှုလုပ်ချင်တဲ့လူဟာ ညအမှောင်ကျမှ
လုပ်တတ်ကြလို့... အခုအချိန်လာရင် ကူညီဖို့ထက်
အန္တရာယ်ပေးဖို့ ပိုများနိုင်တယ်... ကျွန်တော့်ကိုတော့
စိတ်ချ... ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်... ကျွန်တော့်တာဝန်
ကို ကျွန်တော် အသက်ပေးဆောင်ရွက်မယ်...”

“ကျွန်တော့်တာဝန်ဆိုတာက... ကိုသူရ ဘာကိုဆိုလိုတာ
လဲ...”

“ကျွန်တော်က အန်ကယ်ဦးဘမော်ရဲ့လစားတစ်ယောက်
ပဲ... အန်ကယ်ဦးဘမော် ခိုင်းတာကို တာဝန်ကျေအောင်
ဆောင်ရွက်ရမယ်လေ... အခု... မသဇင်မော်ကို လာကြို

တာ အန်ကယ်ဦးဘမော် ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ပဲ... ဒီတော့
မသဇင်မော်ကိုထိပါးလာရင် ကျွန်တော်က အသေခံချရမှာ
ကို ဆိုလိုတာ...”

သဇင်မော်သည် ကျိတ်၍ သက်ပြင်းလေးချမိ
သည်။

ကိုသူရ ပြောပုံမှာ သူမအတွက် အားတက်စရာ
ကောင်းသော်လည်း တစ်ခုခုလိုနေသလို သဇင်မော် ခံစားရသည်။

“ဟော... ဟော... ကြားလား မသဇင်မော်...”

“ရှင်...”

“ဘုရားသုံးဆူဘက်ကလာတဲ့ မော်တော်ကားစက်သံ...
ကျွန်တော် ကြားတယ်... မှန်တံခါးဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်”

သဇင်မော် မှန်တံခါးဖွင့်နားထောင်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကားစက်သံတစ်ခု ကြားရသလိုပဲ...”

“ခါဆို... ကျွန်တော် အောက်ဆင်းနေမယ်... သစ်ပင်ကွယ်
က စောင့်ကြည့်မယ်... မသဇင်မော်က ကားတံခါးမှန်တွေ
သေချာပိတ်ပြီး အထဲက ဂျက်တွေချိတ်ထား... ရန်သူဆို
ရင် ကားမှန်ခွဲဝင်တောင် လွယ်လွယ်နဲ့မဝင်နိုင်ဘူး... ရန်သူ
ဆိုရင် သေနတ်နဲ့ပစ်သာပစ်...”

ပြောပြောဆိုဆို သူရ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကား
တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးသည်။

“နေဦး ကိုသူရ... ဒီသေနတ်ကို ကိုသူရပဲ ယူသွားပါ...
ပုန်းနေရာက သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်ရတာ ပိုပြီးခရီးရောက်မှာ

ပါ...

“ခင်ဗျားပဲ ယူထား... ကားထဲဝင်လာရင် တစ်ယောက်... ကားမှန်ခွဲပြီးဝင်ရမှာ... အဲဒါက အနီးကပ်ပစ်ရတာမို့... သေချာတယ်... ဒီသေနတ်လေးက အဝေးကလှမ်း... လည်း ထိရောက်မှာမဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်သစ်ကို... တစ်ခုကောင်းကောင်းရှာထားမယ်... တုတ်ရှည်ရှည်... က ဒီသေနတ်ထက် ပိုပြီးရန်သူကို တိုက်ခိုက်လို့ ပိုကောင်း... မယ်... သေနတ်ကို ခင်ဗျားပဲယူထား... ရန်သူကို အပြစ်... ကျွန်တော် တိုက်မယ်... ဘာမှမကြောက်နဲ့... ကျွန်... ဒီနားမှာ မျက်ခြေမပြတ်ရှိနေမယ်...”

ပြောပြောဆိုဆို သူရ တောတန်းဘက်သို့ ခြေထောက်

ပြင်သည်။

“ဒီမှာ... နေဦး ကိုသူရ... ရော့... ကိုသူရ အကျိုးပြန်... ထား... အပြင်မှာ အေးလည်းအေးမယ်... ခြင်လည်း... မယ်... တော်ကြာ ကိုသူရ အအေးမိဖွားနေမယ်... မှတ်... သုတ်ပဝါလည်း ယူသွား...”

သဇင်မော်က ကားထဲတွင် ချွတ်ထားသော အင်္ကျီကို လှမ်းပေးနေသည်။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကတော့ ခံ... သည်မို့ မပေးပေ။

သူရ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်... သူ့နှလုံးသားသည် အလိုလိုခုန်လာသည်ကို သူ့ဟာသူ သတိ... လိုက်မိသည်။

သူရက စဉ့်ရှပ်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုယူပြီး လမ်း... ဘေးတောတန်းဘက်သို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

ကြောမိပင် ဘုရားသုံးဆူဘက်မှ မောင်းလာသော ကားမီးရောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ထိုကားမှာ နီးကပ်လာပြီး ထိုကားမှ အားရပါးရအော်ပြောသော အန်ကယ်ဦးဘမော်၏အသံကို ကြား... လိုက်ရတော့သည်။

“ဟေ... ဟိုမှာ ငါ့ကော်ရိုလာကားကို တွေ့ပြီ... ငါ့သမီး... လေး ဘာများဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်...”

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ဦးဘမော်အပြင် ချစ်ကောင်း၊ အောင်နိုင်နှင့် တခြားတပည့်နှစ်ဦးပါသေးသည်။ သေနတ်ကိုယ်စီ... နှင့်ပင်။ ကားခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီးရပ်လိုက်သည်။ ဦးဘမော်ပြေးဆင်း... လာသည်။

“သမီး... သမီး...”
“ဖေဖေ...”

သဇင်မော် ကားထဲမှ သေနတ်ကိုင်ပြီး ထွက်လာ... သည်ကို ဦးဘမော် တွေ့ရသည်။

“သမီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်...”
“ဘာဆိုဘာမှမဖြစ်ဘူး ဖေဖေ... သိပ်ကြောက်နေတာပဲ... ရှိတယ်...”

“နို့... မောင်သူရကော...”
“ကျွန်တော် ဒီမှာပါ အန်ကယ်...”

သူရ လက်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းကိုငြိပြီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပခုံးတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါလွှမ်းထားသည်။ ထိုမျက်နှာသုတ်ပဝါသည် ဦးဘမော်ကိုယ်တိုင် သမီးကိုဝယ်ပေးထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါမှန်း မြင်ရုံနှင့် ဦးဘမော် သိသည်။ ကားမီးရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ မြင်နေရပါ၏။

သို့သော် ဘာမှ မပြောပေ။

“ကား ဘာဖြစ်လဲ မောင်သူရ...”

“ကျွင်လောင်သွားတယ်... လုံးဝမီးမလိုက်တော့ဘူး... ကျွင်အပိုလည်း ကားထဲမှာ မရှိဘူး...”

အောင်နိုင်က ဝင်ပြီး မင်္ဂလာယူသည်။

“အဲဒါ ကြိုတင်ပြီး မင်းသိထားဖို့ ကောင်းတယ် သူ့အခု ဒီလမ်း ဒီခရီးမှာ ဒီလိုဖြစ်တော့ သင်ခမျာ ငုတ်နောက် လိုက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့...”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်နဲ့ အလုပ်စကားပြောတုန်းက တော်ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကြွင်းနစ်လောက် တတ်တတ်လို့ မပြောခဲ့ဘူး ကိုအောင်နိုင်... ခင်ဗျား ကျွမ်းတယ်ဆို အိမ်က မထွက်ခင်ကတည်းက ကျွင်မကောင်းဘူးလို့ ပြောပါလား...”

“အံ့မယ်... မင်းက...”

“ဘာ... အံ့မယ်လဲ ကိုအောင်နိုင်... ကျွန်တော်က ဘာလဲ... ဆက်ပြောလေ...”

“ကဲ... ကဲ... သွားကြစို့... ဂျစ်ကားထဲမှာ ကျွင်အပိုပဲ...”

ရှာကြည့်စမ်း... မပျိုရင် သမီးကားကို ဂျစ်ကားနဲ့ဆွဲသွားမယ်... အောင်နိုင် သွားပြီးရှာ...”

ဦးဘမော်က စကားလမ်းလွှဲလိုက်ပါ၏။

ကိုအောင်နိုင်သည် ဒီလိုလူစား ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ဆရာကြီးနှင့် သင်ခမော်ကို မျက်နှာလုပ်ပြီး မင်္ဂလာဝင်ယူခြင်းပါပေ။ သူရက တကယ်တင်းမာတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂျစ်ကားထဲမှ ကျွင်အပိုတစ်လုံး အောင်နိုင် ရှာတွေ့လာပါ၏။

“ရှေ့... သူရ... ဒီမှာ ကျွင်...”

“ခင်ဗျားဘာသာ တပ်လေဗျာ... ခင်ဗျားက ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား...”

အောင်နိုင် ပါးစပ်ပြီသွားသည်။ ကားကို မောင်းရုံ သက်သက်သာ မောင်းတတ်ပြီး ကားရပ်သွား နှိုးမရလျှင် အောင်နိုင်သည် ဝပ်ရှော့ဆရာ လက်သို့သာအပ်တတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်တတ်။ ယခုအများရှေ့တွင် သူရက ပညာပြသောအခါ အောင်နိုင် ပါးစပ်ပြီသွားရပါ၏။

“ကဲပါ... မောင်သူရရယ်... အောင်နိုင် လုပ်နေရင်း မိုးသာလင်းသွားမယ်... မောင်သူရပဲ ပြန်တပ်ပေးပါ...”

ဦးဘမော်က ခိုင်းသည်မို့ သူရ မငြင်းသာဘဲ ကျွင်အသစ်ကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း ကတ်ဆင်ဝါရာရွှင်းပြီး စက်နှိုးရာ ကားစက်နှိုးသွားပါ၏။

“ကဲ... အောင်နိုင်နဲ့ ချစ်ကောင်းတို့ နောက်က ကပ်လိုက် ခဲ့...”

ဦးဘမော်က သမီးနှင့်အတူ နောက်ကူရှင်တွင် ဝင် ထိုင်ပြီး သူရ မောင်းထွက်လာပါ၏။

“ကဲ... ပြောပါဦး သမီး...”

“လေယာဉ်က နှစ်နာရီ နောက်ကျတယ် ဖေဖေ... မုခုံမှာ ထမင်းဝင်စားတာ တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်... မုခုံက ထွက်လာကတည်းက သမီး အိပ်ပျော်သွားတယ်... သမီး တစ်ပတ်ကျောပြန်နိုးတော့ ကားဟာရပ်နေပြီး... ကိုသူရ က ကားပြင်နေတာ တွေ့ရတာပဲ...”

“အင်း... ဖေဖေ... ကိုထွန်းဇံနဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောတာ... တော်တော် အချိန်ကြာသွားတယ်... တစ်ခါ ဦးထွန်းဇံက ထမင်းကျွေးတော့ ပိုပြီးကြာသွားတာပေါ့... ဖေဖေက သမီး အိမ်ရောက်နှင့်နေမယ် ထင်နေတာ... မိုးတွေ ကလည်း သည်းတော့ ပိုပြီးစိတ်ပူတယ်...”

“ကိုသူရက သမီးကို အစွမ်းကုန် စောင့်လျှောက်ပါတယ်... ဖေဖေ... နောက်ပြီး ကိုသူရဟာ အင်မတန် စိတ်ထားမြင့် တဲ့သူပါ...”

“အင်း... ဖေဖေလည်း ဒီလိုပဲ... ယူဆပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကားပျက်တဲ့နေရာနဲ့ရော အချိန်အနေနဲ့ရော... မိုးသည်း တာရောကြောင့် သမီးမှာ အန္တရာယ်အများကြီး ရှိနိုင် တယ်... ဖေဖေတို့သာ လိုက်မလာရင် သမီးတို့ မိုးလင်းထိ

နေရမှာ မိုးလင်းမှ တုရားသုံးဆူက ကုန်ကာတွေ့ ပါစင်ဂျာ ကားတွေက ထွက်မှာ...”

“ဒါနဲ့... ကိုသူရက ပြောတော့... ကားကြုံလာချင်လာ မယ်... ထင်းတိုက်ဝါးတိုက်လှည်းတွေ လာချင်လာမယ်တဲ့”

“မဟုတ်တာဘဲ သမီး... ညနေပိုင်းရောက်လေ... သွေးရိုး သားရိုးသမားတွေ ဒီခရီးလမ်းကို မလာလေဘဲ သမီး... မောင်သူရက သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတာနေမှာ ပါ...”

သဇင်မော်သူရကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သူရကတော့ နောက်ကို တစ်ချက်လေးပင် လှည့်မကြည့်ပါလေ။

ဝိတောက်ပင်ကလည်း သူတို့ပြောသလို ပင်စည်
ပြောင်ချောကြီးဖြစ်ပြီး၊ ဒွေအက်အကျဆုံး အနိမ့်ဆုံးကိုင်းကပင်
(၁၂)ပေအမြင့် ရှိနေသည်။ အပွင့်တွေ ပွင့်နေသည်ကလည်း ဟို
အမြင့်ပိုင်းကိုင်းတွေတွင် ပွင့်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဖေဖေ... လှေကားနဲ့ အဲဒီအောက်ဆုံးကိုင်းအထိ တက်
ရင်တော့... ဆက်ပြီးတက်သွားလို့ရမယ် ဖေဖေ...”

သဇင်မော်က မျှော်လင့်စိတ်လေးဖြင့် ဦးဘမော်
ကို ပြောသည်။

“အိမ်မှာ လှေကားအဆင့်ဆင့် မရှိဘူး သမီး...”

“နေဦး မမမော်... ဒေဝီ သတိတစ်ခုရတယ်...”

ဒေဝီကပြောရင်း သဇင်မော်ကို လက်တွဲကာ
ဦးဘမော်အနီးသို့ တိုးလျှောက်သွားသည်။

“အန်ကယ်မော်... ရန်ကုန် နတ်မောက်လမ်းအိမ်မှာတုန်း
က အစ်ကိုသူရနဲ့ အင်းခွေးကြီးတွေနဲ့တွေ့တော့... မာလ
ကာပင်ကိုင်းကို လှမ်းခုန်ဆွဲပြီး ကျွမ်းဘားနဲ့ တက်သွား
တာ... မှတ်မိလားဟင်...”

“အေး... မှတ်မိသားပဲ...”

“အခု... အစ်ကိုသူရကို ဝိတောက်ပင်တက်ခိုင်းကြည့်ပါ
လား...”

ဦးဘမော်က ခေါင်းခါပြုသည်။

“မောင်သူရကို ဒီလိုအသေးအဖွဲတွေမှာ အန်ကယ်
မာလားရင်ဘူး... သမီးတို့နှစ်ယောက် သိပ်လိုချင်နေရင်
ရွာထဲက သစ်ပင်တက်သမား အန်ကယ် သွားခေါ်ပေး
မယ်...”

“အန်ကယ်မော်... အစ်ကိုသူရကို မပြောချင်ရင် ဒေဝီ သွား
ပြောမယ်လေ...”

“အားနာစရာကြီး သမီးရယ်...”

“အားမနာပါနဲ့ အန်တီမွန်... ကျွန်တော် ကြိုးစားတက်
ကြည့်ပေးပါမယ်...”

“ဪ... မောင်သူရက နောက်မှာရောက်နေတာကို...”

သူရသည် လက်ချင်းတွဲပြီး သူ့ကိုကြည့်နေသော
သဇင်မော်နှင့် ဒေဝီကိုပြုံး၍ ပြန်ကြည့်သည်။

လင်ကပါလာသော သမီး သဇင်မော်နှင့် မယားက
ပါလာသော ဒေဝီတို့နှစ်ယောက် သင့်မြတ်ချစ်ခင်ကြသည်ကို တွေ့

မြင်ရသဖြင့် သူရသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးခြင်းပင်။

သူရသည် ပိတောက်ပင်ကို မော့ကြည့်ပြီး သူ အိပ်ဆောင်ဆီသို့ပြန်သွားသည်။ သူ့ရ ဘာဆက်လုပ်မည်ကို အားလုံးစောင့်ကြည့်နေကြပါ၏။

သူရသည် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ကာ စာရေးစားပွဲတစ်လုံးကို မ၊ယူလာသည်။

ပိတောက်ပင်၏ နောက်ဆုံးကိုင်းတည့်တည့်တွင် စားပွဲခွက သူတက်ရပ်ပြီး အပေါ်သို့ လက်နှစ်ဘက်မြောက်ကြည့်သည်။

စားပွဲ၏အခြေ၌ သူ၏အရပ်အမြင့်နှင့် လက်မြောက်သောအခါ အောက်ဆုံးကိုင်းသည် လေးပေခန့် မြင့်နေသေးသည်။

ပြီး... ခူးကျွေးအားယူကာ ခုန်ပြီးကိုင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုတ်မိပြီး တစ်ပတ်ဝှမ်းလှည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပိတောက်ကိုင်းပေါ်သို့ သူ့ရ ရောက်သွားသည်။

ဦးဘမော်က ဒေါ်ရည်မွန်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

သဇင်မော်နှင့် ဒေဝီလည်း ပိတောက်ပင်ပေါ်ရောက်သွားသော သူ့ရကို မော့ကြည့်ပြီး ကိုယ်စီပြုံးကြတော့သည်။

သူရသည် ထိုကိုင်းမှတစ်ဆင့် အပေါ်ကိုင်းများသို့ တက်ကာ ပိတောက်ပွင့်ကိုင်းများကို ချိုးပြီးအောက်သို့ တွားခနဲ တွားခနဲ ပစ်ချပေးသည်ကို သဇင်မော်နှင့် ဒေဝီတို့ ပျော်မြူးစွာ ပြေးကောက်ယူကြသည်။

“ဘွားစို့ ကိုမော်... သမီးနှစ်ယောက် သူတို့လိုချင်တာရသွားပြီပဲ...”

ဒေါ်ရည်မွန်က ဘေးမှလူမရှိလျှင် ဦးဘမော်အား ငယ်စဉ်ချစ်သူတဝကခေါ်သည့်အတိုင်း “ကိုမော်” ဟုပင် ခေါ်တတ်ပေသည်။

“တော်ပြီ အစ်ကိုရေ... ဒီမှာ မမမော်နဲ့ ဒေဝီတို့ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီးရနေပြီ...”

ဒေဝီကအမြင့်ပေါ်မှ သူ့ရကိုလှမ်းအော်ပြောသည်။ သူ့ရ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ဆုံးကိုင်းမှ

မြေပြင်သို့ သူ့ရ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါ၏။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသူရ...”

သဇင်မော်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်ကို သူ့ရ က အင်းအဲပြန်မပြောဘဲ စားပွဲကို မ၊ယူပြီး သူ့အဆောင်သို့ သူပြန် သွားပေသည်။

“သူက တစ်မျိုးပဲနော် ဒေဝီ...”

“ဟုတ်တယ် မမမော်... ဒေဝီ တွေ့ဘူးခဲ့သမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ အစ်ကိုသူ့ရဟာ အထူးခြားဆုံးနဲ့ နှစ်သက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ...”

“ဒေဝီက သူ့အကြောင်းတော်တော်သိထားရောပေါ့နော်... ဒီမှာ သူ့နဲ့အနေကြာသွားလို့လေ...”

“သိတယ် မမမော်... တကယ်တော့ အစ်ကိုသူ့ရဟာ ဒေဝီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်ကယ်မော်နဲ့ဆက်သွယ်မိရာက ဒီကို

ရောက်လာတာပါ... ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ကိုသူရအကြောင်း ဒေဝီ သိသလောက် အားလုံး မမမော်ကို ပြောပြပါလား ဒေဝီ... ”

သဇင်မော်နှင့် ဒေဝီ နှစ်ယောက်ခြံထဲရှိ ဆေးရောင် ခြယ်ခံတန်းလျားလေးတွင် တူယှဉ်တွဲထိုင်ကာ ပိတောက်ရွက်တွေ ကို ခြေရင်း ရန်ကုန် သင်္ချိုင်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်ကအစ ယနေ့အထိ သူရနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းတွေကို သဇင်မော်အား အစ အဆုံးပြောပြပေတော့သည်။

ယနေ့ အန်တီမွန်နှင့် ဒေဝီ သွားအမိ တိုယိုတာ ကားအဝါလေးနှင့် ထွက်သွားသည်ကို သူရလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

မကြာမီပင် အန်ကယ်ဦးဘမော်က သူရကို သူ့အိမ် ကြီး၏သီးသန့်စာကြည့်ခန်းတွင် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။

“လာဟော မောင်သူရ... တိုင်ပင်စရာရှိလို့...”

သူရ ဝင်ထိုင်သည်။ သဇင်မော်ကို မတွေ့ရပေ။

“ဒီလိုကွ... ဒီနေ့မနက်ကိုးနာရီမှာ ကိုထွန်းဖဲနဲ့ နောက်ဆက် တွဲတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်... အဲဒါ သွားသင့်မသွားသင့်... မမွန်တို့ သွားပြီးမှ အန်ကယ် ထပ်စဉ်းစားတယ်... အခု ထပ်ပြီး ကိုထွန်းဖဲ ဆီကိုသွားရင် အန်ကယ်က သူ့ကို အလျှော့ပေးလိုက်လျှော့ရမဲ့အခြေအနေရှိနေတယ်...”

“တာကို လျှော့ပေးရမှာလဲ အန်ကယ်...”

“အဲဒါကိုပဲ မောင်သူရနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ... ဒီလိုကွဲ့... အန်ကယ်တို့ ဗလှယ်လာတဲ့ပစ္စည်းကို ဖြန့်ချိပေးမှာ ဦးထွန်းဇံက ဖြန့်ချိပေးတယ်... သူက အဲဒီလိုဖြန့်ချိတာမှာ အဆက်အသွယ်ကောင်းတယ်... သူ ဖြန့်ချိပေးတဲ့အတွက် သူ့ကို အန်ကယ်က နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြန့်ချိပေးရမယ်... အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တာကြောင့်... အခု ကိုထွန်းဇံက နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့လုပ်ရတာ သူ့အဟုတ်မကိုက်ဘူး... လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးရမယ်လို့ ထပ်ဆင့်တောင်းခံတယ်... အဲဒါကို အန်ကယ်က စဉ်းစားပြီး သူတောင်းသလို ပေးနိုင်ရင် ဒီနေ့ သူ့ဆီပြန်သွားအပြေပေးပြီး... အသေးစိတ် ဆွေးနွေးစရာတွေ ဆွေးနွေးဖို့ပဲ...”

“အန်ကယ်က လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးနိုင်မလား... မပေးနိုင်လို့ မပေးရင် ဦးထွန်းဇံက အန်ကယ်ကို ဘာလုပ်မလဲ”

“အခု အန်ကယ်နဲ့ဆက်သွယ်နေတဲ့အဖွဲ့ကို ကိုထွန်းဇံက သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ချင်တယ်တဲ့...”

“ဒါဆို သူ့မှာလည်း အဖွဲ့နဲ့ပဲ... ဟိုတုန်းကတည်းက ဘာလိုပဲတိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ဘဲ နေခဲ့သလဲ...”

“အေး... မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ... ဟိုတုန်းက ကိုထွန်းဇံဆက်သွယ်ချင်တာကို ဟိုအဖွဲ့က အန်ကယ်နဲ့ဆက်သွယ်ရေးအဆင်ပြေနေတာမို့... ကိုထွန်းဇံရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံတာက နဲ့ပါတိတ်တစ်အကြောင်းပဲ... ဒုတိယအကြောင်းကတော့ ကိုထွန်းဇံ ကိုယ်တိုင်က ဝေဠုတို့အဖွဲ့

ကို ကြောက်တာမို့ မဆက်သွယ်တာဘဲ... အခုအခြေအနေမှာ မောင်သူရ လက်ချက်ကြောင့် ဝေဠုဖွဲ့ အထိမှာပြီး မလုပ်ရှားနိုင်တော့မှန်းသိလို့... ကိုထွန်းဇံက ဟိုဘက်က အဖွဲ့နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံမယ်လို့ ပြောလာတာပဲ... ဒါမှမဟုတ်... အန်ကယ်က သူ့ကို လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးရမယ်ပေါ့... အဲဒါကို အန်ကယ်က ဒီနေ့အကြောင်းပြန်ရမယ်...”

“အန်ကယ်ကတော့ ကိုထွန်းဇံ တောင်းတဲ့လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးနိုင်မလား...”

“ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ... ကိုယ့်အတွက် မကျန်ဘဲ... သူတို့လုပ်ကျွေးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့...”

“ဒါဆို... မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြန်ဖြေလိုက်ရုံပေါ့...”

ဦးဘမော်က ဦးခေါင်းဖြည်းညင်းစွာ ခါပြရင်း ဆက် ပြောပြသည်။

“မပေးနိုင်ရင် သူ့အဖွဲ့က အန်ကယ်ကို အန္တရာယ်ပေးလမ်းရှင်းပြီး... ဟိုအဖွဲ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားမှာ... အန်ကယ်အဖွဲ့ ပြီးသွားရင် ဟိုဗလှယ်ရေးအဖွဲ့ကလည်း အန်ကယ်ကို မဆက်သွယ်ဘဲ... ဦးထွန်းဇံနဲ့ အလုပ်ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ သဘော ရှိနေတယ်...”

သူရက စဉ်းစားပြီး မေးခွန်းတစ်ခုထပ်မေးလိုက်သည်။

“အိဒီ ဦးထွန်းဇံအဖွဲ့ဟာ အန်ကယ့်အဖွဲ့နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်... စိုးရိမ်လောက်တဲ့ အင်အားမျိုး ဦးထွန်းဇံမှာ ရှိနေလား အန်ကယ်...”

“အင်း... ပြောလို့တော့ မရဘူး... သူလည်း တပည့်တော် တော်များများ မွေးထားတယ်... လက်နက်ဆိုတာကတော့ လက်နက်ပုန်းဟာ ဝယ်ရင် ဝယ်သလောက်ရနေတာပဲ... ဦးထွန်းဇံမှာ ဝယ်နိုင်တဲ့ အင်အားလည်း ရှိတယ်...”

“သူ့ကို အန်ကယ်က မလိုက်လျောဘူးဆိုရင်... သူက အန်ကယ်ကို ဘာလုပ်မလဲ အန်ကယ်...”

“ဒုတိယ ဝေဠုဖြစ်သွားမှာပေါ့... အန်ကယ်ကို အန္တရာယ် ပြုမယ်... အန်ကယ်ဖလှယ်ပစ္စည်းကို ဓားပြတိုက်ယူမယ် ပေါ့... အဲဒါကြောင့် အခု မောင်သူရကို အန်ကယ် ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာ...”

“ဒါကတော့... အန်ကယ်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ပဲ အန်ကယ်... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အန်ကယ် အလျှော့မပေးလို့ ဦးထွန်းဇံအဖွဲ့ကို တိုက်မယ်ဆိုရင်... ရှေ့တန်းက ကျွန်တော် ဝင်တိုက်ပေးမယ်...”

“ဒါကြောင့်လည်း မောင်သူရကို တမင်ခေါ်ပြီး အန်ကယ် တိုင်ပင်တာပေါ့... တိုက်မယ်ဆိုရင် မောင်သူရပဲ ခေါင်းဆောင်ပြီး တိုက်ရမှာလေ...”

“နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် သိချင်သေးတာက ဦးထွန်းဇံရဲ့ တပည့်တွေဟာ... အခု ကျွန်တော်တို့ဘက် အဖွဲ့မှာရှိနေ

တဲ့ လူတွေထက် တိုက်ရေးခိုက်ရေးမှာ အရည်အသွေး ပိုပြီး သာလွန်သလား... တကယ့်တိုက်ပွဲမှာ လူအင်အားက အဓိက မဟုတ်ဘူး... တိုက်ရေးခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်မှုက အဓိကပို့ပဲ အန်ကယ်...”

“ဒါတော့ အန်ကယ် အတိအကျမသိနိုင်ဘူး... သူ့လူတွေ ဘယ်လောက်ကျွမ်းမုန်း မသိနိုင်တာကိုပြောတာ... သူ့လူ အင်အားလက်နက်အင်အားကိုသာ အန်ကယ်ခန့်မှန်းနိုင် တာ...”

နှစ်ဦးသား ခေတ္တငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မသင်္ဃေတော် ထမင်းစားခန်းထဲဝင် သွားသည်ကို သူရ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

သင်္ဃေတော်ကို မြင်သည်နှင့် သူရမှာ ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန် သွားပြန်သည်။ ကာကြောင့်များ သင်္ဃေတော်ကို တွေ့မြင်လေတိုင်း သူရ ရင်ခုန်ရသကဲ့သို့။

သင်္ဃေတော်ကို မော်လမြိုင်သွားကြိုပြီး ဘုရားသုံးဆူ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကတည်းက သူရသည် သင်္ဃေတော်နှင့် မတွေ့မိ အောင် တမင်ရှောင်နေခဲ့သည်။

မီးကို မလောင်ခင်ကတားသည့် သဘောပေ။

နောက်တစ်ချက်မှာ သင်္ဃေတော်နှင့် ဒေဝီသည် ပြိုင်ဘက်မဖြစ်ဘဲ တပူးတွဲတွဲချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိနေကြသည်။

အကယ်၍ မိမိက သင်္ဃေတော်ကိုသွား၍ အရောဝင် မိလျှင် ဒေဝီက ခံပြင်းစိတ်နှင့် သင်္ဃေတော်ကို ရန်လုပ်၍ သူတို့ချင်း

ခင်မင်နေမှု ပျက်သွားမှာစိုးသောကြောင့်လည်း သဇင်မော်ကို သူ့ရ ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အခု မောင်သူရနဲ့ စကားပြောရင်းပဲ... အန်ကယ်တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်...”

သူ့ရက သဇင်မော်၏အတွေးကို ဘေးဖယ်ကာ အန်ကယ်ဦးဘမော်၏ကိစ္စက ပြန်၍ စိတ်ဝင်စားလိုက်သည်။

“အောင်နိုင်နဲ့ချစ်ကောင်းကစပြီး... တစ်ဖွဲ့လုံးကိုမောင်သူ့ရက တိုက်ရေးခိုက်ရေးပညာတွေ သင်တန်းပေးပေးပါလား... ဒါဆို ဒီကောင်တွေ အရည်အသွေးတက်လာမယ်... တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်ကြပြီဆိုရင်... အရည်အချင်းက အဓိကမဟုတ်လား... မောင်သူ့ရမှာ ဆရာကြီးဦးဥက္ကာဆီက ပညာတွေ အများကြီးရထားတာပဲ...”

“သင်ပေးတာတော့ ရပါတယ် အန်ကယ်... ဒါပေမဲ့...”

“ဘာလဲ... မောင်သူရနဲ့ အန်ကယ် လခကိုပြောတုန်းက သင်တန်းကိစ္စမပါဝင်တာမို့လား... စိတ်ချ... အန်ကယ်က မောင်သူ့ရကို ထပ်ပြီး ချီးမြှင့်မှာပါ...”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်... ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်တော်က သင်ပေးတယ်ထားဦး... ကိုအောင်နိုင်ကိုချစ်ကောင်းတို့က လိုလိုလားလား လက်ခံသင်ယူမတူလား... အထူးသဖြင့် ကိုအောင်နိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဆရာတင်ချင်တဲ့လူမှမဟုတ်တာ...”

ထိုစဉ်မှာပင် သဇင်မော်သည် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပါသော လင်ပန်းကိုကိုင်လာပြီး အလယ်ရှိစားပွဲတွင်တင်ကာ သူ့မကိုယ်တိုင်လည်း စားပွဲတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ပေသည်။

“ကော်ဖီကည်းသောက်... မုန့်လည်းစားပါ ကိုသူ့ရ...”

ခေါင်းလျှော်ထားသည်ထင်ပုံ။ ဆံကေသာအရည်ကြီးကို ခြောက်သွေ့စေရန် နောက်တွင် ဖားလျားချထားသည်။ ခူး ကောက်ကွေးကျော်အောင် ဖားလျားကျနေပါ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး သနပ်ခါးရေကျလေးပွတ်ထားသည်။ ခြေဖမိုး၊ ခြေသလုံးများမှာပင် သနပ်ခါးလေးများ ရှိနေပါ၏။ သူ့ရသည် ချက်ချင်း တခြားသို့မျက်နှာလှုပ်စလိုက်သည်။

ဦးဘမော်ကိုယ်တိုင်က ကော်ဖီသောက်ရန် စားရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် သူ့ရ ကော်ဖီခွက်ယူပြီး သောက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် သွားမယ် အန်ကယ်... ကိုထွန်းဖီဆီကို သွားမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော် လိုက်ဖို့အသင့်ပါ...”

“မသွားတော့ဘူး မောင်သူ့ရ... ဒီကကောင်တွေကိုသာ သင်တန်းပေးဖို့ မောင်သူ့ရ စီစဉ်ပါတော့... အောင်နိုင် ဥက္ကာလည်း ထည့်စဉ်းစားမနေနဲ့... ဒီကောင် အန်ကယ် စကားကိုမပယ်ရှားပါဘူး... သူ့ဝါသနာကိုက နေရာတကာ မှာ လူတတ်လုပ်ချင်တဲ့ ဝါသနာမျိုးမို့ပါ...”

သူ့ရသည် ဣန္ဒြေရရပင် ထိုအခန်းမှထွက်လာခဲ့သည်။

ဓာတ္တုဒိုလ်တင်မြင်

သူ ပြန်ရန်မတ်တတ်ရပ်ကတည်းက သဇင်မော်က
သူ့အား မျက်တောင်ကော့မျက်ဝန်းစုံနှင့် မော့ကြည့်နေပါ၏။
သူ့ရက သဇင်မော်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

ဦးထွန်းဇံ ထံသို့ မသွားတော့ဟုဆိုသဖြင့် သူ့ရ အဖို့
အားလပ်နေသည်။

“ဒီမယ် ကိုသူ ရ...”

“ဪ... မသဇင်မော်...”

“ဒီသေနတ်လေး ပြန်ပေးမလို့ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

လမ်းတွင် ကားရပ်သွားစဉ်က ပေးထားသော
သေနတ်ကို သဇင်မော်က လိုက်လာပေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ရက
သေနတ်ကိုပြန်ယူပြီး မသဇင်မော်ကို ကျောပေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဇရစ်ချောင်းဘက်သို့ သူ့ရ လာခဲ့သည်။ သာယာ
သောနေရာလေး ဖြစ်ပါ၏။ ဇရစ်ချောင်းဘေးတွင် သူ့ရ ထိုင်လိုက်
သည်။

ရေစံချောင်းရေသည် တောင်ကျစမ်းရေရှိ ကြည့်လင်အေးမြပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တောတွေဖြင့် အေးမြသာယာမှု ရရှိပေသည်။

စီးကရက်ကို ရှုဖွာရင်း သူရသည် သဇင်မော်ကို သာ မျက်စိထဲ မြင်တွေ့စွဲလမ်းနေမိသည်။ ကားပျက်စဉ်က ကားထဲတွင် အဆင့်မြင့်လူသားတွေအကြောင်း သဇင်မော် ပြောပြခဲ့သည်ကို ပြန်တွေးမိပြီး တတ်နိုင်လျှင် ဤဒုစရိုက်လောကမှ ထွက်ခွာပြီး ပညာဆက်သင်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်မိသည်။

သို့သော်... ၎င်းစိတ်ကူးမှာ လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ လောကကြီးတွင် လက်ထဲ၌ လုံလောက်သော ငွေကြေးမရှိဘဲလျက် ဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။ ငွေသာလျှင် အဓိကဟု သူ့ရ ပြန်ပြီးကောက်ချက်ချပြန်သည်။

“လွှတ်... လွှတ်... ဘယ်ကဟာတွေလဲ... ဘယ်လိုဟာတွေလဲ...”

သူ့ရ ထိုင်နေရာ မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ကွယ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်နေပေသည်။

သူ့ရသည် အိတ်ထဲမှသေ့နတ်ကို ထုတ်ယူကာ... ထိုနေရာသို့ သစ်ပင်များကွယ်ပြီး ရောက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးမှာ သဇင်မော်ပင် ဖြစ်နေပါ၏။ စောစောက အိမ်တွင်တွေ့ခဲ့သည်။ ခေါင်းလျှော်ပြီး ချထားသော ဆံပင်ဖားလျှားနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးခေါင်းစွပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူနှစ်ဦးက သဇင်မော်ကို ရေစံချောင်း ဟိုဘက်ကမ်းသို့ အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့... ဖန်...”

သူ့ရက ဟေ့... ဟု အသံပေးသည်ကို လှမ်းကြည့်သဖြင့် သဇင်မော်ကို လွှတ်လိုက်သူအား သူ့ရက သူ့သေ့နတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုဝတ်ရုံနက်နှင့်လူ ချာလပတ်လည်သွားပါ၏။

“ဖန်...”

ဝတ်ရုံနက်ကျန်တစ်ယောက်ကို သူ့ရက ဆက်တိုက်ပင် ဆင့်ပစ်သည်။ ထိုဒုတိယလူ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

သေ့နတ်ကအသေးစားဖြစ်သည်။ ဆူရပစ်ကတည်းက ထိချင်ရာထိဟု ထိုးပစ်သောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး သေ့နတ်ထိသွားသော်လည်း ရေစံချောင်း ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ထွက်ပြေးကြသည်။

ထပ်ပစ်လျှင် ထိုလူနှစ်ဦး၏ ကျောပြင်ကို သူ့ရပစ်ခွင့်ရပါ၏။ ထွက်ပြေးပြီဖြစ်သော ရန်သူ၏ကျောပြင်ကို ပစ်ခြင်းသည် အောက်တန်းကျသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ပါပေ။

သဇင်မော်ကို သူ့ရ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ရုန်းရုန်းကန်ကန်ဖြစ်သည်။ သဇင်မော် မောဟိုက်သွားပုံပင်။

“မသဇင်မော်... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ...”

သူရက သဇင်မော်၏ဘေးတွင် ထိုင်ချရင်း ကြင်နာ ယုယခြင်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သဇင်မော်က သူရအား ကြည့်ရင်း မျက်ရည်လေး များ ကျနေရှာပေသည်။ မိန်းမသားမို့ ကြောက်လန့်လျှင်လည်း မျက်ရည်ကျခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

“မငိုပါနဲ့ဗျာ... ဘာမှမှမဖြစ်တာဘဲ မသဇင်မော်မျက်ရည် တွေကျတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး”

သူရ၏ အကြင်နာစကားများကြောင့် သဇင်မော် သည် သူမ၏အရည်လွဲမျက်ဝန်းကြီးဖြင့် သူရမျက်နှာကို ငေးကြည့် ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သေနတ်ကိုင်ရင်း ဦးဘမော် ပြေးလာ ပေသည်။ သမီးသဇင်မော် ဘေးတွင် အနီးကပ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်မှောင်ကြူတို၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ... မောင်သူရ လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်နဲ့...”

ဖေဖေဦးဘမော်အမြင်လွဲမှန်းသဇင်မော် ချက်ချင်း ရိပ်မိသည်။

“ကံကောင်းလို့ ဖေဖေ... ကိုသူရသာရှိမနေရင် သမီးဘာ မတွေ့ဝံ့ဘူး...”

“ဟုတ်လား သမီး... သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြားလို့ ဖေဖေ ချက်ချင်းပြေးလိုက်လာတာ...”

သူရက တစ်ခွန်းမျှမပြော။

သဇင်မော်ကပင် ဖြစ်သမျှအားလုံး သူမ၏ဖေဖေ ဦးဘမော်အား ပြောပြရင်းပြသည်။

ဦးဘမော်က သဇင်မော်၏စကားအဆုံးတွင် သူရ အား ဒရောသောပါးမေးလိုက်သည်။

“ပစ်လိုက်တာ ထိသွားလား မောင်သူရ...”

“ပန်းလောက်... လက်မောင်းလောက်တော့ ထိသွားပုံပဲ အန်ကယ်...”

“မောင်သူရနှယ်ကွာ... သူတို့ရင်အုံကို ပစ်ရောပေါ့...”

“မသဇင်မော်ကို သူတို့က တွေးလားလုံးလားဖြစ်နေတော့ မသဇင်မော်ကို ထိမှာစိုးပြီး... သူတို့ အစွန်းထွက်နေရာကို ပဲ ပစ်ရတယ် အန်ကယ်...”

“အေး... ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ... လာကွာ... ဒီကောင်တွေ သွေးစက်ကျရာတစ်လျှောက်ကို လိုက်ကြည့်ရအောင်... သူတို့ပြန်လမ်းကို ကြည့်ပြီး... ဘယ်ကလာတဲ့ ရန်သူဆိုတာ ကို အန်ကယ်ခန့်မှန်းချင်လို့...”

သူရကပင် ရှေ့မှထွက်လာခဲ့သည်။ ဤဘက်ကမ်း မှစ၍ သွေးစက်ကျရာတစ်လျှောက်ကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ သွေး စက်များကျရာအဆုံးတွင် မြင်းခွာရာများကို တွေ့ကြသည်။ ပြန်စီးသွားသောမြင်းခွာသည် တောတန်း၏မြောက်ဘက်ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ဦးဘမော်က သူလက်တွင် ပတ်ထားသော လက် ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“အင်း... ထွန်းခံရဲ့ လူနှစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်... အန်ကယ် နဲ့ ချိန်းထားချိန်ထက် နှစ်နာရီကြာသွားပြီမို့ အန်ကယ် မလိုက် လျော့မှန်းသိပြီး... တိုက်ပွဲစလိုက်တဲ့သဘောပဲ... သမီးကိုအရဆွဲသွားနိုင်ရင် သူတို့ကို အန်ကယ်က အလျှော့ ပေးရမယ် မဟုတ်လား...”

သူရက ဘာမျှ မဝေဖန်ပေ။

“ကဲ... ပြန်စို့... ဒါဟာ ထွန်းခံရဲ့ ပွဲဦးထွက် စိန်ခေါ်ပွဲပဲ... အားလုံး သတိထားရတော့မဲ့ အခြေအနေပဲ... မမွန်နဲ့ ဒေဝီတို့ ပြန်မရောက်သေးတာတောင် စိတ်မချစရာဘဲ...”

အပြန်လမ်းတွင် ဦးဘမော်က အလယ်၊ သူရနှင့် သဇင်မော်က လက်ဝဲလက်ယာနေရာမှ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“နေပါဦး... သမီးက ဘာလို့ ဒီရေခဲချောင်းဘက်ကို လာတာ လဲ...”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း...”

သဇင်မော် မလုံမလဲရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

တကယ်တော့ သဇင်မော်သည် သူရ ရေခဲချောင်း ဘက်ထွက်သွားသည့်နောက်သို့ အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ လိုက်လာမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သဇင်မော်၏ရင်ထဲတွင် ကိုသူရအား မေးချင်စရာတွေနှင့် ပြောချင်စရာတွေ ရှိနေသည်။

ယခုဖေဖေက ကောက်ကာင်ကာ မေးလိုက်တော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်သူရကကော ရေခဲချောင်းဘက်ကို ဘာလို့လာခဲ့

တာလဲကွာ...”

“ကျွန်တော်က အားလပ်ရင် တစ်ယောက်တည်းနေချင် တာရယ်... ဧရစ်ချောင်းက သာယာတာကြောင့် ဒီအိမ် ရောက်ပြီးကတည်းက အားရင် ဧရစ်ချောင်းမှာ လာထိုင် နေကျပဲ အန်ကယ်...”

“ဒီလာတိုင်း သေနတ်ကိုယူခဲ့တာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့အလုပ်က အချိန်မရွေး ရန်သူနဲ့ တွေ့တတ်တာမို့... ကျွန်တော် သေနတ်အမြဲဆောင်ထား ပါတယ်...”

“... သည်း ကကယ်မည်မည်ရရ သေနတ်မျိုးကိုရော ပေါ့ကွာ... သာတီးအိပ်သေနတ်သာကိုရင် ဟိုနှစ်ကောင် ပခုံးနဲ့လက်မောင်းပဲထိထိ အရိုးကျိုးသွားနိုင်တယ်...”

သူရက ကျိတ်၍ပြုံးမိပါ၏။

အန်ကယ်ဦးဘမော် စိတ်ထဲတွင် သူသမီး သဇင်မော် နှင့် မိမိတို့နှစ်ယောက် လူပြတ်သော ဧရစ်ချောင်းတွင်ချိန်းတွေ့ ကြသည်ဟူ၍များ ထင်နေသလား မသိ။

တကယ်တော့လည်း... ဦးဘမော်၏ရင်ထဲတွင် သဘောလိုက်သွားသော တံကွဲသိုလ်ကျောင်းသား၊ သူ၏သားငယ် စည်သူမော်ထက် မောင်သူရလို လူကိုသာ သူ့လုပ်ငန်းအတွက် ထာဝရလိုချင်နေမိပေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်... “ကဲ... အန်ကယ် မမွန်နဲ့ ဒေဝီကို လိုက်ကြိုဦးမယ်... ”ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပဲ အန်ကယ်...”
“ဟာ... မောင်သူရ နေခဲ့ပါ... သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့
လေ...”

သူရ နေခဲ့ရပါ၏။ ခြံထဲရှိ ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်
ကျန်ခဲ့ပေတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အန်ကယ်ဦးဘမော်သည် ကွန်
ကားနှင့်အတူ တပည့်တချို့ လိုက်ပါစေပြီး မောင်းထွက်သွားသည်
ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူရသည် ခုံတန်းလျားမှာပင် ထိုင်မြဲထိုင်ရင်း
ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေသည်။

“ကိုသူရ... ထမင်းစားဖို့လေ... ဖေဖေက မှာထားတယ်...
စားနှင့်တဲ့...”

“ကျွန်တော် မဆာသေးလို့ပါ မသင်မော်...”

ရင်ထဲတင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေးတွေ ဖြစ်နေသည်နှင့်
မစားချင်သည့်သဘော ရှိနေသည်။

သင်မော်က ပြန်မသွားဘဲ ထိုင်ခုံတန်းလျား သွား
နှင့် နှစ်ပေခန့်အကွာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုသူရက လူတစ်မျိုးပဲနော်...”

“ထင်လို့ပါ... ကျွန်တော် လူထဲက လူတစ်ယောက်ပါ...
အဲ... အနိမ့်ကလေးဆိုပါတော့... အဲဒီအနိမ့်ကျနေတာထက်
ထူးခြားမှုဆိုပါတော့...”

“ထားပါတော့... ကိုသူရက လူလားမမြောက်သေး...
ကလေးဘဝကတည်းက စိတ်အားငယ်တဲ့ အစွဲအလမ်း...”

က အရိုးစွဲခဲ့တာကို အင်္ဂလိပ်လိုတော့... အင်ဖီးရီးယား
ကွန်ပလက်(စ်)လို့ ခေါ်တာပေါ့လေ...”

“ဗျာ... ကျွန်တော် လူလားမမြောက်ကလေးဘဝတည်းက
ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... အင်မတန်နုနယ်တဲ့ကလေးဘဝကတည်း
က ဖခင်က အိမ်ကထွက်သွားစွန့်ပစ်သွားတယ်... ကိုသူရရဲ့
မေမေနဲ့ ကိုသူရ သားအမိဟာ ဘကြီးအိမ်မှာသွားပြီး မှီခို
နေရတယ်... ကိုသူရရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဘကြီးရဲ့သားက
ကိုသူရကို မတူဘူး မတန်ဘူးဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ အမြန်တော့ကို
ခံခဲ့ရတယ်... အနိုင်ကျင့်တာတွေ ခံခဲ့ရတယ်... ခံခဲ့ရတာမှ
ကိုသူရ အရိုးစွဲ အသည်းစွဲခံခဲ့ရတာမို့ ကိုသူရဟာ ကျားနာ
ဖြစ်လာတယ်...”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဒေဝီတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျွန်တော်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... ဒေဝီကပဲ သင့်ကို ပြန်ပြောပြတာ...”

“သင့်ကို” ဟု သူရ ရင်ထဲက ပုံတင်သံပြန်ထွက်လာ
သည်။ ယခင်က “ကျွန်မ” ဟု သုံးခဲ့ရာမှ ယခု “သင့်ကို” ဟု ပြောင်း
လဲပြောလိုက်သည်ကို မှတ်မှတ်ရရ သူရ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဒေဝီကိုကျတော့ ကိုသူရက ဘာလို့ ဖွင့်ပြောပြတာလဲ...”

သူရက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေပါ၏။

“ရင်ထဲမှာ တောက်လျှောက်ကြီး ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထား
တာကြာလွန်းလာတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သိပ်ပြော

ပြချင်နေတယ်... ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော့်လိုလူအကြောင်းကို
ဘယ်သူကမှ လိုလိုလားလား နားထောင်ချင်သူမရှိခဲ့ဘူး...
အဲဒီအချိန်မှာ ဒေဝီက ကျွန်တော့်အကြောင်း သိပ်လိုလို
လားလား သိချင်တယ်... ဒါကြောင့် ဒေဝီကိုပဲ ကျွန်တော်
ပြောတာ မသင်မော်... ”

“ဒေဝီကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောပါတယ်... ကိုသူရ ပြောခဲ့တဲ့
တို့ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့စားတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ပေးကိုတောင် ဒေဝီ
က ထည့်ပြောပြတယ်... အဲဒီပုံပြင်ကို သင်လည်း ဖတ်
ဖူးတယ်... တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်က ငှားဖတ်မိတာ
ပါ... ဒေါက်တာဦးထင်အောင် ပြုစုတဲ့ BURMESE FOLK
TALES ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက OUR GREAT KING EATS CHAFF
ဆိုတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပါ ကိုသူရ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ မေမေ ပြောဘူးတဲ့ ပုံပြင်အနေနဲ့ကြား
ဘူးတာပါ... စာအုပ်ကိုတော့ မြင်တောင်မမြင်ဖူးပါဘူး...”

“ဘယ်မြင်ဘူးမလဲ... သင်တို့ မမေ့မင်ကတည်းက ထုတ်
တဲ့စာအုပ်ပဲ... ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ်တောင် ပြဋ္ဌာန်း
ဘူးတယ်တဲ့...”

“မသင်မော်က စာပေဘက်မှာလည်း သိပ်နှံ့စပ်တာပဲ
မော်... ချိုးကျူးတယ်ဗျာ...”

“ကိုသူရမှာလည်း ချိုးကျူးစရာတွေ အများကြီးပါ... ဆယ်
တန်းအောင်တုန်းကလေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ဆေးတံက္ကသိုလ်
တက်ခွင့်အမှတ်ရပြီး အောင်ခဲ့တာဆို...”

“အဲဒါက ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီးစိုးစံတော်မူတယ်ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းပုံပြင်ကြီးပါ
မသင်မော်... ထူးပြီးဆန်းတာမှ မဟုတ်တာ...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုသူရ... အဲဒါတွေပြောချင်လို့ ကိုသူရ
ရှိတဲ့ ဇရစ်ချောင်းဘက်ကို သင် လိုက်လာမိတာ... ကိုသူရ
ကို သင် နှစ်ခုတောင်ပြောစရာရှိတယ်...”

“ပြောပါ...”

“ပထမကတော့ “အမိစိ”တော့ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့လေ...
ဒီပြင် ဝိဇ္ဇာပိုင်းမေဂျာနယ်ဖြစ်ဖြစ် အဝေးသင်ဆက်တက်မယ်
ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စအားလုံး သင်က တာဝန်ယူဆောင်ရွက်
ပေးမယ်...”

“မသင်ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်
လဲလဲကျွေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့... ရှိပါစေတော့ဗျာ...
ကျွန်တော် အဲဒီဘက်မှာ လုံးဝစိတ်မဆန်းတော့ဘူး... အဲ...
ဒုတိယပြောမယ်ဆိုတာကသာ ဆက်ပြောပြပါ...”

“ဒုတိယကတော့ ပြောချင်တာမဟုတ်ပါဘူး... မေးချင်တာ
ပါ... ကိုသူရဟာ ဘုရားသုံးဆူ ဒီအိမ်ကိုပြန်ရောက်ကတည်း
က သင်ကို လာကြိုတုန်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေ မပြော
တော့ဘဲ... တမင်တကာ ရှောင်နေတာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတာ သင် သိပ်သိချင်လို့ မေးချင်တာပါ...”

ကိုသူရက မဖြေဘဲ ဟိုငေးဒီကြောင်လုပ်နေပါလေ

“ပြောလေ... ကိုသူရ...”

“မပြောချင်ဘူး မသဇင်... ခြေကျိုးနေတဲ့လူဟာ သူ့ဟာသူ ထိုင်နေရင် ဘေးလူက အကျိုးမှန်း မသိဘူး... အဲ... မနေ တတ် မထိုင်တတ်နဲ့ ထရပ်ထသွားပြမှ ခြေကျိုးကြီးပါလား လို့ မြင်တာမျိုးဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ်... ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲနေရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ပြောမိလို့ မလိုအပ်တဲ့ အမှားတွေပါကုန်မှာ စိုးလို့ပဲ... ဒါကြောင့် မသဇင်ကိုရှောင် နေတဲ့အကြောင်း မပြောချင်ဘူး...”

“ဟင့်အင်... ပြောပါ... သဇင် သိပ်သိချင်နေလို့... ဥပမာ ဒီမှာ ဒေဝီ ရှိနေလို့ ရှောင်တာမျိုးလား...”

“ဟာဗျာ... အဲဒီလိုတော့မပြောနဲ့... လုံးဝကြီးကို မဆိုင် ဘူး... တကယ်လို့များ ကျွန်တော့်မေမေက ကျွန်တော့် အတွက် ညီမလေးတစ်ယောက်ထပ်မွေးရင် အဲဒီညီမလေး ဟာ ဒေဝီဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတာမျိုးကလွဲပြီး... ဒေဝီကို ဒီထက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ငါးပြားစေ့တောင် မပိုဘူး...”

“ဒါဆို... သဇင်ကို ဘာလို့ရှောင်တာလဲ...”

သူရ သက်ပြင်းချရသည်။ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်း တစ်ခွန်းချင်း ဆက်ပြောသည်။

“လောကကြီးမှာ ချိန်ခွင်နဲ့ အလေးချိန်စက်ပြီးမှ ရယူရတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးဆိုရင်... အလေးထည့်တဲ့ဘက်ကို ချိန်ခွင်လျှာ ထွက်တာမျိုး... ဘယ်သူကမှ လက်မခံပါဘူး မသဇင်...”

“အဲဒီ အဓိပ္ပါယ်ကို ထပ်ရှင်းပြလေ...”

“ဥပမာ... ချိန်ခွင်တစ်ခုမှာ လက်ဝဲဘက်က ပိသာလေး ထည့်ပြီး... လက်ယာဘက်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းထည့် ရင်... ချိန်ခွင်ကျာဟာ လက်ဝဲမထွက်... လက်ယာမထွက် ဗဟိုမှာပဲ ရှိနေတယ်ဆိုရင်... အလေးနဲ့ပစ္စည်းဟာ တူညီ သော အလေးချိန်... တူညီသော တန်ဖိုးရှိတယ်ပေါ့... တကယ်လို့ ပိသာလေးထည့်ထားတဲ့ဘက်ကို ချိန်ခွင်လျှာ က ဇောက်ထိုးကြီးထွက်နေတယ်ဆိုရင် ဟိုလက်ယာဘက် ခွက်ထဲမှာ တူညီတဲ့ တန်ဖိုးမထည့်နိုင်လို့ဘဲပေါ့ မသဇင်... အဲဒီလိုကျတော့ အဲဒါကို ဘယ်သူကမှ လက်မခံနိုင်ဘူး...”

“အဲဒီတော့ ဆက်ပြောလေ...”

“မသဇင်က လက်ဝဲဘက်က ပိသာလေး... ကျွန်တော်က လက်ယာဘက်က ပစ္စည်းပါ... လက်ဝဲဘက်အလေးနဲ့ တူညီ တဲ့အလေးချိန်နဲ့ တန်ဖိုး ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူးလေ... ဒါကြောင့် မသဇင်ကို ကျွန်တော် ရှောင်တာပါ... စောစော က ကျွန်တော်ပြောသလို ထိုင်နေတာပဲကောင်းတယ်... ထသွား မှ ခြေကျိုးကြီးလို့ အပြောခံရမဲ့အစား မထဘဲ ထိုင်နေ တာမျိုးပါ...”

“ဒေဝီလေးနဲ့တော့ ကိုသူရ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုဆက်ဆံ သားပဲနော်...”

“ဒေဝီနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ချိန်ခွင်ဆိုတာ လုံးဝရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာဘဲ မသဇင်...”

နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။

သခင်မော်သည် ကိုသူရဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းသိနေပါ၏။ ဘဝတွင် 'ကျားနာ'ဖြစ်နေသော ကိုသူရကို သခင်မော်ကရုဏာအပြည့်သက်ဝင်သည်။

"ကိုသူရရဲ့ စကားကို မြို့ပြီး သခင် အိမ်ပွယ်ဖော်မယ်နော်... ကိုသူရက သခင်ကို မေတ္တာရှိချစ်နေပြီ... ဒါပေမဲ့... ကိုသူရမှာ အရာရာနိမ့်ကျနေလို့ သခင်နဲ့မတူမတန်ပါဘူး... ရှောင်နေတာပဲကောင်းပါတယ်လို့ပဲ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား..."

"အစကတည်းက ကျွန်တော်ပြောရင်... မလိုလားအပ်တဲ့ စကားအမှားတွေပါလာမှာ စိုးတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါတယ် မသခင်..."

"နှလုံးသားကထွက်လာတဲ့အတိုင်းပြောတဲ့စကားဆိုတာ မလိုလားအပ်တာရယ်လို့ မရှိစကောင်းပါဘူး ကိုသူရ... ဒါဟာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပါ... ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးတာက ကိုယ်ဖွင့်ဟသူဆီက ကိုယ်နဲ့အလားတူ နှလုံးသားမေတ္တာတုံ့ပြန်မှု ရှိမရှိဆိုတာသာ အဓိကပါ..."

"ဒီလိုဆို... ကျွန်တော် ကျေနပ်ပြီ မသခင်... ကျွန်တော်အဓိကထားတာက မသခင်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှု ရှိမရှိမဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်ရင်ထဲတင်းကျပ်နေတာကို မျှိုသိပ်ထားတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ မသခင် စိတ်မဆိုးတာသာ အဓိကပါ... ပြောမိလက်စရှိမှတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း..."

ကျွန်တော်ပြောပါရစေ... မသခင်ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တယ်... အဲဒါကို ယုံပါ..."

ယုံပါ၏။ ဆိုသော် သခင်မော်အဖို့ ပြန်လည်ဖွင့်ဟတုံ့ပြန်ပြီး ဖွင့်ဟပြောနိုင်ခွင့်မရှိသည်ကိုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတော့ သည်။

ယနေ့...

ဘုရားသုံးဆူတိုက်အိမ်ကြီးဝယ် အထူးစည်ကား သိုက်မြိုက်မှုကြီးတစ်ခု ပြုန်းခနဲပေါ်လာပါ၏။

အကြောင်းမူ ဦးဘမော်၏သားငယ် စည်သူမော် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ဖြစ်တော့သည်။

စည်သူ ပြန်ရောက်လာပုံကို ကြည့်ဦး... ။

သူပြန်ရောက်လာကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှအကြောင်း မကြား။ သူ့ကို လာကြိုဖို့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှာ။

မွန်းတည့် (၁၂)နာရီလောက်တွင် ဟွန်းဒါမော်တော် ဆိုင်ကယ်ကြီးစီးလာသည်။ ခြံမရောက်မီ အဝေးကြီးကတည်းက တတိတီနှင့် အဆက်မပြတ် ဟွန်းတီးလာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်လာသည်။

“ဟေး... ဖေဖေ... ဟေး... မမသစင်...”

သူ့ဆိုင်ကယ်ဟွန်းသံရော အော်ဟစ်လာသံရော ခြံထဲတိုက်ထဲမှအားလုံး ကြားကြသည်။

“ဟာ... သား စည်သူပြန်လာပြီ... လာ... လာ... မမွန်”
“ဖေဖေ... မောင်လေးလေး... မောင်လေး...”

သဇင်မော်က အရင်ရှေ့မှ အပြေးလေးထွက်လာ ရာနောက်သို့ ဦးဘမော်က ဒေါ်ရည်မွန်၏လက်ကိုဆွဲကာ ပြေး လိုက်ထွက်လာသည်။

ဒေဝီလည်း ယီးတီးယောင်တောင်ဖြင့် ပြေးလိုက် သည်။ ခြံထဲရှိ လူအားလုံးလည်း ခြံတံခါးဝသို့ ပြေးထွက်လာကြ သည်။ ခြံတံခါး အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။

စည်သူမော်သည် ခြံထဲသို့ ဒရုကြမ်းမောင်းဝင်လာ ပြီး ဦးဘမော်နှင့် သဇင်မော် ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုဖင်ရမ်းသွား အောင် ဘရိတ်နင်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။

စည်သူမော် ရောက်လာပုံမှာ ဖို့ယိုဖားယား။

ပိုက်ခေါင်းအုံးအရှည်ကြီးလို ဆွဲအိတ်ရှည်ကြီးကို နောက်ကျောလွယ်ထားသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်လည်း စလွယ်သိုင်းဆွဲအိတ်တစ်လုံးစီ နှစ်လုံးလွယ်ထားသေးသည်။ ရှေ့ရှင်ဘတ်တွင် ကင်မရာအကောင်းစားတစ်လုံး လွယ်ထားသေး သည်။

ဟင်းမလက်ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်တွင်ချိတ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ် ဒေါက်ထောက်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟေး... အဖေ... ဘာကြည့်နေတာလဲ... သား စည်သူ ပြန်လာပြီလေ...”

“အေးပါ... သားရယ်... မင်း ပြန်ရောက်လာတဲ့ပုံစံကို အံ့ဩ ပြီး ကြည့်နေတာပါ...”

“ဟေး... မမသဇင်... အံ့ဩ... ငါ့အစ်မက ငါ့သွားတုန်းက ထက်တောင် ပိုချောပိုလှနေသေးသဗျ...”

“မောင်လေး စည်သူရယ်... မောင်လေး ရောက်လာပုံက ဇာတ်ပွဲဇာတ်ခင်ပေါ်က တိမ်ကြားမင်းခေါင်ထွက်လာတဲ့ ပုံစံမို့... မမနဲ့ ဖေဖေက အံ့ဩနေတာ... ဘယ်နှယ်ကွယ်... တိမ်ကြားမင်းခေါင်မို့မိုးပေါ်ကဆင်းလာမယ်ထင်နေတာ... လာမဲ့လာတော့ ကြမ်းပေါက်ကြားက ထွက်လာတာမျိုး ပါလား...”

“အဲဒါ... ဖေဖေတို့ မမသဇင်တို့ခက်တာ... နိုင်ငံခြားလိုက် သင်္ဘောသားဆိုရင် တယ်ပြီးအထင်ကြီးကြတာကိုး... သင်္ဘောပေါ်မှာကုန်းပတ်ကြမ်းတိုက်၊ သင်္ဘောဆေးသုတ် ဟိုပစ္စည်း ဒီပစ္စည်းတွေထမ်းရပိုးရနဲ့ ဒီက ပန်းထမ်း အလုပ်သမားထက်တောင် ပင်ပန်းသေး သဗျ... သင်္ဘောသားဆိုတာ သူလိုကိုယ်လိုပဲ မမသဇင် ရေ့... ဘာတစ်ချက်မှ ရွှေမင်းသားလို အထင်ကြီးစရာမရှိ ဘူး... သူ့မှာပါလာတဲ့ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းနဲ့ ဒေါ်လာတွေသား မက်မောအထင်ကြီးပြီး အဟုတ်ထင်နေတာ...”

“ဟေ့... စည်သူ... တကယ်ကွာ... မင်းကိုမြင်ရတာ နိုင်ငံ

ခြားရပ်ရှင်ထဲက မင်းသားရုပ်ကို ပေါက်လာတာပဲ...”

“အံ့ဩ... ကိုချစ်ကောင်းကြီး... ကျုပ်ကို သိပ်ပင့်မနေနဲ့... ခင်ဗျားဖို့ ဘာမှမပါဘူး...”

အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။

သူရသည် အများနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စည်သူမော်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေပါ၏။

ဟန်ရေးပန်ရေးတစ်စက်လေးမှ မရှိ။ ဖော်ရွေပြီး စိတ်ထားကောင်းမွန်း သိသာသည်။ လူငယ်ပီပီ ဗရတ်သုတ်ခနေ တတ်ပုံရသည်။ ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ခင်မင်စရာကောင်းသောလူငယ် ပါပေ။ အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမည်။ သဇင်မော်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သဖြင့် လူချောတစ်ဦးဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ အရပ် အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ကြည့်၍ကောင်းပေ သည်။

“ကဲ... ကဲ... အားလုံး အထင်ကြီး... သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေး ရမဲ့သူတွေ ရှိနေပြီ...”

မိသားစုအားလုံး အထင်ကြီးသည်။ သူရကို ဦးဘမော်က ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

ချစ်ကောင်းတို့တော့ အိမ်ထဲလိုက်မလာ။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် စည်သူမော်က သူယူလာ သော ဆွဲအိတ်တွေအောက်သို့ ပုံချလိုက်သည်။

ဦးဘမော် အမှူးပြုပြီး အိမ်သားတွေအားလုံး ဆိုဖာ အသီးသီးတွင် ထိုင်ကြသည်။

သူရက ဖင်မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို သင်္ဇင်မော်က မော့ကြည့်ပြီး “ထိုင်လေ ကိုသူရ...” ဟံ့ပြောသဖြင့် သူရ သည် ခပ်ယိုယိုပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကွ သား... ဟောဒါ မရည်မွန်... ဖေဖေရော မင်း မမသင်္ဇင်ရော... မင်းဆီကို အကျိုးအကြောင်းအားလုံး အသေးစိတ် စာရေးပို့ခဲ့ကယ်လေကွာ...”

စည်သူမော်က ဒေါ်ရည်မွန်ကို သေချာကြည့်သည်။ အကြာကြီးကြည့်သဖြင့် ဒေါ်ရည်မွန် နည်းနည်းပါးပါး အနေခက်ပါ၏။ သို့တစေ ဒေါ်ရည်မွန်သည် ရှိုးတိုးရှုန်တန်း မဖြစ်။ ရဲရဲတင်းတင်း ကျွဲခြေရရပင် ရှိသည်။

“အင်းဗျ... ဖေဖေ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ...”

“ဘာလို့လဲ သားရဲ့...”

“အန်တီမွန်က တကယ့်မိန်းမချော မိန်းမလှပဲ ဖေဖေ... လောကကြီးမှာ ပိုက်ဆံများများရအောင်ရှာတာက မခက်ခဲလှပေမဲ့... ဇနီးချောချောရဖို့ကတော့ မလွယ်လို့ဘဲ ဖေဖေ... ပိုက်ဆံဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်... မိန်းမချော မိန်းမလှဆိုတာက နေရာတိုင်းမှာ မရှိတတ်လို့... ရှားတယ် ဖေဖေ... ရှားတယ်...”

“ဟာ... ဒီကောင်...”

ဦးဘမော်က ‘ဟာ... ဒီကောင်’ဟု ပြောစေကာမူ ကျေနပ်သောမျက်နှာကြီးနှင့် ပြုံးဖြူဖြူကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ရည်မွန်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျေနပ်သောအပြုံးဖြင့် ပြုံးမိပါ၏။

နောက်ပြီး... စည်သူမော်ကို ဒေါ်ရည်မွန် ချက်ချင်းသဘောကျသွားသည်မှာ ဖခင်နှင့်ဆက်ဆံရာတွင် အရင်းအနှီးအရွတ်အနောက်လေးများဖြင့် ပြောသည်ကပင် မိမိနှင့်သူအဖေ ဦးဘမော် လက်ထပ်သည်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးကြောင်း ထင်ရှားနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“တကယ်ပြောတာ ဖေဖေ... ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတဲ့စာရတော့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်မျိုးဖြစ်မိတယ်... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရဲ့ငယ်ချစ် အချစ်ဦးလည်းဖြစ်နေတယ်... ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်လိုလားနေကြောင်း စာတွေထဲမှာ ဖတ်ရတော့... ကောင်းပါတယ်လေလို့ပဲ သာမန်စိတ်ဖြေသဘောထားလိုက်တယ်... ဒါပေမဲ့... အခု”

“အင်း... ပြောပါဦးကွ... အခု ဘာဖြစ်လဲ...”

“အခု... အန်တီမွန်ကို မျက်မြင်အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတော့ အန်တီမွန်ဟာ ချောရုံလှရုံသာမကဘူး... အန်တီမွန်မှာ အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မြင်ရုံနဲ့ ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်တယ်... ဖေဖေက တစ်ခါတလေ ဆိုးချင်တယ်မဟုတ်လား... ဖေဖေလိုလူကို အန်တီမွန်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့သူကသာ ကိုင်နိုင်မှာ...”

“ဟာ...ဒီကောင် ပြောလေကံလေပါလား... နေဦးကွ သား... ဒီမှာ ဒေဝီရှိသေးတယ်... ဟောဒါ ဒေဝီတဲ့... မင်းအန်တီမွန် ရဲ့သမီး... မင်းညီမလေးပေါ့ကွာ...”

စည်သူမော်သည် ဒေဝီကို စိုက်ကြည့်ပေသည်။

ဒေါ်ရည်မွန်ကို ကြည့်တုန်းကထက် ပို၍ကြာအောင်ပင်ကြည့်သည်။

ဒေဝီလို ရဲတင်းသောကောင်မလေးပင် ခေါင်းငုံ့သွားရ၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မောင်လေး... ခုတ်တွေတာတွေ ထိုးလို့...”

သုဇင်မော်က ရယ်ကာမောကာ ဝင်ပြောသော်လည်း စည်သူမော်က မရယ်ပေ။ ဒေဝီကိုကြည့်ပြီး အန်တီမွန်ကို ဖြန်ကြည့်ပြန်သည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အန်တီမွန်... ဒေဝီရဲ့အဖေဟာလည်း လူချောလူလှတစ်ယောက်ပဲ ထင်တယ်...”

အန်တီမွန် မဖြေ။ ရှက်ပြီးမျိုးသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ဦးဘမော်ကပင် ဝင်ဖြေပါ၏။

“အေးကွ... မင်းပြောတာ မှန်တယ်... ဒေဝီရဲ့ဖေဖေဟာ မြင်ရုံနဲ့ကြည့်ကောင်းပြီး လေးစားခန့်ညားတဲ့ ရုပ်ရှိတယ်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ် ဖေဖေ... ဒေဝီရဲ့အလှတွေက အန်တီမွန်ရဲ့အလှတွေသာမကဘူး... တခြားအလှမျိုးတွေပါ စွက်ဖက်နေတော့ အန်တီမွန် ငယ်ငယ်ကလှတာထက်တောင် ဒေဝီက ပိုလှဦးမယ်...”

“ခစ်...”

ဒေဝီထံမှ ခစ်ခနဲ ရယ်သံလေးထွက်လာသည်။

ပြီး... တိတ်တခိုးအကြည့်မျိုးဖြင့် စည်သူမော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နေပဲဦးကွ... သားစည်သူရ... မင်း နိုင်ငံခြားသင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားတာဟာ ရိုးရိုးသင်္ဘောသားအဖြစ်မဟုတ်ဘဲ... နိုင်ငံခြားမှာ အင်္ဂုဇာဗေဒင်အတတ်သွားသင်တာလား”

အားလုံးပင် ဦးဘမော်၏ဟာသမေးခွန်းကို ရယ်ကြ

ပေသည်။

ဦးဘမော်ပင် တစ်ဆက်တည်း သူရနင့်စည်သူမော်

ကို စိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“ဟောဒါက မောင်သူရကွ... ဖေဖေခဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တာ လ၊ပိုင်းလောက်ပဲရှိသေးတယ်... ဖေဖေအတွက် အင်မတန်အားကိုးရတယ်... အခု... အောင်နိုင်တဲ့ရုတ်ကောင်းတို့ကအစ အားလုံးတပည့်တွေကို ညနေတိုင်း လက်ရုံးရည်သင်တန်း မောင်သူရက ပေးနေတာ...”

စည်သူမော်သည် သူ့အကျင့်အတိုင်း သူရကို သေရာ

ကြည့်ပြန်သည်။

အကြာကြီးကို ကြည့်သည်။

သူရကတော့ သူ့ကိုအကြာကြီးကြည့်သည်ဖြစ်စေ မကြည့်သည်ဖြစ်စေ ဘယ်လိုမျှတုန်လှုပ်မှုမဖြစ်။ ရိုးတိုးရှန်းတန်းမျိုးလည်း မဖြစ်ဘဲ ပုံမှန်အနေအထားတိုင်းပင်။

“ကိုသူရဟာ စိတ်နေသဘောထားမြင့်မြတ်ပြီး... အရည်အသွေးတော်တော်ထက်မြက်တဲ့လူပဲဗျ... ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားဟာ လှော်ရင်း တက်ကျိုးသွားတဲ့သူပဲ... တကယ်လို့သာ

ခင်ဗျား လှော်ရင်း တက်မကျိုးရင် ခင်ဗျားဟာ ဖေးမက်(စ်) လို့ခေါ်ရတဲ့ ထင်ရှားကျော်စောအောင်မြင်တဲ့သူ ဖြစ်လာမှာ... ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားဟာ လှော်ရင်းတက်ကျိုးပေမဲ့... ရေစုံမျှောမလိုက်ဘူး... ရေထဲခုန်ချပြီး ကမ်းကိုရောက်အောင်လက်ပစ်ကူးတယ်... ဒီလို သွားလမ်းခရီးစဉ်ပြောင်းလိုက်ရပေမဲ့... ခင်ဗျားဟာ နတ်တိုးရိုးယား(စ်)တော့ဖြစ်သေးတယ်... အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားအောင် မြင်မှုကို စကားနှလုံးခွဲခြားထားတယ်မဟုတ်လားကိုသူရ... ကောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတာကို... ဖေးမက်(စ်)လို့ ခေါ်ပြီး... မကောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတာကို နတ်တိုးရိုးယား(စ်)လို့ ခေါ်တာလေ...

“ဟဲ့... မောင်လေးစည်သူ... တကယ်ပဲ မောင်လေးဟာ သင်္ဘောလိုက်ရင်း အင်္ဂလိပ်စကားဟောပြောတဲ့ ပညာတတ်လာသလားဟင်... အခု မောင်လေး လူစေ့တက်စေ့ပြောနေတာတွေဟာ တော်တော်မှန်နေပါလား...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်မှာဆိုတာက လူမျိုးစုံလိုက်ပါတာပဲ မမသမင်... စာရေးဆရာတွေ မစွဲလို့ ဆိုက်ကားထွက်နင်းရသလို... တချို့တိုင်းပြည်က ဗေဒင်ပညာရှင်တွေဟာ ဟောစားတာ မစားသာလို့ သင်္ဘောပေါ်တက် လုပ်ရသူတွေလည်းရှိတယ် မမသမင်...”

စည်သူ၏စကားမှာ ဟာသဆန်သဖြင့် အားလုံး

ရယ်ကြပြန်သည်။

“မရယ်ကြနဲ့လေ... ကျွန်တော်တကယ်အတည်ပြောတာ... ကျွန်တော် လိုက်သွားတဲ့သင်္ဘောမှာ မစွတာအဲ(လ်)ဖရက်ဆိုတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက် ထမင်းချက်ဟင်းချက်အလုပ်နဲ့လိုက်လာတယ်...”

သူမောင် အတည်ပေါက်ပြောနေသည်မှာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မောင်လေး အကျင့်က စကားပြောတိုင်းရွတ်နောက်နောက်နှင့် အတည်ပေါက်ပြောတတ်သောအကျင့်ကို သမင်မော်က သိနေသည်။

“အဲဒီ ဂျူးကြီး မစွတာအဲ(လ်)ဖရက်ကြီးဆီက ကျွန်တော် သင်ယူတာဗျ...”

“ကဲပါ သားရယ်... အခု သား သင်္ဘောလိုက်သွားတာ တစ်နှစ်ခွဲကြာတယ်... အခု... သားမှာ ဘာတွေပါလာသလဲ...”

“ဘာလဲ... ဖေဖေ မေးချင်တာက မြန်မာပြည်က သင်္ဘောသားတွေပြန်လာရင် မော်တော်ကားပါလာသလား... မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပါလာသလား... ဒေါ်လာတွေတယ်လောက်ပါသလဲလို့ မေးချင်တာလား...”

“အေးလေကွာ...”

“ဘာမှမပါဘူး ဖေဖေ... သူငယ်ချင်းတွေဆီက ချေးသုံးထားတာတွေတောင် အိမ်ပြန်ရောက်ရင်... ဒေါ်လာနှုန်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ပေးမယ်လို့ ချေးသုံးခဲ့ရသေးတယ်...”

“ဟ... ဒါဆို... သားသွားတာ ဘာအကျိုးအမြတ်ရှိလို့လဲ”
“အကျိုးအမြတ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဖေဖေ... နိုင်ငံခြားက အဟောင်းတွေ ဝယ်လာပြီး... ဒီမှာ မတန်မဆ အမြတ်တင်ရောင်းလို့ ရတဲ့အကျိုးအမြတ်မျိုးကို ဆိုလိုတာလား...”

“အေးပေါ့ကွ...”

စည်သူမော်က ဒေါ်ရည်မွန်ဘကသို့လှည့်ကာ သူ့ဖေဖေဦးဘမော်ကို မေးဆက်ပြလိုက်သည်။

“ဖေဖေကို ကြည့်ဆုံးမပေးပါဦး အန်တီမွန်... ဖေဖေက ဘာကိုတွက်တွက် ငွေခွဲမြတ်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကိုပဲ တွက်တယ်...”

“မောင်စည်သူဖေဖေက ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ မောင်စည်သူ... တော်ရုံကမ္မဝါရွတ်လို့ မကျွတ်ဘူး...”

“ကျွန်တော့်မှာ အကျိုးအမြတ်တွေ ရရှိလာခဲ့တယ်ဖေဖေ... ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘယ်ဖြို့မှာပဲ သင်္ခါဆိုက်ဆိုက်... ကျွန်တော် ဆင်းလေလာတယ်... သူတို့တိုင်းပြည်တွေဟာ ဘာလို့ တိုးတက်နေသလဲ... ဘာတွေအောင်မြင်နေလဲ... ဘာလို့အောင်မြင်တာလဲဆိုတာတွေ အထူးသဖြင့်... စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၊ ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းနဲ့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေ ကျွန်တော် သိပ်လေ့လာခဲ့တယ်...”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လည်းကွာ...”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် ဒီမှာ ပြန်လုပ်မလို့ပေါ့ ဖေဖေ...”

ဟောဒီ ဘုရားသုံးဆူပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ မြေရိုင်းတွေ ပစ်ထားတဲ့မြေတွေ... ဘယ်လောက်များသလဲ... မြေတွေကို ဒီအတိုင်း အလပ်ထားရတာ ဘယ်လောက်နုမြောဖို့ ကောင်းလဲ... အဲဒီ မြေရိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော် စိုက်ပျိုးမယ်... မွေးမြူမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အများကြီး လေ့လာခဲ့တယ်...”

“ဟာ... ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက စိုက်ပျိုးမရလို့ ဒီအတိုင်းထားထားတဲ့ မြေတွေ...”

“ဘာလို့မရမှာလဲ... ဒီမြေတွေဟာ သဲကန္တာရမှမဟုတ်တာ... ဘယ်လိုသီးပင်စားပင်ကို စိုက်ပျိုးတဲ့အခါ ရေရယ်၊ မြေရယ်၊ လေရယ်၊ အလင်းရောင်ရယ်ကို သူ့စိုက်ပင်အကြိုက်လိုက်ပြီး ပေးရတာဟာ စိုက်ပျိုးရေးအတတ်ပဲ ဖေဖေ... အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် လေ့လာခဲ့တာ...”

“ပင်ပန်းလှပါတယ်ကွာ... ဘာသီးနှံပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိုက်ဆံပေးဝယ်ပြီး စားရင်ရတာပဲ... ငွေသာ အဓိကပါ... စိုက်မရလို့ ပစ်ထားတဲ့မြေမှာ စိုက်ပျိုးဖို့ဆိုတာက အင်မတန် ငွေကုန်လှပန်းအလုပ်ကြီးပဲ...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖေဖေ... အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကိုက အကျင့်ပျက်စိတ်ဓာတ်ပဲ...”

“တော်ကွာ... မင်းစကားက ဟိုခလုတ်တိုက်... ဒီခလုတ်တိုက်နဲ့...”

ဦးဘမော်ကိုယ်တိုင်က ငွေအရလွယ်သော ခုစရိုက်

လုပ်ငန်းသမားမို့ စည်သူမော်ပြောသော စကားသည် သူ့ကို ထိခိုက်လာသဖြင့် ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။ မျက်နှာကြီး နီလာသည်။

ဒေါ်ရည်မွန်က ပါးနပ်စွာဝင်ရောက်ပြီး အပြုံးအရယ် နှော၍ ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး... အခု မောင်စည်သူ စီးလာတဲ့မော်တော်ဆိုင် ကယ်ဟာ နိုင်ငံခြားကဝယ်လာတာပဲ မဟုတ်လား...”

“ဟာ... အန်တီမွန်က အထင်ကြီးပြန်ပြီ... ဒါ မော်လမြိုင် က သူငယ်ချင်းဆီက ငှားလာတာ... မနေ့ညကတည်းက ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ရောက်နေတာ...”

“ဒါဖြင့်... မောင်စည်သူ အရမ်းချမ်းသာလာတာပေါ့ ဟုတ် လား...”

ဒေါ်ရည်မွန်ကိုယ်တိုင်က ပြောပြီး ရယ်မောသဖြင့် အားလုံး ရယ်ကြပြန်ပါ၏။ ထိုအခါကျမှ မျက်နှာကျောတင်းသွား သော ဦးဘမော် ပြန်ပြီးလာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမွန်ရာ... ကျုပ် ချမ်းသာသမျှ ငွေကြေး ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ ဒီသား ဒီသမီးတွေ ဆက်ခံဖို့ပါ... ဒါကို ပဲ သားက ဖအေကိုပြန်ပြီး...”

“ဘွားတေး ဖေဖေရာ... ဘွားတေး... နိုင်ငံခြားပြန် အမိုက် အမဲလေးကို ငွေမယူနဲ့ဗျာ...”

စည်သူမော်က ပျက်ချော်ချော် မျက်နှာနှင့် ဖခင်ကို ပြန်ချော့လေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အားလုံး ပြန်လည်စိုပြေသွား သည်။

“နေပါဦး မောင်လေးရ... အခု မောင်လေးမှာ ဘာဆို ဘာမှမပါလာဘူးလား...”

“ဟာ... ပါတာပေါ့ မမသဇင်ရ... မမသဇင်ဖို့ရော... အန်တီမွန်ဖို့ရော... ဒေပို့ဖို့ရော... နောက်ပြီး စပယ်ရှယ် ဖေဖေဖို့ရော ပါပါတယ်... ဖေဖေနဲ့ မမသဇင် ရေးလိုက်တဲ့ စာတွေထဲမှာ အန်တီမွန်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ရော ဒေပီရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ရော... ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ပေါ်လာပြီး သင့်တော်လိုက် ဖက်မယ်ထင်တာတွေဝယ်လာတာ... အဲ... ကိုသူရအတွက် တော့ ဆောရီးပဲဗျာ... ကိုသူရ ဒီမှာရောက်နေတာ ကျွန် တော် လုံးဝသိခွင့်မရလိုက်ဘူး... သိရင် ကိုသူရအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာမှာ...”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် ကိုစည်သူ ရောက်လာပြီးပြောဆို ဆက်ဆံရုံနဲ့ ကိုစည်သူရဲ့ စိတ်ထားရော... စေတနာရော လုပ်ငန်းရည်ရွယ်ချက် အင်မတန်ကြီးမားတာရော အကဲ ခတ်မိပါတယ်...”

စည်သူမော် တဟ်ဟဲ ပြန်ရယ်သည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ရယ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာလဲဗျ ကိုသူရ... စောစောက အင်္ဂီဝိဇ္ဇာအဟောနဲ့ ခင်ဗျား စိတ်ထားမြင့်မြတ်တာတွေ ဘာတွေ ဟောလိုက် လို့... ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး ချီးကျူးတာလား... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နတိုးစိုးယား(စ်)တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး ကိုသူရ”
“ဖေးမတ်(စ်)ပါ ကိုစည်သူ... ကိုစည်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့

ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဖေးမတ်(စ်)ပါ... ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး... သင်တန်းပေးဖို့ စီစဉ်စရာရှိလို့... ”

သူရသည် ကုမ္ပဏီရုပ်ငယ် မည်သူ့ကိုမျှ နောက်တစ် မျက်ပြန်မကြည့်ဘဲ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပေသည်။

“ဟောဒါက ဖေဖေ နှစ်သက်တတ်တဲ့ဒန်းဟီး(လ)ဆေးတံ သုံးချောင်း... အရိုးတိုအရိုးရှည်နဲ့ အရိုးကောက် သုံးမျိုး... ဆေးဘူးက ဆာဝါ(လိ)တာရလေး... ဆေးဘူးတစ်ဒါစင်”

“ဌဲသား တကယ်တော်တယ်... ဆေးတံကတော့ ဒီမှာဝယ် လည်းရတယ်... အေး... ဆေးဘူးကျတော့ ဖေဖေ အနှစ် သက်ဆုံး ဆာဝါ(လိ)တာကလေး လုံးဝဝယ်မရဘူး... ဒီမှာ ကက်(ပ်)စတန်တို့ သရိုးနန်းတို့ ဖိုးကွဲယားတို့ပဲ ဝယ်လို့ ရတယ်...”

“သိတယ်လေ... သားအဖေ ဘာကြိုက်သလဲဆိုတာ သား က သိပ်သိတာပေါ့... ဟောဒါကတော့ အန်တီမွန်ဖိုး... သား မွေးမြူထည်နဲ့ ထရိုင်ဇာ အနွေးထည်... အန်တီမွန်က ရုပ်ချောအရွယ်တင်ပေမဲ့ အဝတ်အစား သိက္ခာရှိရှိဝတ် တတ်တယ်လို့ ဖေဖေ ရေးတဲ့စာထဲမှာပါတယ်... ဒါကြောင့်

လွင်ပြီးတောက်တဲ့အရောင်မျိုး မဝယ်ခဲ့ဘူး... မီးခိုးရောင် တမင်ဝယ်လာတာ... နောက်ပြီး... အန်တီမွန်ဖိုယာ(ဒ်)လီ ရေမွှေးနဲ့ ပေါင်ဒါလေ... ယာ(ဒ်)လီနဲ့က မပြင်းဘူး... သင်းသင်းပဲ ရှိတယ်... ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်... မောင်သူ့... ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်း ရော... အရည်အသွေးရော... အန်တီမွန် နှစ်သက်တဲ့ပစ္စည်း နဲ့အရောင်အသွေးပါပဲ... ကိုဘမော်က ဒီလိုဝယ်ခဲ့လို့ မှာ လိုက်သလားတောင် ထင်မိတယ်... ”

“ကျွန်တော်က အင်္ဂါဝိဇ္ဇာသမားလေ... ”

အားလုံးကြည်နူးစွာရယ်ကြ ပြန်သည်။

“ဟောဒါကတော့ မမသဇင်နဲ့ ဒေဝီဖို့တွေ... စာထဲမှာ ဒေဝီက ဆယ်ကျော်သက် ဆယ်တန်းကျောင်းသူပဲရှိသေး တယ်ဆိုတော့... အနွေးထည်ဆိုလည်း အရောင်အစပ်မျိုး တခြားဝမ်းဆက်တွေဆိုလည်း ကြောင်ကြောင်ကျားကျား အစင်းတွေ လိုင်းတွေ အကွက်တွေမျိုး တမင်ရွေးဝယ် တယ်... ”

ဒေဝီ ကျေနပ်ရပါ၏။

“မမသဇင်ကျတော့... ကိုယ့်အစ်မအကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းသိတယ်လေ... အဝါပုတ်ရောင်၊ မီးခိုးရောင်၊ ကြည် ပြာရောင်တွေ ဝယ်လာတယ်... လိမ္မော်တို့ အနီတို့ဆိုရင် မမသဇင်က လုံးဝမှ မကြိုက်တာ... နောက်ပြီး ကျောင်း ဆရာမဖြစ်ရင် ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီဖြူစအကောင်းစားနဲ့ အစိမ်း

ရောင်ထုဘီစင်တွေ ဝယ်လာတယ်... ရေမွှေးနဲ့ မိတ်ကပ်တွေ ကတော့ ရက်ဗလွန်တွေချည်းပဲ... မမသဇင်နဲ့ ဒေဝီတို့ အတွက်ပဲ... ကဲ... ကုန်ပြီ... ကျွန်တော့်တာဝန် ကျေပြီ ဖေဖေ... ”

“ဟိုအိတ်ကြီးကကော ဘာတွေထည့်ယူလာတာမို့ ဖွင့်မပြ တာလဲ သား... ”

“မွေးမြူရေးနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးလမ်းညွှန်ရှားပါးစာအုပ်တွေနဲ့ နိုင်ငံခြားမျိုးစေ့အိတ်တွေပဲ ဖေဖေ... ဘုရားသုံးဆူ မြေ ရယ် ရာသီဥတုရယ်နဲ့ ဘယ်လောက်ကိုက်ညီဖြစ်ထွန်းမလဲ လို့ စမ်းသပ်စိုက်ကြည့်ဖို့လေ... မျိုးစေ့တစ်မျိုးတိုင်းကို စိုက်ပျိုးရေးညွှန်ပြတဲ့စာအုပ်တွေပါ... ”

“ဒါဆို... သားက တကယ်ပဲ ဒီမှာစိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေး စောက်ချလုပ်တော့မယ်ပေါ့... ”

“အဲဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး... ကျွန်တော် ပြန်လာတာပဲ ဖေဖေ... ”

“သင်္ဘောပြန်မလိုက်တော့ဘူးလား... ”

“ဘာလုပ်မလဲ ဖေဖေ... ကျွန်တော်လိုက်သွားကတည်းက နိုင်ငံခြား ဗဟုသုတရှာချင်လို့လိုက်တာပဲ... ဒေါ်လာတွေ နဲ့ နိုင်ငံခြားပစ္စည်း လိုချင်လို့မှမဟုတ်တာ... အဲ... တစ်ခု တော့ရှိတယ်... ဘုရားသုံးဆူမြေနဲ့ ဥတုမှာ ကျွန်တော် စမ်းသပ်လို့ဖြစ်နိုင်မယ်၊ အောင်မြင်ဖို့အလားအလာရှိတယ် ဆိုရင်တော့... စိုက်ပျိုးမွေးမြူထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်း

ပြည်သွားပြီး... စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးပညာ သွားသင်ချင်တယ်”

ဦးဘမော်သည် ချက်ချင်း ခေါင်းမညိတ်ပေ။ ကုလားထိုင်ကျောမိုပြီး စဉ်းစားသေးသည်။

“အင်းလေ... မင်း စမ်းသပ်ကြည့်ပေါ့... နိုင်ငံခြားပညာ သွားသင်မယ်ဆိုလည်း သင်ပေါ့...”

ဒီနောက်မှာတော့ လူစုခွဲလိုက်ကြပြီး အနားယူကြတော့သည်။ စည်သူမော်လည်း ခရီးပန်းလာသဖြင့် အနားယူလိုက်ပါ၏။

တရားတမောကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ် တရားတမော အိပ်ကြသည်။

ညနေပိုင်းရောက်သောအခါက ဦးဘမော်သည် သူရ သင်တန်းပေးရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်၌ထိုင်၊ ဘိယာသောက် ဒိန်ခဲစားရင်း သင်တန်းပေးသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

မကြာမီ... အိမ်ကြီးထဲမှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထွက်လာကာ ဦးဘမော်၏ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ကြရင်း သင်တန်းပွဲကို ကြည့်ကြပေသည်။

သူရသည် ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်ပွပ္ပဝတ်ထားသည်။ အပြားကြီးသော ခါးပတ်၊ပတ်ထားသည်။ အပေါ်ပိုင်းတွင် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်အဖြူကိုသာ ဝတ်ထားသည်။

ဗန်တို ဗန်ရှည် သင်ပေးနေသည်။

သူတပည့်တွေအားလုံး မောင်သူရ သင်ပေးသော ပညာတွေတတ်ထားမှ ဦးထွန်းခံနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရေးစိတ်ချရမည်။

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဆိုသည်မှာ နေရာတကာတွင် သေနတ်ကိုချည်း သုံး၍မဖြစ်။ ဒီလိုပညာမျိုးတွေနှင့် အသံတိတ်တိုက်ပွဲတွေလည်း ရှိသည်။

သဇင်မော်၏မျက်လုံးအစုံသည် လှုပ်ရှားရာတွင် ကြည့်ကောင်းသလောက် ကျားကျားလျားလျား ရှိလှသည်။ သင်တန်းဆရာ ကိုသူရကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

ကိုသူရခမျာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်၏စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရခြင်း၊ ဒီနောက်... မိခင်ပါ ဆုံးပါးသွားခြင်း၊ ဘကြီး၏ ခနီးနှင့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ အနှိမ်အမျိုးမျိုးခံခဲ့ရခြင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းဖြစ်ရသည့်ကြားကပင် ထောင်ကျသွားသေးသည်။

ယင်းအချက်များကြောင့် ကိုသူရသည် သူကိုယ်သူ “ကျားနာ” ဟုမှတ်ယူကာ အမြင့်ကို ရောက်ရှိရေးစွဲလမ်းသော စိတ်ဝေဒနာရှင်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရသည်ဟု သဇင်မော် ယူဆဆုံးဖြတ်သည်။ သူကိုယ်သူ ဥဩဘဝမှ ကျိုးကန်းဖြစ်ရသည်ဟု အယူသီးနေသော ကိုသူရပါပေ။

သဇင်မော်၏ဆန္ဒမှာ ကိုသူရကို အစစ်အမှန် ဥဩလေးပင် ပြန်ဖြစ်စေချင်သည်။

စည်သူမော်က သင်တန်းကို အတန်ကြာကြည့်နေရင်းမှ ‘ဝါး’ခနဲ သမ်းဝေသဖြင့် ဒေဝီက စည်သူမော်ကို လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။

“အန်တီ... ဒီမှာ စိတ်ဝင်စားသလား...”

“စိတ်ဝင်စားတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး... မောင်စည်သူ ရဲ့ဖေဖေ ကြည့်နေတော့ လိုက်ကြည့်တဲ့သဘောပါ...”

“ဒါဆိုလည်း ခြံထဲက ပန်းပင်တွေကို လျှောက်ကြည့်စို့လား အန်တီ... ဒီအိမ်နဲ့ခြံကြီးထဲမှာ အန်တီမွန်ရောက်လာပြီးမှ အသစ်အဆန်းတွေ ဘာတွေစိုက်ထားသေးလဲ...”

“စိုလို့ပဲ မောင်စည်သူ... အထူးသဖြင့်တော့ မုန့်ကာမုန့်နိုးနဲ့ သစ်ခွပန်းတွေ စိုက်ထားတယ်... ငွေကြေးအကုန်ခံနိုင်လို့လား မသိဘူး... သစ်ခွတွေ တော်တော်ဖြစ်ထွန်းသားပဲ...”

“ဟာ... ဒါဆို... ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပြပါလား အန်တီမွန်... ကျွန်တော်က စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် မြက်ကိုတောင် စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးချင်တာ...”

“သွားလေ... အန်တီလည်း စာအုပ်အညွှန်းဖတ်ပြီး တတ်သလောက် စိုက်တာ... တချို့စာအုပ်ထဲက အခေါ်အဝေါ်တွေ အညွှန်းတွေကျတော့ အန်တီ နားမလည်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတွေဖြစ်နေတယ်... မောင်သူရကိုပြပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြန်ခိုင်းရဦးမယ်လို့တောင် စိတ်ကူးမိတာ... အခု မောင်စည်သူက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ သွားကြည့်ကြတာပေါ့...”

“ကိုဘမော်... မောင်စည်သူကို ကျွန်မ သစ်ခွအိမ်ကို-လိုက်ပြဦးမယ်...”

“သွားပါဗျာ... လိုက်ပြပါ... ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူးတွေကြပြီးပဟာ...”

ဘာပြောပြော သားအရင်း စည်သူနှင့်ဇနီးမွန်တို့ သင့်မြတ်နေကြသည်ကို ဦးဘမော် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေပါ၏။

“လာလေ... မမသဇင်နဲ့ ဒေဝီလည်း လိုက်ခဲ့ကြပါလား... ထိုးတာကျိတ်တာ သတ်တာပုတ်တာတွေ မကြည့်ချင်ပါနဲ့...”

“ဟုတ်တယ် မမသဇင်... ကိုစည်သူနဲ့ လိုက်ကြည့်ကြရအောင်...”

“ဒေဝီပဲ လိုက်သွားပါကွယ်... မမ ဒီမှာပဲ ဆက်ကြည့်ချင်နေလို့...”

“လာ... ဒေဝီ... ဒီသင်တန်းပွဲမှာ မမသဇင် သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုခုရှိနေပြီ... ဘာလို့စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာကို အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအတတ်နဲ့တောင် ဟောလိုက်ချင်သေး...”

“မောင်လေးနော်... ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားမှာသွားစမ်း... ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့... မမကလည်း မောင်လေးကို ပြန်ပြီး အတတ်ဟောဗေဒင်နဲ့တောင် ဟောလိုက်ချင်သေးတယ်...”

စည်သူ တဟားဟား ရယ်သည်။

သဇင်မော်၏ စကားကို ဒေဝီ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်မိသည်မသိ။ ရှက်သွေးဖျန်းကာ ဦးခေါင်းလေးငုံ့သွားပါ၏။ သို့ကစေ... စည်သူက ထပ်ပြီးခေါ်သောအခါ ဒေဝီသည် စွေ့ခနဲ

လိုက်ပါသွားပေသည်။ သူတို့အားလုံး သစ်ခွအိမ်ဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။

“သမီး...”

သူတို့သွားကြမှ ဦးဘမော်က သဇင်မော်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သဇင်မော်က ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပါ၏။

“မောင်သူရကို သမီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ...”

“ဘာကို အဲဒီလိုမေးတာလဲ ဖေဖေ...”

“မောင်သူရရဲ့ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အပြုအမူနဲ့ စိတ်နေသဘောထားဟာ အောင်နိုင်တို့ ချစ်ကောင်းတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး... တခြားစီး... တစ်ဘာသာစီဆိုတာ ဖေဖေ သတိ ထားမိလို့ပါ...”

“အခြေခံခြင်းမှ မတူဘဲ ဖေဖေ... ဆင်းသက်လာတဲ့မျိုးရိုးခြင်းကလည်း ကွာတယ်... ပညာအရည်အချင်းမှာလည်း ကိုသူရဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်နိုင်ခွင့်အမှတ် သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ထားတဲ့လူပဲ ဖေဖေ...”

“သမီးက ဒါတွေ ဘယ်လိုသိတာလဲ...”

“ဒေဝီက ပြောပြတာပါ...”

“အင်း... ဒေဝီလေးကို ရေတိမ်မနစ်အောင် မောင်သူရ ကယ်ခဲ့တာပဲ... နောက်ပြီး... ဇရစ်ချောင်းမှာ သမီးကို ထွန်းဖိတို့လက်ထဲကလည်း မောင်သူရပဲ ကယ်လိုက်တာပဲ...”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဖေဖေ... ရန်ကုန်မှာဒေဝီရဲ့သူငယ်

ချင်း ခင်စန်းဝေ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ဦးဘစိုးဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ လက်ကလွတ်အောင် ကိုသူရကပဲ ကယ်လိုက်တာလို့ ဒေဝီ ပြောတယ်...”

သဇင်မော်က ဒေဝီထံမှသိထားသဖြင့် ခင်စန်းဝေနှင့် ထွန်းထွန်းတို့အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဪ... ဪ... ဒီလိုကိုး...”

ဦးဘစိုးခံလိုက်ရသည်မှာဒါကြောင့်ကိုးဟုဦးဘမော် ပိုမို သဘောကျမိပြန်သည်။

“ဖေဖေ စဉ်းစားကြည့်တယ် သမီးရဲ့... တကယ်လို့ ဖေဖေ သေသွားရင် ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို သားစည်သူက ဘယ်လိုမှ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး... စည်သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်မဝင်စားရုံ မက... သဘောလည်း မကျဘူး... ဖေဖေ မသေသေးဘဲ အနားယူချင်တောင်မှ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးသူမရှိဘူး...”

“ရပ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ဖေဖေ... ဖေဖေမှာ သိန်းသန်းကုဋေ ချမ်းသာနေပြီပဲ... ဖေဖေလုပ်ငန်းကို သမီးလည်း သဘောမကျဘူး...”

“ဟဲ့... ဖေဖေ ရပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီပြင်လူ ဒီပြင်အဖွဲ့က ဖေဖေ နေရာဝင်ယူသွားမှာပေါ့... စီးပွားဥစ္စာဆိုတာ ရတုန်းရခိုက်ရှာရတာ သမီး... ဖေဖေအမြင်တော့ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို မောင်သူရဟာ ဆက်ပြီး ဦးစီးနိုင်မယ်လို့ မြင်တယ်...”

သဇင်မော် တွေဝေဝေးမောရပါ၏။

ဖေဖေ၏စကားတွေသည် ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်း နားချ နေမှန်း သဇင်မော် တွေးမိသည်။ ပြီး... ဖေဖေသည် ဇရစ်ချောင်း တွင် မိမိနှင့် ကိုသူရ နှစ်ယောက်သား မေတ္တာရှိပြီး ချိန်းတွေ့ကြ သည်ဟု ထင်နေပုံရသည်။

ကိုသူရ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိအား မေတ္တာရှိ ကြောင်း ဖွင့်ပြောထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာပဲပြောပြော ကိုသူရ အပေါ်တွင် မေတ္တာသက်ဝင်နေပြီမှန်း ကိုယ့် ဟာကိုယ် သိသည်။

သို့သော်...

ဖေဖေက သူ့လုပ်ငန်းဆက်ခံနိုင်ဖို့ကို သူ့ကို မိမိ နှင့်ဖြစ်မြောက်စေလိုသည့်သဘောထားကိုမူ သဇင်မော် မနှင် သက်။ အဆိပ်ပင်ကို ရေလောင်းပေးရာရောက်စေသည်။

ဒုတိယအနေနှင့်မူ မိမိတွင် နောက်လူကို လက်မခံ နိုင်သော အခြေအနေရှိနေသည်။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိ ဖေဖေလည်း မသိ။

“ထားပါလေ... မောင်သူရကိစ္စက လောလောဆယ်အေး မကြီးသေးပါဘူး... အခု... လောလောဆယ် သမီးကို တိုင် ပင်ချင်တာက သားစည်သူနဲ့ သမီးဒေဝီတို့ကိုကော သမီး ဘယ်လိုမြင်ပြီး... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ... သမီးက သမီးကြီးဆိုတော့ သားငယ်စည်သူရဲ့ ကိစ္စကိုကြိုတင်ပြီး ဖေဖေတိုင်ပင်တဲ့သဘောပါ... ဒီကောင်ကျောင်းလည်းပြန်

မတက်... သဘောလည်း ပြန်မလိုက်ဘဲ မွေးမြူရေးနဲ့ စိုက် ပျိုးရေး ဒီမှာပဲ လုပ်ဖို့ အားသန်နေတယ်လေ... ဒီကောင် အကြောင်းလည်း သမီးသိသားနဲ့... လုပ်မယ်ဆို ဇွတ်လုပ် တဲ့ကောင်...”

“မွေးမြူရေးနဲ့စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ပလေ့စေပေါ့ ဖေဖေ... အစိုးရ ကိုယ်တိုင် အားပေးထားတဲ့အလုပ်ပဲ...”

“လုပ်ပါ... ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ... ဖေဖေမကန့်ကွက်ပါဘူး... ဖေဖေ အဓိကဆိုလိုချင်တာက ဒီကောင် အိမ်ခြံတော့ မယ်... ဒါဆို... ဒေဝီနဲ့ ဒီကောင် ငြိစွန်းမယ်... အခုတွေ့ကြ တော့ နာရီပိုင်းပဲရှိသေးတယ်... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ပုံတွေ မရိုးဘူး...”

“လူငယ်တွေပဲ... နောက်ပြီး သွေးတူရည်တူတွေပဲ... ဖြစ် ချင်လည်း ဖြစ်သွားပလေ့စေပေါ့ ဖေဖေ...”

“ဟုတ်ပြီ... သမီးက သမီးကြီးဖြစ်တော့ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ဖေဖေ သိချင်တာ... ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုထား တော့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမှာ သားနဲ့သမီးကို စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်စေချင်ဘူး... ဒီကောင် ဒီပြင်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်ရင် ပြဿနာတစ်မျိုးဖြစ်လာနိုင်တယ်... အခု... ဒေဝီက မမွန်ရဲ့ သမီးဆိုတော့ သမီးက သဘောမတူဘူး... မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် နောက်တစ်မျိုး ဖေဖေ ကြိုတင်စဉ်းစား ထားရမယ်...”

“စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ထားပါ ဖေဖေ... မောင်လေးကို

ဒေဝီနဲ့ သမီးသဘောတူကျေနပ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါစေလို့တောင်ဆုတောင်းပေးနေတာပါ... တကယ် လို့ မောင်လေးက တခြားအပြင်က မိန်းမယူလိုက်ရင် သူစိမ်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲရောက် လာပြီး အိမ်တွင်းရေး ရှုပ်ထွေးစရာတွေ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ၊ မိသားစုပြိုကွဲ သွားစရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဖေဖေ... ဒေဝီနဲ့ဆိုရင် မိသားစု မပြိုကွဲတဲ့အပြင် ပိုပြီးတောင် ခိုင်မာသွားမယ်... "

"မွန်လိုက်လေ သမီးရယ်..."

"နောက်တစ်ချက်က... အန်တီမွန်ကို သမီး သဘောကျ တယ်... စိတ်နေသဘောထားရော... မိန်းမပီသတာရော... အတွေးအခေါ်ရင့်ကျက်တာရော... ချစ်စရာကောင်းပြီး လှပ တဲ့ရုပ်ရည်ရော... အားလုံးပါပဲလေ... သမီး သဘော ကျတယ် လေးစားတယ်..."

"ဒေဝီကျတော့ကော သမီး အမြင်အတိုင်း ပြောနော်... ဖေဖေ ကျေနပ်အောင်ပြောတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့..."

"ဒေဝီ... မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ... တစ်ခါတလေ အသက်ငယ် သေးလို့ကလေးဆန်တာကလွဲပြီး... တကယ်တမ်းကျတော့ ကောင်မလေး အင်မတန်စိတ်ထားလေးကောင်းပါတယ်... ရုပ်လေးကတည်းခွာပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်... ကလေး ဆန်တယ်ဆိုတာကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူရင့်ကျက် သွားရင် အလိုလိုပျောက်သွားမှာပါ..."

"အင်း... သမီးပြောတာတွေ ကြားရတာ ဖေဖေ စိတ်ချမ်း

သာလိုက်တာ..."

သင်တန်းဝယ် သူရ၏ အသင်အပြုဖြင့် တပည့်ငယ် တွေ သင်ပြီးသွားပြီး ကိုအောင်နိုင်နှင့် ကိုချစ်ကောင်း ယှဉ်ပြိုင်နေ ပေသည်။

"ဘာများလဲ ဖေဖေ..."

"ဒေဝီကို ဖေဖေ အကဲခတ်မိတာပါ... မောင်သူရနဲ့တွေ့ တုန်းကလည်း မောင်သူရအပေါ်မှာ ဒေဝီ မေတ္တာသက်ဝင် သွားပြီလို့တောင် ဖေဖေ ထင်မိတာ... အခု... သားစည်သူ နဲ့ကျတော့လည်း..."

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေ... သမီးပြောပြီကော... ဒေဝီဟာ ငယ် သေးတော့ ကလေးစိတ်ထက်ဝက်လေ... ဒေဝီတို့အရွယ် က ဒွေးပါတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကိုကြည့်ရင်း ဒွေးဟာ သူချစ်တဲ့ ဇာတ်လိုက်ပဲ... အဲ... လွင်မိုးပါတဲ့ကားကိုကြည့်ပြန်တော့ လည်း လွင်မိုးဟာ သူချစ်တဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားဖြစ်သွား ပြန်ရော... ဒွေးဇာတ်ကားကို သူ သတိမရတော့ဘူး... ဒေဝီ တို့အရွယ်က သူရဲကောင်းကို ကြည့်ညှိလေးစားချင်တဲ့ အရွယ်ပဲ... ရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာနဲ့ ရင်ထဲက ကြည်ညို လေးစားတာ နှစ်ခုကို မခွဲခြားတတ်သေးဘူး... ရောထွေး နေတဲ့သဘောပါ... ဒီကြားထဲ... အန်တီမွန်ကလည်း သူ့သမီး ဒေဝီကို ကိုသူရနဲ့အရောဝင်တာကို ဟန့်တားတော့ အခု မောင်လေးနဲ့အတွေ့မှာ မောင်လေးဘက် ယိုင်ချင်တဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့လေ... နောက်တစ်ချက်ရှိ

သေးတာက ကိုသူရက ဒေဝီကို မေတ္တာစကားမပြောဘူး... ဒီတော့... ဒေဝီ မောင်လေးအပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားတာ မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ဖေဖေ... ”

“အေး... ဟုတ်တယ်... သမီးပြောတာတွေဟာ သဘာဝ အမှန်အကန်စကားတွေပဲ... ဒါဆို... သိပ်မကြာခင်အတွင်း မှာပဲ စည်သူနဲ့ ဒေဝီ ဖြစ်သွားကြမယ် ထင်တယ်... စည်သူ လိုကောင်ကတော့ သူချစ်ရင် ဇွတ်ဖွင့်ပေးမောင်လေ ”

ဒီဘက်တွင် သမီးကြီးနှင့် ဖအေ တိုင်ပင်ပွဲကြီးဖြစ် နေသလို ဟိုဘက်တွင်လည်း ဒေါ်ရည်မွန်နှင့် စည်သူ စိတ်တူ သဘောတူ အဖွဲ့ကျနေပါ၏။

“အန်တီမွန်ကိုယ်တိုင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မလိုလားခဲ့ တာ အမှန်ပဲ မောင်စည်သူ... ဒါပေမဲ့... မှန်တာပြောရရင် ကလေးကလားတော့ ဆန်တယ်... ဘယ်သူမဆိုပေါ့ ကွယ်... အင်မတန် နှလုံးသားနုနယ်တဲ့အရွယ်မှာ ပထမ ဆုံးချစ်ခဲ့သူကို စွဲလမ်းနေတတ်ပါတယ်... ချစ်ကြပေမဲ့... အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မဆုံစည်းဖြစ်ဘဲ ကိုယ့်အိမ် ထောင် သူ့အိမ်ထောင်ဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာတော့... သူ သိက္ခာ ကိုယ့်သိက္ခာအရ လူစည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့် စည်းကြတယ်... အဲ... သူလည်း အိမ်ထောင်ပျက် ကိုယ် လည်း အိမ်ထောင်ပျက်ဖြစ်ပြီး... အရွယ်အားဖြင့်လည်း ကျန်ကြသေးတော့ ကိုဘမော်နဲ့ အန်တီမွန်ဟာ ပြာဖုံးမီးခဲ ကနေပြီး ရဲရဲတောက်ပြန်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်

ဖြစ်သွားကြတယ်ပေါ့ကွယ်... ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေလုပ်နေမှန်း ကော အန်တီမွန် သိထားမှာပါနော်... ”

“သိတယ် မော်စည်သူ... ကိုဘမော်ဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း တွေ လုပ်မှန်းလည်း သိတယ်... သူချမ်းသာတာဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းနဲ့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာကိုလည်း... အန်တီ မွန် သိတယ်... အဲ... ကိုဘမော် ချမ်းသာလို့ အန်တီမွန်က လက်ထပ်တာလားလို့မေးရင်တော့ အန်တီမွန် အဖြေရ ခက်တယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုဘမော် ချမ်းသာလို့ လက်ထပ်တာမဟုတ်ပါဘူးလို့ဖြေရင် ဘယ်သူကမှ ယုံမှာ မဟုတ်လို့ဘဲ... ”

“ဟာ... အန်တီမွန်... ကျွန်တော် မေးမိတာက အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးပါနော်... မှန်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောရရင် အန်တီမွန်လို အမျိုးသမီးနဲ့ ဖေဖေဟာ တန်တောင် မတန်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်... ဖေဖေ က ဒုစရိုက်မှာပျော်မွေ့တယ်... ငွေကို အဓိကကိုးကွယ် တယ်... အန်တီမွန်ကို ကျွန်တော် မြင်သလောက်ကဒုစရိုက် ကို မနှစ်သက်ဘူး... ငွေဆိုတာ စားဝတ်နေရေးလုံလောက် ရုံကလွဲပြီး မက်မက်မောမော အန်တီမွန်မှာ မရှိလှဘူးမှန်း လည်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိတယ်... ဒါကြောင့်... ဖေဖေ ဟာ ဒုစရိုက်သမားမှန်းသိသားနဲ့ အန်တီ လက်ထပ်တာ လားလို့ ကျွန်တော် မေးမိတာပါ... ”

“ပြောရရင်တော့ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာပေါ့ ကွယ်... ကိုဘမော်ကို အန်တီ လက်ထပ်ဖို့သဘောမတူခင် မေးပါသေးတယ်...ကတိတောင်းပါသေးတယ်...အန်တီမွန် နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းမလုပ်ရတော့ဘူးလို့...”

“ဖေဖေက ကတိပေးလား အန်တီမွန်...”

“ပေးရှာပါတယ်...”

“ဒါဆို... ဖေဖေ ကတိမတည်ဘူးပေါ့ အန်တီမွန်... မရခင် ကတိလွယ်လွယ်ပေးပြီး ရပြီးတော့ ဆက်လုပ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲဆိုတဲ့သဘောဆိုရင်တော့... နှစ်သက်စရာ မကောင်းတာ အမှန်ဘဲ...”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ရှာဘူး မောင်စည်သူ... အန်တီကို ကတိပေးလက်ထပ်ပြီးမှ သူ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝေငွေဆို တဲ့လူက ကြားဖြတ်အနိုင်ကျင့်တာ ခံရတယ်တဲ့... အဲဒါကို သူ့မှာ အိပ်မပျော် စားမဝင်အောင် အခဲမကျေခံစားရတယ် တဲ့... အဲဒီအချိန်မှာပဲ သမီးလေးဒေဝီနဲ့ မတော်တဆတိုက် ဆိုင်ပြီး မောင်သူရကို တွေ့ခဲ့တာပဲ မောင်စည်သူ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုစည်သူ... ဒေဝီနဲ့ အစ်ကိုသူရဟာ ရန်ကုန် သင်္ချိုင်းမှာ အမှတ်မထင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်...”

ဒေဝီက သူရနှင့်တွေ့ ခဲ့ပုံကို အစအဆုံးပြောပြ သည်။ နောက်ဆုံး ဦးဘမော်က သူရကို အရည်အချင်းအမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ပြီး ဘုရားသုံးဆူသို့ခေါ်ဆောင်လာကာ ပထမအကြိမ် ဝေငွေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ၌ ဦးဘမော်က အနိုင်ရပြီး ဆုံးရှုံးသွားမှုတွေ

ပြန်ရပုံကို ပြောပြသည်။

“ဪ... ဪ... ဒါကြောင့် ဖေဖေက ကိုသူရကို သိပ် နေရာပေးနေတာကိုး... ကျွန်တော် ကိုသူရကို လေ့လာမိ သလောက်လည်း သူဟာ တကယ့်လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ...”

“ဟုတ်တယ်...မောင်သူရဟာ တကယ့်လူတော်လူကောင်း ဖြစ်မှန်းအသေးစိတ်သိချင်ရင်...နောက်အေးအေးဆေးဆေး ဒေဝီကိုသာမေးကြည့်ပေတော့ မောင်စည်သူ...မောင်သူရ ဟာ ပင်ကိုယ်မူလက ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း... အခုတော့ ဒုစရိုက်နယ်ပယ်ထဲမှာ ခြေကျွံနေရှာပြီ... ကံပါ လေ... မောင်သူရအကြောင်းက တစ်ကဏ္ဍထားလို့ကံပါ... အခု... အန်တီမွန်တို့ ညွှန်းလာတဲ့စကားက မောင်စည်သူရဲ့ ဖေဖေဟာ အန်တီမွန်ကို ကတိပေးပြီးမှ ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်နေတဲ့အကြောင်း မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီမွန်... အဲဒါကိုပဲ ဆက်ပြောပါ...”

“ဆက်ပြောဆိုရင် မောင်စည်သူရဲ့ဖေဖေဟာ မောင်သူရ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မှုကြောင့် ဝေငွေအဖွဲ့ကို အနိုင်ရပြီး... သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ်တွေ ပြန်ရတဲ့အပေါ်မှာ အာရုံ သိပ်ပြီးပြန်ဝင်သွားတယ်... ဒါကြောင့် အန်တီမွန်က ဆက် မလုပ်ဖို့ တားမြစ်ပေမဲ့... နောက်ဆုံး တစ်ချို့လောက် လုပ်ချင်သေးလို့ မကန့်ကွက်ပါနဲ့လို့ အန်တီကို ပြန်တောင်း ပန်တယ်... အန်တီ ကန့်ကွက်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ချို့

တော့ သုလုပ်မှာပဲတဲ့... အဲဒီတော့ အန်တီ ဘာဆက်လုပ် ရမလဲ မောင်စည်သူ... ”

စည်သူက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါပြသည်။

“အန်တီမွန် ဘာမှဆက်မလုပ်နဲ့... ဖေဖေက တစ်ခါတလေ မှာ ဇွတ်ကြီးပဲ... အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ နေ့... ဟာစ်ချီတည်းပါဆို တာကို ကြည့်သာနေလိုက်... ငါးများတာတောင် ငါးကို မိမိချင်း ဆတ်ခနဲ ဆွဲတင်လို့မရဘူး... ငါးပြေးရာကို မျှော လိုက်ပေးပြီးမှ ငါးမောမှ ဆွဲတင်လို့ရတယ် မဟုတ်လား” ဒီတစ်ချိန် လွှတ်သာထားလိုက် အန်တီမွန်... ”

“အင်းပေါ့လေ... အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဒီအခြေ အနေပဲပေါ့... ဒါထက်... မောင်စည်သူက ဘုရားသုံးဆူ နယ်မြေမှာ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ မွေးမြူရေး တကယ်လုပ်ဖြစ်မှာ လားကွယ်... ”

“တကယ် ဇောက်ချလုပ်မှာ အန်တီမွန်... ဒီဘုရားသုံးဆူ နယ်မြေမှာ ဂူးယင်းနဲ့ နာနတ်ဖြစ်ထွန်းမှာ သေချာတယ်... ပထမပိုင်းအဲဒါကို အဓိကထားပြီး စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်မယ်... နွေနဲ့ဆောင်းမှာ ရေရရှိရေးအတွက် ဆယ့်နှစ်ရာသီ တောင် ကျရေစီးဆင်းနေတဲ့ ဧရစ်ချောင်းကရေကို မြောင်းဖောက် ပိုက်သွယ်စနစ်နဲ့ ယူမယ်... လိုအပ်တဲ့နေရာမှာရေမော်တာ စက်တွေသုံးမယ်... အပီစီတွင်းလည်းတူးမယ်... ကျွန် တော် စမ်းသပ်ကြိုးစားစိုက်ချင်တာကတော့ ပန်းသီးရယ်... စပျစ်သီးရယ်... လိုက်ချီ(စ်)ရယ်ပဲ... စိုက်ပျိုးလို့ သီးထွက်

တွေ တကယ်များလာရင် စည်သူတ်ဘူးစက်ရုံတည်ပြီး စည်သူတ်ဘူးထွက်တဲ့အထိ လုပ်မယ်... ”

“အင်း... ငွေကြေးလိုသလောက်စိုက်ထုတ်နိုင်ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာရှိမှာပါ... ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် ထည့်စဉ်းစားပြီးပါပြီ အန်တီမွန်... အခု ဖေဖေ ချမ်းသာသမျှတွေဟာ လုပ်ငန်းအမည်းကရ တဲ့ ငွေအမည်းတွေပါ... အဲဒီငွေတွေကို ငွေဖြူဖြစ်လာစေ ချင်တာလည်းပါတာပေါ့... ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် ဖေဖေငွေ တွေစိုက်ထုတ်တဲ့လုပ်ငန်းမှန်သရွေ့ ဖေဖေနဲ့ အန်တီမွန်ရဲ့ နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်လုပ်မှာ... ကျွန်တော်ရော မမသဇင် ရော အမည်မခံဘူး... မိဘကို တမင်တရားဝင်လုပ်ငန်း တွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာအဓိကပဲ... ”

“ချီးကျူးပါတယ် မောင်စည်သူ... ”

“ဘာလုပ်မလဲ အန်တီ... ဖေဖေ အခုလုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်း တွေက သက်ဆိုင်ရာကိုလည်း ကြောက်ရတယ်... အလား တူ အဖွဲ့အချင်းချင်းတွေနဲ့လည်း တိုက်ဟယ်ခိုက်ဟယ် သတ်ဟယ်ပုတ်ဟယ်နဲ့ အန္တရာယ်များလှတယ်... ဒီကြား ထဲ တောတွင်းသောင်းကျန်းအဖွဲ့တွေက မိုက်ကြေးခွဲတာ ခံရသေးတယ်... ဒီနေ့ချမ်းသာပေမဲ့ ဖေဖေအလုပ်က နက်ပြန် နေ့ချင်းညချင်း မွဲသွားနိုင်တယ်... အခုနေ ဖေဖေ က အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး တရားဝင်ငွေဖြူတွေဖြစ်အောင် လုပ် သင့်နေပြီ... ”

ဒေါ်ရည်မွန် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ပြုံးပါ၏။

“မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကျတော့ကော...”

“ဒီနယ်မြေရဲ့ ပထဝီအနေအထားအရရယ်... ကျွဲရယ် ဝက်ရယ် မွေး... ကျွန်တော် စနစ်တကျမွေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်... ကျွဲနဲ့နွားကတော့ နို့စားကျွဲနွားတွေ မွေးမှာပါ... နွားနို့ကနေပြီး နို့ဆီဖြစ်လာတဲ့အထိ ရည်ရွယ်တယ်... ဝက်ကျတော့ သားဖောက်မျိုးပွားအကောင်လိုက် ရောင်းစားမယ်... အကုသိုလ်တော့အကုသိုလ်အလုပ် အန်တီ... ဒါပေမဲ့ ဘာမှာနဲ့အဝှမ်းက မွေးမြူရေးသမားတွေ လုပ်နေကြတာပဲ... နိုင်ငံတော်အစိုးရကလည်း ပုဂ္ဂလိက စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေကို နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးအဖြစ် လုပ်ကိုင်အားပေးနေတာပဲ...”

စည်သူက တကယ်ပင် အားတက်သရောပြောနေခြင်းအတွက် ဒေါ်ရည်မွန် သဘောကျမိသည်။ မောင်စည်သူပြောသည့်အတိုင်းသာ တကယ်တမ်း လက်တွေ့တွင် အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလားဟု အန်တီမွန် စိုးရိမ်မိပါ၏။

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ ကျန်သေးတယ် အန်တီမွန်... အန်တီမွန် ကိုယ်တိုင် ဝါသနာပါလုပ်ကိုင်နေတဲ့ သစ်ခွတွေလည်း ကျွန်တော် သိပ္ပံနည်းကျနဲ့ စီးပွားဖြစ် ချဲ့ထွင်စိုက်ချင်တယ်... နောက်ပြီး... ငှက်တွေလည်း မွေးချင်တယ်...”

“ငှက်မွေးမယ် ဟုတ်လား... အဲဒါကိုတော့ ဒေဝီလည်း သိသဘောကျတယ် ကိုစည်သူ... ငှက်လှလှလေးတွေ

ဆိုရင် ဒေဝီကသိပ်ချစ်တာ... ဒေဝီလည်း ကိုစည်သူကို ကူပြီး မွေးပေးမယ်... ကိုစည်သူက ဘာငှက်တွေ မွေးမှာလဲဟင်...”

“ကျီးကန်းနဲ့လင်းတ...”

ဒေဝီက ဖတ်ခနဲ စည်သူ ကျောပြင်ကို သူမလက်ဝါးလေးဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။

“စည်သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောသည်။

“အလကားပြောတာပါ ဒေဝီ... ပထမအစမ်းသဘောနဲ့ မြန်မာပြည်ပေါက် ကြက်တူရေးမျိုးစုံ... သာလိက၊ ငှက်ဝါနဲ့ ငှက်ခြီးရှည်တွေ မွေးမယ်...”

“အဲဒီငှက်တွေ ဘယ်ကရမလဲ...”

“ဟာ... ဒေဝီနယ်... ဟောဒီဘုရားသုံးဆူဝန်းကျင်တောတန်းတွေထဲမှာ သူ့သဘာဝအတိုင်း အဲဒီငှက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်... သစ်ခွတွေလည်း အပင်ကြီးတွေမှာ ကပ်ပေါက်နေတာလည်း အများကြီးပဲ... တချို့ သစ်ခွနဲ့ ငှက်မျိုးတွေဆိုရင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာတောင် မရှိဘူး...”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်... အခု အန်တီမွန် စိုက်ထားတဲ့ သစ်ခွတွေဆိုရင် ကိုဘမော်ရဲ့ တပည့်တွေကို တောထဲမှာရှာခိုင်းပြီး ပြန်စိုက်ထားတာတွေ များတယ်...”

“နေဦး ကိုစည်သူ... ဒီငှက်လှလှလေးတွေမွေးပြီး... အသားစားဖို့ ပြန်ရောင်းမှာလားဟင်... ဒါဆို ငှက်လှလှလေးတွေ သနားစရာ...”

“မဟုတ်ဘူး ဒေဝီ... ပြည်တွင်းမှာပြန်ရောင်းလို့တာအကျိုး ရှိစာလဲ... နိုင်ငံခြားကိုပြန်ရောင်းဖို့ နိုင်ငံခြားက ဝါသနာရှင် တွေဟာ သူတို့ဆီမှာ မရှိတဲ့ငှက်မျိုးတွေ သစ်ခွမျိုးတွေကို ဈေးကောင်းကောင်းပေးပြီး ဝယ်လေ့ရှိတယ်... ဒါတွေဟာ အမြင်အားဖြင့် ဘာမှမဟုတ်ဘူး ထင်ရပေမဲ့ နိုင်ငံခြား ငွေရတယ် ဒေဝီ...”

“မောင်စည်သူ ရည်ရွယ်ထားတာတွေကတော့ တကယ် အားရစရာကြီးပဲ... ဒါပေမဲ့... မောင်စည်သူရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မမသဇင်ကို သေချာတိုင်ပင်ဦးနှောက်...”

“ဟာ... မမသဇင်က ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်တာကို သိပ် သဘောတူတာပေါ့... ကျွန်တော် သင်္ဘောမလိုက်ခင်က တည်းက မမသဇင်က ဖေဖေဟာ သူ့လုပ်ငန်းတွေဆက် ပုပ်ပြီး သက်တမ်းရှည်နေတာ မကောင်းဘူး...မောင်လေး က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်... ဖေဖေငွေအမည်းတွေကို ငွေဖြူဖြစ်သွားအောင် မောင် လေး ကြိုးစားပါလို့ တဖွဖွပြောတယ်... နောက်ပြီး... မမသဇင်ကိုယ်တိုင်က ဒီဘုရားသုံးဆူမှာ အလယ်တန်း ကျောင်းသာ ရှိနေတာကို အထက်တန်းကျောင်း သိပ်ဖြစ် စေချင်တာ... ဘုရားသုံးဆူမှာ အထက်တန်းကျောင်း မရှိလို့... ကျွန်တော် တို့မောင်နှမကိုယ်တိုင် အလယ်တန်း အောင်ပြီးတဲ့နောက် ရန်ကုန်မှာသွားဆက်သင်ရတယ် လေ... အဲဒီလို မတက်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ

ကျတော့ အလယ်တန်းပြီးတာနဲ့ စာဆက်ပသင်နိုင်တာကို မမသဇင်က နည်းနည်းမှမလိုလားဘူး... ဒါကြောင့်... မမသဇင် ဘီအီးဒီဘွဲ့ ရပြီးရင် ကိုယ်ထုကိုယ်ထပ်စံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပညာရေးဌာနနဲ့ညှိနှိုင်းပြီးဖြစ်ဖြစ်... အထက်တန်းကျောင်း ဖြစ်အောင် ဘုရားသုံးဆူမှာ လုပ်မလို့တဲ့...”

“ဒါဆို မောင်စည်သူလုပ်ချင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ သဇင် ဘယ်ဝင်ကူညီနိုင်တော့မလဲ... မောင်စည်သူ လုပ်ချင်တာ တွေက ပမာဏတော်တော်ကြီးတယ်... သဇင် မပါဘဲလုပ် နိုင်ပါ့မလား...”

“ဖြစ်တာပေါ့ အန်တီမွန်... မမသဇင် ဝင်ကူလည်း ဒီလိုင်း မှာ မမသဇင် ဘာလုပ်ဆောင်နိုင်မှာလဲ... ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်ဦးစီးပြီး တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့လူတွေကို ထိုက်တန် သလို လခပေးပြီး လုပ်သွားမှာ... နောက်ပြီး... ကျွန်တော် လုပ်ငန်းမှာ အန်တီမွန်နဲ့ ဒေဝီရဲ့ အကူအညီရှိနေမှာပဲဟာ”

“ဒေဝီကို သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ ကိုစည်သူ... ဒေဝီက ဆယ် တန်းတောင် မအောင်ဘူး...”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး... လုပ်ငန်းဆိုတာ မွေးကတည်းက ဘယ် သူမှ မတတ်ဘူး... မုဆိုးကို စိုင်သင်ဆိုတဲ့စကားရှိသားပဲ... လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းတတ်သွားမှာပဲ... နောက်ပြီး... ကျွန်တော် တို့မှာ သိပ်အားကိုးနိုင်လောက်တဲ့ ကိုသူရလည်း ရှိနေသား ပဲ... ကိုအောင်နိုင်၊ ကိုချစ်ကောင်းနဲ့ တပည့်တွေလည်း ရှိနေသေးတယ်... သူတို့အားလုံးဟာ ဖေဖေအလုပ်ဆိုရင်

တက္ကသိုလ်တင်မြှင်

အသက်စွန့်ပြီးတောင်လုပ်တဲ့လူတွေပဲဟာ...ကဲ...အန်တီမွန်
ကျွန်တော် လေပစ်နေတာနဲ့ တော်တော်တောင် မိုးချုပ်
သွားပြီ... အသေးစိတ်တွေ နောက်မှဆက်တိုင်ပင်ကြမယ်
လေ... ဖေဖေနဲ့ မမသခင် ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းစား
စောင့်နေကြရော့မယ်... သွားကြစို့... "

အားလုံး အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပေတော့

သည်။

လူနေ့ သခင်မော်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုမော်လမြိုင်
သို့ သွားရောက်ကြိုဆိုပြီး ဘုရားသုံးဆူအိမ်ကြီးကို ခေါ်ဆောင်
လာရမည်။

တကယ်တော့... ယခု သွားကြိုခေါ်ဆောင်လာရ
မည့်သူမှာ သခင်မော်က လက်ထပ်မည်ဟု နှုတ်လွန်ကတိပေး
ထားသော သတို့သားလောင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့တစေ... ထိုကိစ္စကို သခင်မော်သည် ဖေဖေ
ဦးဘမော်ကို တင်ကြိုပြောထားခြင်း မရှိပါလေ။ သတို့သားလောင်း
ကို မိမိအိမ်သို့လာစေပြီးမှ ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်
ထားသည်။

သခင်မော်၏မိတ်ဆွေ ကြိုဆိုရေးကို ဦးဘမော်
ကပင် စီစဉ်ပေးသည်။ အောင်နိုင်နှင့်အဖွဲ့ကို နောက်မှ သံဖြူစရပ်
အထိ လိုက်ပါစေသည်။

တိုယိုတာကားကို မောင်သူရ မောင်းစေပြီး သဇင်
မော်က တိုယိုတာကားဖြင့် မော်လမြိုင် တည်းခိုခန်းတွင်ရောက်နေ
သည့် သတို့သားလောင်းကို ကြိုဆိုရမည်။ ကြိုဆိုပြီးအပြန်တွင်
သံဖြူဇရပ်ရောက်မှ အောင်နိုင်တို့အဖွဲ့က နောက်မှပြန်လိုက်စေရ
မည်။ အကြောင်းမူ မော်လမြိုင်နှင့် သံဖြူဇရပ်ကြားတွင် အန္တရာယ်
မရှိ။ ဘုရားသုံးဆူနှင့် သံဖြူဇရပ်ကြား၌သာ ထွန်းစံတို့၏အန္တရာယ်
ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သဇင်မော်သည် သူ၏သတို့သားလောင်းကို သွား
ကြိုသည်ဖြစ်စေကာမူ ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ။ ညှိုးငယ်သောအသွင်သာရှိ
နေသည်ကို သူရ သတိထားမိသည်။

ကားပေါ်တွင် သဇင်မော်က မသာမယာရှိနေသည်
မို့ သူရက စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မဟာဘဲ ဘယ်သူ့ကိုသွားကြိုမှာ
လဲဟုပင် မမေးပေ။

သဇင်မော်သည် ကိုသူရက သူမအား တစ်ခုမှပြော
လိမ့်နိုးနိုး နားစွင့်ထားသော်လည်း မှဒ်ကိုကျော်လာသည်အထိ
ကိုသူရက တစ်ခွန်းမျှ မပြောသောကြောင့် မနေနိုင်တော့သော
သဇင်မော်ကပင် စတင်ပြီးပြောပေတော့သည်။

“ကိုသူရ... သဇင်ကို တစ်လမ်းလုံးစကားတစ်ခွန်းမှ မပြော
ဘူးနော်...”

“မသဇင်ကစကားပြောလို့လား... ပြီး... မသဇင်ရဲ့မျက်နှာ
က သူနဲ့မို့ထားတယ်လေ... ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်
က ဘာပြောရဲမှာလဲ... ကျွန်တော်က အပြစ်ကျူးလွန်ထား

တဲ့ လူမဟုတ်လား...”

“ကိုသူရက ဘာအပြစ်ကျူးလွန်ထားလို့လဲ...”

“မနေနိုင် မထိုင်နိုင်နဲ့ မသဇင်ကို ချစ်မိကြောင်း ကျွန်တော်
ပြောမိတဲ့အပြစ်လေ...”

“ဒါပေမဲ့... ကိုသူရက သဇင်ဆီက မေတ္တာကိုတော့ပြန်ပြီး
မတောင်းခံပါဘူးနော်...”

“တန်းတူရည်တူမဟုတ်တာဘဲဗျာ... ရင်ထဲရှိတာကို ဖွင့်
ပြောတာတောင် လွန်လှပြီပဲ... ကျွန်တော့်အဖို့က အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်လိုပေါ့လေ... လိုချင်လို့ အိမ်ရှေ့မှာလာရပ်ပြီး
ကြေးစည်ထုတယ်... အလှူရှင်က စေတနာသက်ရောက်ရင်
ထည့်ပေါ့... အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ကတော့ ကြေးစည်ထုပြီး
တဲ့နောက်... ကန်တော့ပါသေးရဲ့ဆိုလည်း ထွက်သွားရဲ့ပဲ...
အလှူရှင်က ကန်တော့ပါသေးရဲ့မပြောသေးရင် လှူလို
လှူငြားထည့်လိုထည့်ငြား... ခဏရပ်စောင့်တယ်လေ...
စောင့်လျက်နဲ့ မလှူတော့ရင် ဩော်... လှူဖို့ထည့်ဖို့
စေတနာ မရှိရှာဘူးလို့မှတ်ယူပြီး ထွက်သွားရဲ့ပေါ့...”

သဇင်မော်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ခံစားရပြန်သည်။

“အလှူရှင်ဟာ စေတနာဗလပွန့် လှူချင်လျက်သားနဲ့ မလှုပ်
မရှားနိုင် မသွားနိုင်မထနိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတဖြစ်နေရင်ကော...
ကိုသူရရယ်...”

သူရသည် ကားမောင်းလျက်ပင် သဇင်မော်အား
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သဇင်မော် မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေသည်ကို

တွေ့မြင်ရပါ၏။

သူရ ပန်းတွန့်ပြီး ဘာမျှထပ်မပြောတော့ပေ။

မော်လမြိုင်သို့ရောက်လာသည်။ သဇင်မော် ညွန့်ပြသည့်လမ်းအတိုင်းမောင်းပြီး မြို့လယ်ရှိ ခမ်းနားသော တည်းခိုရိပ်သာ သုံးထပ်တိုက်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်ခိုင်းသဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်သည်။

သဇင်မော်သည်... ကားပေါ်မှလေးတိလေးတွဲခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဆင်းပြီး တည်ခိုရိပ်သာတိုက်ကြီး၏ လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။

ဆယ်မိနစ်မပြည့်မီ လှေကားမှသဇင်မော်နှင့်အတူ တွဲဆင်းလာသူကို သူရ လှမ်းကြည့်ပြီး ဪ... ကိုဝဏ္ဏ ပေကိုးဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကားဆီသို့ရောက်လာပြီး ကားမောင်းသူနေရာတွင် ထိုင်နေသော သူရကို တွေ့သည်နှင့်...

“ဪ... ဒီကောင်က သဇင်တို့ရဲ့ ဒရိုင်ဘာလား...”

သဇင်မော်က မျက်လုံးလေးများ ပိုင်းသွားသည်အထိ ကိုဝဏ္ဏကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဝဏ္ဏ၏ အပြောရိုင်းမှုကိုလည်း သဇင်မော် အံ့ဩသွားပါ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုဝဏ္ဏ... အဲဒါ ကိုသူရတဲ့... သဇင်တို့ရဲ့ ဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူး... ဖေဖေကိုယ်တိုင် တူလိုသားလို ခေါ်ထားတာ...”

“ဪ... ဪ... တူလိုသားလိုတောင်တဲ့လား... ဒီကောင်

ကို တို့သိပ်သိတာပေါ့... ဒီကောင် အလကားဖွတ်ကျားကောင်ပဲ... မျိုးရိုးစိစေသိပ်ညံ့တဲ့ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ပဲ...”

သူရက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုဝဏ္ဏ...”

“မင်း... ငါ့နာမည် မခေါ်နဲ့... ငါ သနတယ်...”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားနဲ့ မသဇင် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ပြောပါ... ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး... အခု... ကျုပ်လိုက်လာမိတာ ခင်ဗျားကို ကြိုမယ်မှန်းမသိလို့ လိုက်လာတာ... ခင်ဗျားမှန်း စောစောကသိရင် ဝေါနဲ့ခေါ်တောင် ကျုပ် မလိုက်ဘူး...”

“အဲ... ငါကလည်း မင်းလိုကောင်နဲ့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းတောင် မထိုင်ဘူး သိလား... မိမစစ် ဖမစစ်နဲ့ အမျိုးယုတ်ကများ...”

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုမမိုက်ရိုင်းနဲ့... အရင်တစ်ခါ ခင်ဗျားမိုက်ရိုင်းလို့ သွားနှစ်ချောင်းကျိုးဘူးတယ်... ကျုပ်ထောင်ခြောက်လကျတယ်... ကျုပ် ကျားနာဖြစ်နေပြီ... အခုတစ်ခါဆို ခင်ဗျားကို အသေသတ်ပြီး ကျုပ် ကြိုးစင်တက်မယ် သိလား... ကျုပ် ဘဝက သေမထူး နေမထူးဘဝ...”

“အံ့မာ... မင်းက ငါ့ကိုသတ်မယ် ဟုတ်လား... ဒီမှာကြည့်ဟေ့ကောင်...”

ပြောပြောဆိုဆို ဝဏ္ဏသည် သူဝတ်ထားသော ကျောင်းအောက်သို့လက်နှိုက်ကာ သေနတ်တစ်လက်ဆွဲထုတ်ယူ လိုက်သည်။

“ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ ကိုဝဏ္ဏ...”

သဇင်မော်သည် ပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ သူ့ရှေ့မှရပ် ပြီး သူ့ရကို ကွယ်ထားလိုက်သည်။

“ဪ... သဇင်က ဒီအမျိုးယုတ်ကောင်ကို ဒီလိုအကာ အကွယ်ပေးတဲ့အထိတောင်ဖြစ်နေပြီလား...”

“ဟုတ်တယ် ဖြစ်နေတယ်... ကိုသူ့မှာ ဘာလက်နက်မှမရှိ ဘူး... ကိုဝဏ္ဏ တကယ်သတ္တိရှိရင် သေနတ်မကိုင်ဘဲ... ကိုသူ့ရနဲ့ယှဉ်သတ်ပါလား...”

“ဝေးသေး... ဒီကောင်အသားထိရမှာ သိပ်သနတယ်... အခု ကို ကိုင်ချင်ကိုင်မယ်... ဒီကောင်မျိုးနဲ့ အသားခြင်းကို မထိ ဘူး... သနတယ်...”

“ရှင်ဟာ ပြောလေမိုက်ရိုင်းလေပဲ...”

“ဒီမယ် သဇင်... မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့ကို ငါ ရုပ်သိမ်း တယ်... ဒီအမျိုးယုတ်ကောင်ကို လူရာသွင်းတဲ့သူမှန်သမျှ ငါ မုန်း တယ်...”

“အို... သိပ်ရတယ်... ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ဘက်က ကတိ ပေးလွန်ထားတာကို မဖျက်သင့်ဘူးဆိုပြီး... ရှင့်ကို လာကြို တာ... အခု ရှင်က လက်ထပ်ဖို့ ဖျက်သိမ်းတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကျွန်မ သိပ်လက်ခံတယ် သိလား...”

ပထမ ရှင့်ကိုလက်ခံခဲ့တာဟာ မကြာခင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာ မဲ့လဲ့... မိကောင်းဖခင်ရဲ့သားမို့ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် မငြင်းသင့်ဘူးဆိုတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လက်ခံ တာ... ကျွန်မရင်ထဲက နှလုံးသားမေတ္တာ လုံးဝမပါခဲ့ဘူး...”

“ဪ... ဒီလိုကိုး... ဒီအယုတ်အမာကောင်နဲ့တွေ့တော့ ဘာအရည်အချင်းမှမရှိပေမဲ့ ရုပ်လေးချောတာနဲ့ နှင့် နှလုံးသားက မေတ္တာရှိသွားတာလား မိသဇင်...”

“ဟုတ်တယ်... ကဲ...”

“ဟုတ်ဦးကွာ... ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ဦး...”

သူ့ရသည် သဇင်နှင့် ဝဏ္ဏ အချို့အချောပြောနေက တည်းက ဝဏ္ဏကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေပါ၏။ ဝဏ္ဏ၏အကျင့် မှာ သူ့ရထံ ပေါက်ကွဲသွားပြီဆိုလျှင် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အဆင်ခြင်မရှိတော့ဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်သည်ကို ငယ်စဉ် ကတည်းက သူ့ရ သိထားသည်။

မိမိကို ဆေးလိပ်ခွက်နှင့်ပေါက်ဖူးသည်။ ငယ်စဉ် ကလည်း ဖိနပ်နှင့်ပေါက်၊ လက်သီးနှင့်ထိုး၊ တုတ်နှင့်ရိုက်ခဲ့ဖူး သည်။

ယခုလည်း ကိုသူ့ရသည် မိမိရှေ့မှကွယ်ရပ်နေ သော သဇင်မော်ကို သေနတ်နှင့်ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ရည်းစား လူလူအဖြစ်နှင့် ဝဏ္ဏဒေါသ မထိန်းတော့မှန်း သူ့ရက သိသည်မို့..

ရှေ့မှ သဇင်မော်ကို ဘေးသို့တွန်းချလိုက်ပြီး ခါး ကိုင်း ဦးခေါင်းငုံ့ဖြင့် ပြေးဝင်ကာ ဝဏ္ဏ၏ဝမ်းမိုက်ကို ခေါင်းနှင့်

တိုက်ပြီး သေနတ်ကိုင်လက်ကို မိုးပေါ်မြောက်တင်ချိန်မှာပင် ဒိုင်ခနဲ သေနတ်ကျည်ဆန် ထွက်သွားပါ၏။

တော်ပါသေး၏။ သဇင်ကို လုံးဝမထိဘဲ ကျည်ဆန်

မိုးပေါ်ရောက်သွားသည်။

ဝဏ္ဏလက်ထဲမှသေနတ်ကို သူရက အရယူလိုက်

သည်။

ဗလချင်းကွာသည်။ ပညာခြင်းကွာသည်။ တစ်ဇက

အတွင်းပင် ဝဏ္ဏလက်မှသေနတ်ကို သူရက ရယူနိုင်လိုက်သည်။

သူရက သေနတ်ပြောင်းကို ဝဏ္ဏအား ဝိုင်းချိန်လိုက်

သည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း... ဝဏ္ဏသည် ဣန္ဒြေကိုပင်

မစောင့်စည်းနိုင်ဘဲ တည်းခိုခန်းလှေကားဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

ဝဏ္ဏ ပြေးနေသောနောက်ကျောကို သူရပစ်မည်

ဆို ပစ်ခွင့်ရပါ၏။

သို့သော် သူရသည် ထွက်ပြေးသူ၏ကျောပြင်ကို

မပစ်လိုပေ။

“ကိုသူရ... ကိုသူရ... မပစ်နဲ့... တော်ကြာ ကိုသူရပဲ

ထောင် ထပ်ကျဉ်းမယ်...”

သဇင်က လဲကျနေရာမှကမန်းကတန်းလှမ်းအော်

လိုက်သည်။ သတိပေးလိုက်သည်။

သူရသည် သေနတ်ကို ကျည်ဆန်တွေထုတ်ယူ

လိုက်ပြီး ဝဏ္ဏအား ကျည်ဆန်မပါသောသေနတ်ဖြင့် ခဲတစ်လုံးပစ်

သလို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဝဏ္ဏ၏ကျောပြင်ကြီးကို ထိမှန်သွားပေသည်။

ပြီး... လဲကျနေသောသဇင်မော်ကို ဆွဲထူပေးလိုက်

သည်။

“သွားစို့ ကိုသူရ... ဒီမှာ ဆက်နေရင် လူတွေဝိုင်းလာပြီး

အုတ်အော်သောင်းကျင်းတွေဖြစ်ရင် သဇင် ရှက်တယ်...”

ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သဇင်မော်သည် နောက်ကူရှင်တွေ

မထိုင်ဘဲ မောင်းသူ သူရဘေးရှေ့ကူရှင်မှာပင် ဝင်ထိုင်သည်။

ထိုနေရာမှ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မော်လမြိုင်မြို့အပြင်ဘက်ရောက်လာသည်အထိ

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောကြ။ သဇင်မော်အနေနဲ့ကတော့

ဖြစ်ခဲ့သမျှအတွက် နှလုံးတုန် ရင်ခန်းခွဲရသည်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိ

ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုသူရ... ဘာလို့ သဇင်ကို စကားမပြောတာလဲဟင်... တကယ်ဆို

ကိုသူရဟာ သဇင် အသက်ကို ဇရစ်ချောင်းမှာ တစ်ခါ... အခုတစ်ခါ... ကယ်ခဲ့တာ... နှစ်ခါတောင်ရှိသွား

ပြီ...”

“အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး...”

“ဒါဖြင့် ဘာက အရေးကြီးသလဲဟင်...”

“အခုအတိုင်းဆိုရင် မသဇင်နဲ့ ကိုဝဏ္ဏဟာ တကယ်ပဲ

ပြတ်စဲ သွားကြပြီလို့ ကျွန်တော် ယူဆရမလားဟင်...”

“သိပ်ကို ပြတ်တာပေါ့... သူနဲ့ သံဇင် ပြောကြဆိုကြတာ တွေကို ကိုသူရ အားလုံးကြားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား... အဲဒါ ကို ကိုသူရက ဘာလို့ မေးတာလဲဟင်...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကြေးစည်ထုပြီး အလှူခံတဲ့အလှူခံဟာ အိမ် ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်မြဲစောင့်နေပါသေးတယ် မသဇင်...”

သဇင်မော်က စွေစွေစောင်းစောင်းလေး ကိုသူရ ဘက်သို့ ကြည့်လှုံနေသော မျက်ဝန်းစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အလှူရှင်ဟာလည်း... အခုဆိုရင် မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတ မဟုတ်တော့ပါဘူး ကိုသူရ... ရပ်စောင့်နေတဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဆိုကို အလှူပစ္စည်းတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ လှူဖို့ အဆင်သင့်ရောက်နေပြီ ကိုသူရ... တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်အလှူ ပစ္စည်းတွေကို အလှူခံပလားထဲကို အပြည့်အမောက်လှူဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ...”

“ဟင်... ဒါဆို... ဒါဆို... သဇင်က တို့ကိုပြန်ချစ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... ကိုကို သဇင် ပြန်ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ပါနော်...”

“သိဘူးလေ...”

“ပြောပါ သဇင်ရယ်... တို့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် သဇင်က တို့ကို ပြန်ချစ်တယ်လို့ ကြားချင်လွန်းလို့ပါ... သဇင်ပါးစပ်က ဖွင့် ပြောစမ်းပါ...”

“အို... ကိုသူကလည်း... ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက် လေးနဲ့လို့ မေးနေပြန်ပြီ...”

“မဝေနဲ့... မပိုက်နဲ့ သဇင်... သဇင် ပါးစပ်က ခွဲခိုးကြီးဖွင့် ပြောတာ ကြားချင်လွန်းလို့ပါ...”

“ဟွန်း... သဇင်လေး ကိုသူကို ရင်ထဲအသည်းထဲ နှလုံးထဲ ကကို ပြန်ချစ်ပါသတဲ့ရှင်... ကဲ... ကြားပြီ မဟုတ်လား... ကျေနပ် ပြီ မဟုတ်လား...”

သူရသည် မောင်းနေသောကျားကို လမ်းဘေးတွင် ရပ်ပြီး စက်ဝိတ်လိုက်သည်။

ဘာမပြောညာမပြောတော့ဘဲ သဇင်ကိုယ်လုံး လေးကို စပါးကြီးမွေပတ်သလို သူ၏လက်မောင်းအိုးကြီးနှစ်ဖက် နှင့် ရစ်ပတ်ကာ သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သဇင်ရယ်... တို့ သဇင်ကို သိပ်ချစ်နေ တာပါ...”

ကောင်းကင်ကြီး ပြာလုံနေ၏။
 လေပြေ လေညှင်းလေး တိုက်ခတ်နေပါ၏။
 ပန်းကလေးတွေအားလုံး ပွင့်နေကြပါ၏။
 သခင်မော်နှင့် (ကျားနာ) ကိုသူရတို့ မေတ္တာသက်
 ဝင် သွားပေပြီ။
 ဒေဝီနှင့် စည်သူမော်လည်း မေတ္တာသက်ဝင်သွား
 ကြလေပြီ။
 အားလုံး အရာခပ်သိမ်း ကြည့်နူးသာယာရွှင်လန်း
 မြူးတူးချိန်မှာပင်...
 ဇွဲကြီးထဲသို့ ရဲကားအပြာတစ်စီးဝင်ရောက်လာ
 သည်။

ရဲအုပ်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲကြပ်၊ ရဲသားတွေပါရှိလာ
 သည်။

ဦးဘမော်ကပင် ရဲအုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့
 ပေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး... ဦးဘမော် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ...”

“ဘာကြောင့်လိုက်ရမှာလဲ...”

“ဘာကြောင့်လိုက်ရမယ်ဆိုတာ... ဦးဘမော် ရင်ထဲက
 သိနေမှာပါ... ကျွန်တော့်တာဝန်ကတော့... အထက်အမိန့်
 အရ... ရဲစခန်းကို ဦးဘမော်ကို အပါခေါ်သွားဖို့ပဲ...
 ရဲစခန်းရောက်ရင်... ရဲမှူးကြီးက ဦးဘမော်ကို ရှင်းပြ...
 ပြောပြတာတွေ ပြုလုပ်မှာပါ... ကျွန်တော့်တာဝန်က...
 ဦးဘမော်ကို ခေါ်သွားရုံပါ... ကျေးဇူးပြုပြီးလိုက်ခဲ့ပါ...”

ဦးဘမော်က ဇနီးခေါ်မွန် သမီးသခင်မော်နှင့်
 သား စည်သူမော်ကို ဝေခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီး... အလွန်လေးနက်သော အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် ပြုံး
 လိုက်ပါ၏။

“ကဲ... မမွန်... ကျုပ်လိုက်သွားမယ်... သမီး သခင်နဲ့ သား
 စည်သူ ဖေဖေလိုက်သွားမယ်... ဘာမှ စိတ်ပူမနေကြနဲ့
 စိတ်အေးအေးထားကြ... မမွန်ရော... သမီးတို့ သားတို့ရော
 အားလုံးအဆင်ပြေနေကြပြီပဲ... ဖေဖေပြန်လာတဲ့အခါ...
 ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲပေါ့ကွယ်...”

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

ဦးဘမော် ရဲကားအပြာကြီးပေါ်သို့ ကုန္တမပျက်
တက်ရောက်ပြီး ရဲအဖွဲ့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားပေတော့သတည်း။

ဪ... ရာဇဝတ်ဘေးဆိုသည်မှာ အရေးနှင့်
အမြန် ပြေးမလွတ်ပါလေတကား... ။

နားကြပ်ဦးစို့

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်